

คืนฟ้าอันงาม

ดาวรัย๖๖๘๘๙๙

ขอบคุณฟ้าที่ส่งฉันมา
ขอบคุณรักที่ตอบแทนกัน
และขอบคุณความฝัน
ที่เรียงร้อยจนกลายเป็นเรื่องจริง

Photo by Jim

นารายณ์นรินทร์ สະฉวีนารายณ์

คืนฟ้าหม่น...ดาวไร้แสง เป็นนิยายเรื่องที่สองใน
ชีวิตนักอยากเขียนค่ะ เรื่องราวนี้เขียนขึ้นเมื่อหกปีที่
แล้วค่ะ ตอนนี้เทคโนโลยีก้าวหน้าทำให้มี E-Book
เกิดขึ้น เรื่องนี้จึงถูกจัดทำขึ้นอีกครั้งเพื่อให้ทุกคน
ได้รู้จักนักอยากเขียนคนนี้ หวังว่าเราจะได้เติบโตไป
ด้วยกันนะคะ

นารัจันทร์ สะบันงา

3 กันยายน 2554

ดาวไร้แสง ตอน 1

ฉันรู้สึกเสียใจมากที่เมื่อคืนทำความสะอาดหูไปเสียนี้ เพราะตอนนี้หูของฉันไม่มีสิ่งกีดขวางเสียงของแม่ที่เอาแต่บ่น ๆ ๆ ความไม่เอาไหนของฉันที่ไม่สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐบาลได้อย่างพี่ชายแสนเก่งของฉันไงล่ะ

“แกฟังฉันอยู่หรือเปล่าเนี่ย” แม่ของฉันถามขึ้น

“ฟังจ้า แม่จ้า” ฉันลากเสียงแบบกวนประสาท

“แกอย่ามาทำเสียงแบบนี้ละ แกมันไม่เอาไหน ถ้าขยันเรียนคงสอบได้เป็นหมอ คนแทนที่จะเป็นหมอยา”

แม่เงยไปฉันก็คิดว่าจะหยุดพูดแล้วเสียอีก แต่เปล่าเลย แม่ยังพูดต่ออีก

“แกจะไปอยู่หอพักหรือจะอยู่บ้าน” แม่ถามฉันพร้อมกับใบหน้าที่บึ้งตึง

“ไปอยู่หอดีกว่า” ฉันตอบแม่บึ้งเกิดเกล้า

“แกอยากจะหนีจากฉันใช่ไหม” แม่หวีดเสียงขึ้นมาอีก

“เปล่าแม่ วิชาที่ฉันเรียนถึงแม้ว่ามันจะไม่ยากขนาดคุณหมอ แต่มันก็เรียนหนัก นะคะแม่ขา” ฉันลากเสียงยาวกวนประสาทอีกหน

“แกตั้งใจจะกวนประสาทฉันตลอดเวลาเลยใช่ไหม” แม่ถลึงตาใส่ทำเอาฉันต้องยี้มแหงๆ “เออ ลูกสาวของน้ำแก เขาจะมาเรียนที่มหาวิทยาลัยเดียวกับแกด้วยนะ ให้เขาไปอยู่หอพักเดียวกับแกแล้วกัน แล้วอย่าพาเขาเหลวไหลล่ะ พ่อแม่เขาหวงมาก เข้าใจใช่ไหม”

“ลูกสาวแสนสวยของน้ำนะเธอ โอ๊ย! ทำทางเป็นคุณหนูจะตายแล้วเขาจะมาอยู่กับฉันได้หรือ อยู่หอพักคงไม่สะดวกสบายเหมือนอยู่บ้านหรอกนะแม่” ฉันร้องโอดโอยเมื่อนึกถึงเด็กหญิงตัวขาว สวมมงกุฎ ใส่กระโปรงบาน ที่ยืนจ้องมองฉันราวกับไม่เคยเห็นเด็กตัวดำอย่างฉันมาก่อน

“แกก็ไปหาหอพักที่ดีๆ หน้อยซี น้ำเขาจะไต่ไม่ต้องห่วง” แม่บอกฉันอีก

“โอ๊ย ห้องดีๆ ราคาก็ต้องแพง เดี่ยวแม่ก็จะมาบอกว่าฉันใช้เงินเปลืองอีก”

“แกไปหามาก่อนแล้วฉันจะคุยกับน้ำแกเอง น้ำแกเขารวยจะตายเขาคงยอมเสียเงินให้ลูกเขาหอที่น่า”

“ฉันว่าแล้ว แม่เธอ จะยอมเสียเงินแพงๆ ไช้”

“แกจะไปไหนก็ไป ไช้” แม่หวีดเสียงดังใส่ฉันจนลูกออกมาจากบ้านแทบไม่ทันขนาดฉันออกมาแล้วแม่ก็ยังมีเรื่องใหม่มาป่นอีก ก็เรื่องอะไรเสียอีก ก็เรื่องพ่อของฉันนะแหละ

พ่อของฉันไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ แหมทุกคนคงจะคิดว่าพ่อฉันเป็นคนดีละซี แต่คนทุกคนต้องมีข้อเสียทั้งนั้นแหละ ก็พ่อของฉันซิ เจ้าชู้เป็นที่สุด

เมื่อคืนแม่เพิ่งก็พาฉันไปคุยพอกับพวกผู้หญิงทั้งหลาย ฉันล่ะอายที่สุด แต่ก็ต้องไปเป็นเพื่อนแม่น่ะ ทุกครั้งที่แม่ไปอาละวาดพ่อ ฉันแทบอยากเอาไอ้โม่งคลุมหัวไปด้วยเสียทุกครั้งชีน่า ก็จะไม่ให้อายใครได้ยังไงละ ก็คุณเธอทำวสะเอวตากราดไปทั่วตั้งแต่พ่อยันเจ้าของร้าน

อ้อ ฉันลืมนอกไปว่าฉันชื่อปิ่น คงคิดลึนระว่าไม่เหมาะกับตัวฉันเลย เพราะชื่อปิ่น คงนึกถึงภาพหญิงสาวแสนสวย เรียบร้อยน่ารักละชิ แต่ทุกอย่างที่กล่าวมา ตรงข้ามกับฉันทุกข้อกรณี โชคดีที่เด็กดำอย่างฉัน พอโตขึ้นมาสีผิวก็เปลี่ยนเป็นผิวสีแทนหรือที่เขาเรียกกันว่าผิวน้ำผึ้งไง ผมฉันนะก็ตรงเป็นที่สุด แต่ไม่รู้ทำไมมันยุ่งซี้พู่อยู่ตลอดเวลา แต่โชคดีที่ฉันก็ยังไม่ได้ถูกพระเจ้าลงโทษมากนัก เพราะว่าอะไรรู้ไหม ก็มีคนชมว่าฉันตาสวยนะชิ แหมจะไม่ให้สวยได้ยังไงละก็มันทั้งกลมทั้งโต โส้ชะขนาดนั้น

“ปิ่นโต ลงมานี้เดี๋ยวนี้” เสียงมารดาบังเกิดเกล้าของฉันมาแล้ว แหม! อย่าคิดว่าฉันโกหกนะเพียงแค่นี้บอกไม่หมดเท่านั้นเอง ชื่อเต็มๆ ของฉันคือ ปิ่นโต แต่ฉันไม่ชอบชื่อนี้เลย ฉันมักจะบอกเพื่อนๆ เสมอว่าฉันชื่อปิ่นแต่เพื่อนชอบเรียกว่า “นังปิ่น” ฉันละเกลียดเพื่อนตัวแสบของฉันจริงๆ เล้ย

“มีอะไรแม่” ฉันตะโกนถามก่อนรีบวิ่งลงมาหาให้ไวที่สุดจนเกือบพลัดตกบันได ไม่ใช่เพราะความซุ่มซ่ามของฉันหรอกน้าแต่เพราะความตะลึง โอ้ ฉันเจอนางฟ้า พุดโอเวอร์ไปหรือเปล่า ก็เพราะว่าลูกน้ำที่แม่บอกว่าสวย ฉันไม่คิดว่าจะสวยขนาดนี้ พ่อฉันไปยืนใกล้ๆ ฉันดูตัวเตี้ยไปเลย ขนาดฉันสูง 165 เซนติเมตร ก็ไม่เตี้ยนะถ้าเทียบกับ

เพื่อน ๆ ตัวกะเปี้ยกของฉัน แต่เธอคนนี้จะสูงราวๆ 170 กว่าแน่ๆ เลย รูปร่างอย่างกับนางแบบ ผิวขาวอมชมพู ปากเล็กเรียวแดง แต่ว่าหยันตาเศร้าไปหน่อย

“นี่ปิ่นโต น้ำเขยกับน้ำแกง” แม่แนะนำฉันกับน้ำ

“สวัสดีค่ะ” ฉันพูดพร้อมกับยกมือไหว้ น้ำทั้งสองของฉัน

“และนี่ลูกของน้ำแก แพรวา” แม่แนะนำลูกของน้ำกับฉันอีก

ฉันยิ้มให้เขาอย่างเต็มที่ แต่มีเพียงรอยยิ้มเล็กๆ ผุดขึ้นที่มุมปากสวยของแพรวา ฉันงงไปเลยและคิดสงสัยว่าเธอคนนี้จะไม่ค่อยมีเพื่อนแน่ๆ เพราะว่ายิ้มยากซะมัด ไหนเขาบอกกันว่ารอยยิ้มช่วยให้สถานการณ์ที่เลวร้ายดีขึ้นได้แต่คงจะใช้ไม่ได้กับลูกของน้ำคนนี้เป็นแน่

“พาแพรวาขึ้นไปเก็บของที่ห้องแกก่อน เดี่ยวเราจะได้ไปดูหอพักกัน” แม่บอกกับฉัน

ฉันพาคุณหนูแพรวาขึ้นไปบนห้องวิมานของฉัน เฮ้อ! คืนนี้ฉันคงต้องระเห็จลงไปนอนบนพื้นแน่ๆ เพราะว่าคุณหนูคงจะนอนบนพื้นไม่ได้

“นี่วิมานของฉัน เธอเอาของเก็บเข้าตู้นะ ฉันจะช่วยจะได้เสร็จเร็วๆ เพราะถ้าแม่เรียกฉันอีกที่มีหวังโดนป่นอีกโหลเลยแหละ” ฉันรีบกุ๊กกิ๊กช่วยแพรวาเก็บของก่อนหันไปแนะนำตัวเองอีกครั้ง

“แม่เรียกฉันว่าปิ่นโต แต่เธอเรียกฉันว่าปิ่นกีพอนะ ฉันอาย แล้วเธอล่ะจะให้ฉันเรียกว่าแพรวา หรือว่าแพรวดีล่ะ” ฉันถามเพราะคุณหนูส่วนใหญ่ชอบให้คนเรียกชื่อตัวเองยาวๆ บางคนมีชื่อแค่พยางค์เดียวก็ยิ่งอุตส่าห์หาคำต่อท้ายมาใส่ชื่อตัวเองจนได้เหมือนเพื่อนของฉันคนหนึ่ง คุณเธอชื่อนา แต่บอกทุกคนว่าชื่อนาน่า ฉันเคยถามคุณเธอครั้งหนึ่งว่า ชื่อนาน่า จริงๆ นะเธอ รู้ไหมคุณเธอตอบว่าอะไร คุณเธอตอบว่าคุณเธอยากมีชื่อสองพยางค์บ้าง แต่แล้วความจริงก็เปิดเผยเมื่อมีการประชุมผู้ปกครองที่โรงเรียน คุณพ่อคุณแม่ของคุณเธอ เรียกคุณเธอเสียงดังเลยว่า ยัยท้องนา แม่อยู่นี่ไอ้ แท้จริงแล้วคุณเธอก็มีชื่อสองพยางค์มาตั้งแต่กำเนิดนั่นเอง

“เรียกฉันว่า แพรวนะแหละ” แพรวาตอบด้วยเสียงที่เรียบสุดๆ ราวกับคนไม่มีชีวิตชีวา

ดาวไร้แสง ตอน 2

ในที่สุดฉันกับแพรวาก็มาอยู่หอพักด้วยกันเป็นวันแรกโดยมีชบวนมาส่งมากมายแต่ไม่ใช่ของฉันหรอกนะ ของแพรวาคนสวยต่างหาก เพราะว่าน้ำซื้อทั้งเครื่องซักผ้า, ตู้เย็น, โทรทัศน์ และเครื่องอำนวยความสะดวกมากมายให้ลูกสาวคนเดียวของเขา ส่วนฉันต้องอาศัยใบบุญของคุณหนูแพรวา ฉันมีเพียงแค่กระเป๋าเสื้อผ้าหนึ่งใบเท่านั้นแหละและก่อนที่น้ำและน้ำเชยของฉันจะกลับก็สั่งเสียแพรวาเป็นการใหญ่

“ลูกแพรว ดูแลตัวเองด้วยนะ ถ้าเงินไม่พอใช้ โทรมาบอกแม่ นะแม่จะโอนเงินเข้าให้ทันที” น้ำสาวของฉันบอกกับลูกสาวของเขาซึ่งแตกต่างจากฉันอย่างสิ้นเชิง มีแต่บอกว่าใช้ให้พอนะ ถ้าไม่พอฉันจะไม่ให้แกอีก โธ่ชีวิตของปิ่นโต

หลังจากที่ซมรมรักลูกสาวกลับไปแล้วก็เหลือเพียงเราสองคน

“ฉันเอาห้องเล็กแล้วกัน เพราะว่าเธอจ่ายเงินมากกว่าเรา” ฉันบอกแพรวาพร้อม กับจัดของเข้าตู้เสื้อผ้าทันที

“เราจัดของเสร็จแล้วไปซื้อของใช้กับของกินกันไหมปิ่นโต” แพรวาทถามฉัน ซึ่งทำให้ฉันถึงกับตกใจเลยแหละ แพรวาทพูดกับฉันเป็นประโยคยาว ๆ นอกจากคำว่า อือ หรือ ไช้

“ได้สิ และฉันอยากขอร้องเธออีกครั้ง กรุณาอย่าเรียกฉันว่าปิ่นโตอีกเลย ฉันอาย เพราะว่าไม่มีใครซื้อปิ่นโตข้าวเหมือนฉันกันหรอก” ฉันขอร้องแม่คนสวยที่ยืนยิ้ม ฟันสวยอยู่ตรงหน้า

“ก็ได้ ก็ได้” แม่คนสวยตอบแต่ก็ยังไม่วายอมยิ้มให้ฉันเห็นอีก

“ฉันเรียนคณะเภสัช เธอล่ะเรียนคณะอะไร” ฉันถามแพรวาท

“ฉันเรียนคณะบริหารการตลาด พ่อกับแม่อยากให้เรียน เพราะท่านอยากให้ฉันไปช่วยงานธุรกิจที่บ้านนะ” แพรวาทตอบ

และแล้วคืนนี้ฉันก็นอนไม่ค่อยหลับเพราะว่าตื่นตื่นทีจะได้ไปเรียนในวันพรุ่งนี้ ส่วนแม่คนสวยแพรวาทนะเธอ ก็นอนไม่หลับเหมือนฉันนะแหละอาจจะเพราะแปลกที่ก็เป็นได้ และฉันเพิ่งรู้ว่านี่เองว่าคนสวยกว่าจะได้หลับได้นอน โอ๊ย!สารพัดจะบำรุงหน้า ปอกหน้า ถ้าเป็นฉันล่ะก็คงได้นอนหลับไปหลายตื่นแล้วละ

วันนี้ฉันออกไปมหาวิทยาลัยกับสาวสวย โอ้แม่เจ้า มีแต่คนมอง ฉันอึดอัดแทบ บ้าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ก็เคยเป็นมาก่อนได้ไงละ ตั้งแต่เติบโตมายังไม่เคยมีคนมองมากขนาดนี้เลย แต่ดูแม่คนสวยสิ เดินเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“แยกกันตรงนี้แล้วกันนะ เพราะว่าฉันต้องไปคณะแล้วละ ตอนเย็นค่อยเจอกัน กลับหอพักเองได้นะ” ฉันบอกแพรวาทเมื่อหยุดยืนหน้าตึกคณะเภสัช

เพื่อนต่างโรงเรียนมีมากมายเต็มไปหมด แต่เพื่อนเหล่านี้ไม่ใช่คนที่ฉันกำลังมองหาอยู่ตอนนี้ ก็เจ้าตัวเล็กเพื่อนรักของฉันตั้งแต่สมัยโรงเรียนเก่านะซิ ปานนี้ยังไม่มาเลย และขณะที่ฉันกราดสายตามองหาอีกครั้ง ก็พบแล้ว นั่นไงเจ้าตัวเล็กของฉัน

“ตัวเล็กฉันอยู่ทางนี้ เธอมานานแล้วหรือ” ฉันถามเพื่อนตัวเล็กของฉัน

“เออ มานานแล้ว แล้วแกละอยู่หอพักวันแรกเป็นไง ฉันบอกแกละแล้วว่าให้ไปอยู่กับฉัน จะได้ไม่เปลืองเงิน” ตัวเล็กบอกฉัน

“แล้วฉันจะพาไปดูห้องพักของฉัน พาไปดูเพื่อนร่วมห้องของฉันด้วย สวยน่าดูเลยแหละ” ฉันกระซิบบอกตัวเล็กด้วยความภาคภูมิใจ

และวันนี้ก็หมดไปกับการปฐมนิเทศน์ ฉันนั่งหลับบ้างอะไรบ้างตามประสานั่งฟังอะไรนานๆ ไม่ค่อยได้ รุ่นพี่สลับกันมาแนะนำตัว เวลาผ่านไปจนกระทั่งเด็กใหม่อย่างพวกฉันถูกปล่อยกลับบ้าน

“เป็นไงบ้าง ได้เพื่อนใหม่กี่คนละ” ฉันถามแพรวาหลังจากคุณเธอเปิดประตูเข้ามาในห้อง

“ยังไม่รู้จักใครเลย รู้จักแต่รุ่นพี่” แพรวาตอบแต่ฉันก็ไม่ได้สนใจจะถามเขาหรือกว่ารุ่นพี่ที่แพรวารู้จักเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย แต่ฉันเดาว่าน่าจะเป็นรุ่นพี่ผู้ชายเสียเป็นส่วนใหญ่

“ฉันจะไปรับน้องที่ระยอง แล้วเธอจะไปรับน้องที่ไหน” ฉันชวนแพรวาคูยระหว่างที่พวกเรากำลังนั่งดูทีวีอยู่ด้วยกัน

“ได้ยิรุ่นพี่บอกว่าจะไปรับน้องที่ระยองเหมือนกันนะ” แพรวาตอบ

“จริงหรือ ถ้าอย่างนั้นก็ดีเลย หวังว่าจะได้ไปรับน้องที่เดียวกันนะเพื่อจะได้เจอ
หนุ่มการตลาดบ้าง เขาลือกันว่าหน้าตาดี” ฉันพูดไปหัวเราะไป

“เธอชอบผู้ชายหรือ เห็นออกจะห้าวๆ” แพรวเอียงหน้าถาม

“โห่ ฉันก็แค่อยากรู้ว่าไอ้ที่ว่าหล่อเนอะ มันจะหล่อขนาดไหน” ฉันตอบแพรว

**หลังจากที่คุยกับแพรววันนั้น ฉันก็แทบไม่ได้คุยกับแพรวอีกเลย เพราะต่าง
คนต่างต้องซ้อมเชียร์กันทุกวัน กลับมาก็เหนื่อยทำให้พวกเราต้องนอนเร็วขึ้นเลยไม่มี
เวลาได้คุยกันเท่าไร โชคดีที่วันนี้เป็นวันหยุด เราสองคนจึงมีเวลาคุยกันมากขึ้น ฉันจึง
ได้โอกาสถามถึงข่าวลือเรื่องของแพรว**

“แพร ฉันได้ยินว่ามีรุ่นพี่แย่งกันตามจีบเธอจนถึงกับทะเลาะกันเลย จริงหรือ
เปล่า” ฉันถามแพรวแบบกล้าๆ กลัวๆ

“ใครบอกเธอหรือ คนละคนะกันทำไมเธอถึงรู้เรื่องล่ะป็น” แพรวถามฉัน
เรียบๆ จนฉันเกรงใจ

“เออ ถ้าเธอไม่ตอบก็ไม่ใช่ไร ฉันไม่อยากให้ใครนินทาเธอ ฉันจึงอยากรู้จาก
ปากของเธอมากกว่า”

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะเล่าให้ฟัง เผอิญว่าวันที่เกิดเรื่องเป็นวันที่ฉันไปซ้อมเชียร์ซ้ำ
เพราะว่าไม่มีใครบอกฉันเลยว่ารุ่นพี่เปลี่ยนสถานที่ซ้อมเชียร์ พี่ต้นที่เป็นหัวหน้าเชียร์ก็
เลยลงโทษให้วิ่งรอบสนาม 10 รอบ แต่พี่เอบอกว่าทำเกินไป เขาก็เลยเถียงๆ กัน

สุดท้ายพีตั้นก็เลยไล่พีเอกออกไปเพราะว่าพีตั้นมีอำนาจในการคุมซ้อมเชียร์วันนั้น ก็แค่นั้นเอง” หลังจากเล่าจบแพรวาก็พอกหน้าต่อไป

“พีตั้นกับพีเอก ใครหล่อกว่ากันหรือ” ฉันถามด้วยความอยากรู้

“พีตั้นเขาก็เข้มๆ สไตร์หนักกีฬา ส่วนพีเอกเขาก็ดีๆ ลักษณะเป็นหนุ่มสำอางนะ”
แพรวาตอบเสียงฟังไม่ค่อยชัดเจนอาจเป็นเพราะว่าหน้าคงจะตึงเพราะแสบที่พอกไว้แน่ๆ
เลย ฉันจึงหยุดถามเพียงแค่นั้น

ดาวไร้แสง ตอน 3

ในที่สุดวันรับน้องก็มาถึงบางคนไม่ชอบแต่ฉันชื่นชอบมากที่สุดยิ่งโหดยิ่งมันส์วันนี้ฉันก็เพิ่งรู้ว่าแพรวาก็รับน้องวันเดียวกับฉันนี่แหละ แต่โลกคงไม่กลมขนาดมารับน้องที่เดียวกันหรอกนะฉันคิด และแล้วฉันก็คิดผิดเมื่อธวัชของคณะบริหารการตลาด เลี้ยวรถเข้ามาที่เดียวกับที่คณะของเรามารับน้องเช่นกัน

“นั่นไง พี่สองคนที่ทะเลาะกันเพื่อแย่งผู้หญิงคนนั้นไง” เสียงของกลุ่มผู้หญิงอยาการู้เรื่องของคนอื่นดังขึ้น

แต่ฉันเองก็อดที่จะเหลียวมองไปตามแม่ผู้หญิงอยากรู้พวกนี้ไม่ได้ และดวงตากกลมโตของฉันก็เห็นผู้ชายสองคนนั้นแล้ว จัดว่าหน้าตาดีทั้งคู่เซียวแหละ คนหนึ่งตี ขาวแต่ดูท่าทางจะกะล่อนไม่เบา เดินตามติดแพรวาของฉันตลอดเวลาเลย เห็นแล้วก็รำคาญแทน

ฉันต้องรีบเดินไปรวมกลุ่มกับเพื่อนเพราะกลัวว่าหloedลมของรุ่นพี่จะอึกเสปไปเสียก่อน แต่ก่อนไปฉันก็หันไปยักคิ้วให้แพรวาเมื่อคุณเธอหันมาเห็นฉันเช่นกัน

คืนนี้มีการประกวดดาวด้วย และฉันได้ยินว่าดาวคณะบริหารก็คือเพื่อนร่วมห้องของฉันนะแหละแพรวา หลังจากกิจกรรมตอนกลางคืนจบรุ่นพี่ก็ปล่อยตัวพวกเราไปนอน และขณะที่ฉันกำลังเดินไปนอนกับเจ้าตัวเล็กเพื่อนของฉัน ฉันก็พลันเหลือบไปเห็นแพรวากำลังเดินออกไปนอกที่พักกับรุ่นพี่หน้าดี ฉันจึงรีบเข้าไปทักด้วยความสงสัยว่าสองคนนี้จะไปไหนด้วยกันตามลำพัง

“แพรว จะไปไหนเหรอ ดึกแล้วนะ” ฉันถามแพรวาแบบไม่หัวเราะเหมือนเคย

“เราจะออกไปพักข้างนอกกันนะเพราะห้องพักที่นี่เต็มหมดแล้ว เผอญูพี่เขามียกอนโดอยู่ที่นี่พอดีเลย” แพรวาตอบฉัน

“จะออกไปพักคนเดียวเนี่ยนะ จะบ้าหรือเปล่า” ฉันทำเสียงไม่พอใจ

“เราไม่ได้ไปคนเดียว พี่เขาบอกว่ารุ่นพี่ผู้หญิงเขาจะไปนอนด้วย แต่เขาจะตามมาทีหลัง เพราะพวกพี่ๆ เขาต้องตรวจดูความเรียบร้อยก่อนนะ ไม่ต้องห่วงเราหรอกนะ” แพรวาตอบก่อนเดินเคียงคู่ไปกับรุ่นพี่หน้าดี

ฉันฟังแล้วก็ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากกลับไปนอนและถ้าฉันรู้ว่าการที่ฉันปล่อยให้แพรวาออกไปข้างนอกแบบนี้จะเป็นจุดเปลี่ยนในชีวิตของแพรวาแล้วละก็ ฉันคงไม่มีทางยอมให้เจ้าหน้าดีคนนั้นพาแพรวาออกไปแน่

“นี่เธอ ฉันได้ยินว่า ดาวคณะของการตลาดออกไปข้างนอกเมื่อคืนนี้ และตอนนี้ยังไม่กลับเข้ามาเลยนะ” ฉันได้ยินเพื่อนที่คณะพูดถึงแพรวาทำให้ฉันไม่สบายใจอย่างมาก และเมื่อรุ่นพี่ปล่อยให้พวกเราเป็นอิสระฉันก็เดินตามหาแพรวาจนทั่วริสอร์ท

แต่ไม่มีใครเห็นแพรวาเลยและฉันก็ไม่รู้ว่าแพรวามีเพื่อนสนิทหรือเปล่าเพราะแพรวาไม่เคยเล่าอะไรให้ฟังเกี่ยวกับเพื่อนเลย และวันนี้ก็เป็นวันที่พวกเราต้องกลับบ้านกันแล้วด้วย แล้วแพรวาล่ะจะกลับบ้านกับใคร และขณะที่ฉันกำลังกลุ้มใจ เผอิญก็หันไปเจอพ่อหนุ่มนักกีฬาที่ชื่อตันเข้าให้ ฉันจึงรีบเดินเข้าไปถามทันที “พี่ ๆ เห็นแพรวาไหม?” ฉันถามหนุ่มนักกีฬาที่ชื่อตัน

“ไม่เห็นหรอกน้อง แล้วน้องทำไมไม่ไปรวมตัวกับเพื่อนๆ เขากำลังจะกลับบ้านแล้วนะ” พี่ที่ชื่อตันถามฉัน

“เออ คือฉันไม่ได้อยู่คณะเดียวกับพี่นะ ฉันอยู่คณะเกิ้ลซ์” ฉันตอบพี่ตันไปก่อนที่คุณรุ่นพี่จะวางอำนาจใส่รุ่นน้องแบบฉัน

“อ้าว แล้วมาที่นี่ทำไม รุ่นพี่เธอไม่ได้บอกเธอว่า เขาแบ่งเขตกันระหว่างคณะบริหารกับคณะเกิ้ลซ์” หนุ่มนักกีฬาตะคอกใส่หน้าฉันจนได้

“พี่ พูดยังไง ไม่ได้หรอกไง ทำไมต้องตะคอกด้วย ฉันไม่ได้อยู่คณะเดียวกับพี่นะ จะมาตะคอกใส่ฉันทำไม ฉันแค่มาถามถึงเพื่อนของฉันเท่านั้น ฉันเป็นห่วงเพื่อนของฉันรู้ไหม เพื่อนตัวดีของพี่พาเพื่อนฉันออกไปข้างนอกตั้งแต่เมื่อคืนนี้ ยังไม่กลับเข้ามาเลย” ฉันตะโกนใส่หน้าเขาบ้างก่อนรีบวิ่งสี่คูณร้อยจากไปอย่างรวดเร็ว

ฉันสงสัยว่าหมอนี่น่าจะมีอำนาจเอามากๆ ถ้าแพรวากลับมาที่ห้อง ฉันจะชักพอกให้หน้าดูเขียว โทษฐานทำให้ฉันโดนตาดันตะคอกใส่

ฉันรอแพรวานานมาก คุณเธอก็ยังไม่กลับมาเสียที ฉันเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ เพราะฉันกลับมาถึงหอพักตั้งแต่บ่ายสี่โมงและตอนนี้ก็เป็นเวลาสามทุ่มเข้าไปแล้ว คนสวยแพรวาก็ยังไม่กลับมาอีก ฉันได้แต่รอ รอ รอ และในที่สุดการรอคอยของฉันก็สิ้นสุดลง แพรวามาถึงห้องตอนสี่ทุ่ม แพรวาเดินเข้ามาโดยไม่สบตาฉันเลย ฉันรอให้แพรวาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าจนเสร็จเพื่อคำถามที่มีในใจมากมายจะได้ถามเสียที

“เธอไปไหนมาเนีย แล้วไปค้างคืนคนเดียวหรือมีรุ่นพี่ไปด้วย แล้วหายไปไหน ไม่ยอมกลับมาเข้ามาร่วมกิจกรรมของคณะอีก” ฉันถามรัวเป็นชุด

“เราไปค้างคนเดียว” คำเดียวสั้นๆ ที่ตอบออกมาก่อนเงิบไปโดยไม่ยอมตอบอะไรอีกเลย

“แน่ใจว่าไปค้างคนเดียวนะ ฉันตามมาเธอจนทั่วก็ไม่เห็นเจอเลย ฉันเป็นห่วงมากเลยรู้ไหม และเธอไปไหนต่อทำไมไม่กลับมา เธอจะให้ฉันถามอีกสักกี่ครั้งกันเนี่ย ทำไมไม่ตอบอะไรฉันเลย ถ้าเธอคิดว่าฉันไม่ใช่เพื่อนก็ไม่ต้องตอบฉันหรอก” ฉันพูดด้วยความโมโหก่อนเดินเข้าห้องไป

แพรวาเดินตามมาที่ห้องของฉันและก็เริ่มเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฉันฟัง ทันทันทีที่แพรวาเล่าจบ น้ำตาเจ้ากรรมของฉันก็ไหลออกมาเองโดยไม่ได้ตั้งใจ ฉันรู้สึกเสียใจแทนแพรวาอย่างมาก แพรวาได้เสียความบริสุทธิ์ให้กับนายหน้าดีคนนั้นไปแล้ว ฉันเสียใจราวกับตัวเองเป็นถูกระทำเสียเอง

“ร้องไห้มาเถอะแพรว ถ้าเธออยากจะร้อง” ฉันปลอบแพรวาขณะที่ตัวเองก็ร้องไห้ ออกมาเป็นเผลอแต่

“ตอนแรกเราก็เสียใจมากเลย แต่เราก็ไม่ได้รังเกียจพี่เขาหรอกนะเพราะพี่เขาอ่อนโยนต่อเรามาก และพี่เขาบอกว่าเขาจะรับผิดชอบเราด้วย ถ้าเราเรียนจบเขาจะขอเราแต่งงาน” แพรวบอกฉันทั้งน้ำตา

“แล้วถ้า ถ้าท้องขึ้นมาล่ะ” ฉันถามตะกุกตะกัก

“ไม่หรอก พี่เขาบอกว่าเขาป้องกัน” แพรวตอบ

ต่างคนก็ต่างนั่งเงียบไป ฉันไม่รู้ว่าฉันจะอย่างไรดี น้ำของฉันก็หวังว่าฉันจะดูแลลูกสาวเขาได้ แต่สุดท้ายฉันก็ทำไม่ได้ ฉันเสียใจมาก มากกว่าที่จะพูดออกมาว่าฉันรู้สึกอย่างไร ฉันผิดที่ไม่ห้ามแพร ถ้าคืนนั้นฉันห้ามเขาและแก้ปัญหาโดยไปบอกรุ่นพี่คนอื่นๆ เขาอาจจะช่วยให้แพรว่าได้ท้องพักโดยไม่ต้องโดนหลอกออกไปข้างนอกแบบนั้น

“เราขอรับรอง อย่างบอกแม่ปิ่นและแม่เราเลยนะ” แพรวพูดขึ้นทำลายความเงียบและความคิดของฉันลง

หลังจากวันนั้น บางครั้งฉันก็เห็นแพรวน้ำตาไหลออกมา ฉันคิดว่าถึงแม้แพรจะบอกว่าไม่เป็นไรและดูเหมือนจะเข้มแข็ง แต่ผู้หญิงเมื่อเสียความบริสุทธิ์และไม่สามารถเปิดเผยให้ใครรู้ได้ มันคงเป็นเรื่องที่ลำบากใจที่สุด การปิดบังซ่อนเร้นมันไม่ใช่เรื่องสนุกเลยจริงไหม แต่ต่อมาไม่นานฉันก็เห็นแพรวไปไหนต่อไหนแบบเปิดเผยกับพี่หน้าตักนั้นตลอดมาจนกระทั่งนายหน้าตีเรียนจบ และบ่อยครั้งที่แพรวกลับตึกแต่แพรวก็กลับมาที่ห้องทุกครั้ง ฉันเคยขอแพรวว่าไปไหนได้แต่ขออย่างเดียวให้กลับมานอนที่ห้องทุกครั้ง เพราะถ้าไม่กลับมามันดูจะงใจเกินไปและจะทำให้ฉันลำบากใจที่ไม่ได้เล่าพฤติกรรมของแพรวให้พ่อแม่แพรวารับรู้

ดาวไร้แสง ตอน 4

ตอนนี้ฉันเรียนหนักมากจนไม่มีเวลาคุยกับแพรวาเลยจนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่ฉันกำลังนั่งทำรายงานฉันก็ได้ยินเสียงคนทะเลาะกัน

“แพรวไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้นแหละค่ะ ถ้าพี่คิดว่างานสำคัญมากก็ไม่ต้องมาหาแพรวอีก” แพรวาพูดโทรศัพท์ก่อนปิดตู้เย็นเสียงดังโครม อารมณ์แบบนี้มีหรือที่ฉันจะกล้าเข้าไปถาม ผู้หญิงสวยเวลาโกรธก็น่ากลัวชะมัด

หลังจากนั้นพี่เอกก็หายไปจากชีวิตแพรวาแต่กลับมีหนุ่มน้อยหน้าใสเข้ามาในชีวิตของแพรวาแทน ที่ฉันรู้สึกไม่ใช่เพราะว่ามีเวลาไปสืบเสาะเรื่องของแพรวาหรอกนะแต่เพราะแพรวาเคยพาเด็กคนนั้นมาเที่ยวที่ห้อง

“แพรว เด็กคนนี้ไม่ใช่เด็กมหาวิทยาลัยเราใช่ไหม” ฉันถามแพรวาในวันหนึ่ง

“ใช่ ฉันเจอเขาที่คลับแห่งหนึ่ง เขาเป็นเด็กเสิร์ฟที่คลับนั้นแหละ” แพรวาตอบ

“เขาเรียนหนังสือหนังสือหาหรือเปล่าเนี่ย” พอถามออกไปก็นึกขำตัวเองที่ใช้คำพูดที่แม่ตำฉันมาใช้ จะดูแต่ทีวีไม่เรียนหนังสือหนังสือหาหรือไง นั่นแหละคำพูดที่ท้อแม่พูด

กับฉันทุกวัน ว่าแต่ตอนนี้ฉันกลายเป็นผู้ปกครองคนสวยไปซะแล้วซิเนี่ย แต่ที่ฉันถามก็ไม่ใช่เพราะอยากรู้หรอกนะ แต่ฉันเป็นห่วงกลัวแพรวาจะโดนหลอกอีก

“เขาบอกว่าเรียนอยู่นะ แต่ต้องมาทำงานกลางคืนก็เพราะอยากช่วยเหลือทางบ้านอีกแรง เราว่าเขาเป็นเด็กดีเลยนะ” แพรวาบอกฉันแบบนั้นแต่ฉันไม่ค่อยมั่นใจนัก เพราะแพรวาเป็นคนไม่มีเพื่อนจึงต้องการมีใครสักคนอยู่ตลอดเวลา ความสวยและเงินทำให้ผู้หญิงมีอันตราายเข้ามาหาตัวเองเร็วขึ้น

ช่วงหลังแพรวามักจะมาขอยืมเงินฉันเสมอ เธอบอกว่าไม่พอใช้ ซึ่งฉันก็ไม่รู้จะทำไปไม่พอใช้ทั้งที่แพรวาได้เงินใช้ต่อเดือนมากกว่าฉันเสียอีก

“ถ้าเงินไม่พอใช้ ก็ไปเทียวกกลางคืนให้น้อยลงดีกว่าไหม” ฉันบอกแพรวาหลังจากเธอนำเงินมาคืน

“ตอนนี้ฉันก็ไปเทียวน้อยลงแล้วนะ แต่ว่าน้องเขาไม่มีเงินจ่ายค่าเทอม น้องของเขาต้องเข้าเรียนพอดี แม่ก็เลยมีเงินไม่พอ ฉันก็เลยให้เขาขี้ไปก่อน” แพรวาตอบฉัน

หลังจากวันนั้นไม่นาน แพรวาก็มาขอยืมเงินฉันอีก

“คราวนี้อะไรอีกล่ะ” ฉันซักสีหน้าถามแพรวาด้วยความไม่พอใจซึ่งคุณเธออาจจะรู้เพราะคุณเธอพูดเสียงอ่อยลง

“คราวนี้ฉันตั้งใจว่าจะซื้อนาฬิกาข้อมือให้เขา เห็นเขาบ่นว่าอยากได้” แพรวาตอบแบบอายๆ

“นาฬิกาข้อมืออะไรเธอ ขนาดต้องขี้เงินฉันเนี่ย” ฉันถามอีก

“ก็ขี้หื้อ.....” แพรวาบอกขี้ขี้หื้อ ฉันได้แต่ร้องโอ้ โห ไล่ชะहरुเลย

ฉันก็ได้แคร์องเท่านั้นแหละ เพราะสุดท้ายก็ไปหยิบเงินมาให้แพรวาอยู่ดี

“กลับมาบ้านได้แล้วเหอ คราวนี้ไปนานเลยนะ ไม่มีญาติอยู่ที่นี้ใช่ไหม” นี้แหละคำที่ทักทายแรกที่แม่บังเกิดเกล้าพูดกับฉันหลังจากเห็นหน้าฉันเป็นวันแรกในรอบสามเดือน

“ปีสุดท้ายแล้ว รายงานมันเยอะนะแม่ อ้อ แล้วมีอะไรกินบ้างเหีย” ฉันถามแม่หลังจากไม่ได้กินข้าวฝีมือแม่มานาน

“มี ไปหากินเองแล้วกัน เสร็จแล้วก็มาคุยกันหน่อย ฉันมีเรื่องจะคุยด้วย”

“จะคุยเรื่องอะไรเหอแม่” ฉันถามด้วยความตื่นเต้นก่อนโล่งใจเมื่อเรื่องที่แม่พูดไม่ใช่เรื่องของแพรวาคนสวย

“ช่วงนี้น้ำแกเขาบอกว่ารายได้ไม่ค่อยดี แกจะมาอยู่บ้านแบบไปกลับหรือว่าจะเปลี่ยนหอพักที่มันราคาถูกกว่านี้หน่อยได้ไหม” แม่บอกฉันซึ่งเป็นเรื่องใหม่ที่ฉันรับรู้จากแม่เกี่ยวกับครอบครัวแพรวา

“แล้วแพรวารู้หรือเปล่าว่ครอบครัวเขากำลังมีปัญหา” ฉันถามแม่พร้อมกับตักข้าวเข้าปาก

“เขาคงจะบอกลูกเขาเดือนนี้ละมั้ง เห็นว่าจะให้เงินน้อยลง แกก็ลองไปปรึกษากันดูว่าจะเอาอย่างไร แล้วก็มาบอกฉัน ถ้าจะย้ายมาอยู่จะได้หารถไปชนของ”

ฉันได้แต่พยักหน้ารับรู้ขณะครุ่นคิดด้วยความกลุ้มใจ เพราะไม่รู้ว่าแพรวาจะเป็นอย่างไรบ้างเมื่อรับรู้เรื่องนี้ ส่วนตัวฉันไม่เท่าไรหรอกเพราะปีนี้เป็นปีสุดท้ายก็ไม่ต้องไปเรียนทุกวัน อาจย้ายมาอยู่ที่บ้านได้

ฉันกลับมาหอบพักเร็วกว่าที่บอกแพรวาไว้เพราะตั้งใจว่าจะมาคุยเรื่องแม่คุยกับฉันเมื่อหลายวันก่อน และทันทีที่เปิดประตูเข้าห้องไป ฉันเห็นร่องเท้าผู้ชายวางอยู่ และไม่ใช่อื่นใครที่ฉันนึกถึง คงจะเป็นเด็กคนนั้นที่มาเที่ยวตามปกติเหมือนเวลาที่ฉันอยู่ แต่เมื่อฉันเดินมาถึงหน้าห้องนอนของแพรวา ฉันต้องตกใจเมื่อเห็นแพรวานอนเปลือยกายอยู่ภายใต้ผ้าห่ม และเด็กผู้ชายก็กำลังเดินออกมาจากห้องน้ำ นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย ฉันรู้สึกปวดหัวขึ้นมาทันที

ฉันปิดประตูเสียงดังจงใจให้แพรวาได้ยิน

“แพรว ฉันบอกเธอแล้วว่าอย่าพาใครมานอนที่ห้อง เธอทำแบบนี้ฉันไม่พอใจมากเลยนะรู้ไหม การที่เธอมีอะไรกับผู้ชายคนเดียวมันก็เกินพอแล้ว เธอคิดว่าเด็กคนนี้จะรับผิดชอบและเลี้ยงดูเธอได้อย่างนั้นหรือ ถ้าการที่เธอมีอะไรกับคนหนึ่งไปแล้ว คนที่สอง คนที่สามก็คงจะตามมาง่ายๆ อย่างนั้นหรือ” ฉันถามด้วยความโมโหอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“ก็เมื่อคืนนี้ ฉันเมาเขาก็เลยมาส่งที่ห้อง แล้วก็เลยนอนค้าง” แพรวาตอบฉันแบบไม่สนใจอะไร ซึ่งต่างจากแพรวาคนเดิมอย่างสิ้นเชิง

“เธอก็เอาแต่เที่ยวแบบนี้แหละ รู้ตัวไหมว่าตอนนี้ครอบครัวเธอกำลังแย่ เราต้องเปลี่ยนที่อยู่ให้ราคาถูกลงกว่านี้ หรือไม่เธอก็ต้องไปอยู่ที่บ้านของฉันจนกว่าจะเรียนจบ” ฉันบอกแพรววน้ำเสียงขุ่นมัวดุจเดิม

“ใครที่บ้านฉันกำลังแย่ ใครบอกเธอ” แพรวาถามด้วยความสงสัย

“แม่ฉันบอกมา แต่ถ้าไม่เชื่อ ก็รอดูเงินที่ครอบครัวเธอส่งมาแล้วกัน ถ้ารู้แล้วก็มาตอบฉันด้วยว่าจะเอาอย่างไร ด่วนก่อนสิ้นเดือนนี้” ฉันยื่นคำขาด

ดาวไร้แสง ตอน 5

ในที่สุดฉันก็ได้คำตอบจากแพรวา เธอบอกฉันว่าจะไปอยู่หอพักกับเพื่อน ซึ่งฉันก็ไม่อยากรู้ว่าแพรวาจะไปอยู่กับเพื่อนผู้หญิงหรือผู้ชาย เพราะฉันระอากับพฤติกรรมของแพรวาเต็มทน

ฉันกลับไปอยู่บ้านและท้อมสุดท้ายนี้ก็ทำให้ฉันเหนื่อยสายตัวแทบขาดเพราะทั้งเรียนและยังต้องเดินทางไป กลับ ระหว่างมหาวิทยาลัยกับบ้าน ซึ่งก็ใช้เวลาในการเดินทางราวสองชั่วโมงได้ ฉันจึงไม่ค่อยได้ติดตามข่าวแพรวาเท่าไรนัก

และวันหนึ่งแพรวาก็มารอฉันอยู่ที่บ้าน หน้าตามีรอยบอบช้ำ แต่แพรวาใช้เครื่องสำอางปกปิดไว้ ถ้าไม่มีใครสังเกตเห็นเลย แพรวาบอกว่าขอมานอนที่บ้านด้วย ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไร

“มีอะไรเกิดขึ้นกับเธอ แพรวา” ฉันเรียกชื่อแพรวาแบบเต็มๆ

“คือว่าฉันจะขอย้ายมาอยู่ด้วยได้ไหม เพราะว่าฉันไม่มีเงินจ่ายค่าห้องแล้ว และฉันก็ใช้เงินค่าเทอมหมดแล้วด้วย”

“อะไรนะ” ฉันถามแพรวาด้วยเสียงสูงเท่าที่ฉันจะทำได้

“เธอเอาเงินค่าเทอมที่แม่ให้ไปใช้เฉยนะ เธอเอาไปทำอะไรน้ากหนา” ฉันทะคอก
ถามแพรวา

“ฉันเอาเงินให้เด็กคนนั้นไป เพราะถ้าฉันไม่ให้มัน มันก็สั่งให้คนมาข่มขู่ฉันบอก
ว่าจะเอารูปเปลือยกายของฉันไปเผยแพร่ ฉันทกลัว ฉันทก็เลยให้เงินมันไป และเมื่อไม่กี่
วัน มันก็ทำร้ายฉัน ฉันต้องรอให้หน้าค่อยยังชั่วก่อน ค่อยมาหาเธอนี้แหละ” แพรวา
บอกฉันพร้อมกับร้องไห้

ฉันไม่รู้ว่าจะสงสารหรือสมน้ำหน้าดี เพราะฉันเคยเตือนแพรวาเรื่องเด็กผู้ชาย
คนนี้ไปแล้ว แต่แพรวาก็ไม่เชื่อ ตอนนั้นฉันกลัวใจเรื่องเงินค่าเทอมของแพรวามากกว่า
ฉันจะช่วยแพรวาหาเงินมาจ่ายค่าเทอมยังไงดี

“ฉันมีสร้อยทองอยู่หนึ่งเส้นฉันจะเอาไปจำหน่าย คงได้เงินประมาณหมื่นกว่า
บาท แต่ก็ยังเหลืออีกเป็นหมื่น เธอก็กเอาของในท้องไปจำหน่ายแล้วกัน เพราะว่าคงไม่ต้อง
ใช้แล้วถ้าเธอย้ายมาอยู่กับฉันที่บ้าน” ฉันหาทางออกให้แพรวา

“ของในท้องก็เหลือแค่ตุ้ยน้กับเครื่องซักผ้า เพราะว่ามันอื่นเด็กคนนั้นเอาไป
ขายหมดแล้ว” แพรวาบอกฉัน

“โธ้ย อะไรกันเนี่ย” ฉันอารมณ์เสียแต่ก็ต้องพยายามข่มอารมณ์ไว้เพราะโมโห
ไปก็คงไม่ได้ช่วยอะไร “มีแค่ไหนก็เอาแค่นั้นแล้วกัน ถ้าขาดเหลือเท่าไร ฉันจะไปเยี่ยม
แม่ให้”

“วันนี้ก็นอนที่นี้แหละ พรุ่งนี้ค่อยไปจัดการตอนบ่าย พรุ่งนี้ฉันมีเรียนตอนเช้า
พักผ่อนเถอะ” ฉันบอกแพรวาให้นอนแต่ตัวฉันเองก็นอนไม่ค่อยหลับเพราะคิดถึง

โชคชะตาแพรวาที่ใครๆ ก็คิดว่าสวยหรูเหมือนหน้าตาของเธอ เห็นชีวิตของแพรวาแล้วก็ไม่อยากเกิดมาเป็นคนสวยเลย นี่หรือชีวิตของคนสวย เป็นคนไม่สวยอย่างฉันยังดีเสียกว่าอีก

และเหมือนเป็นความโชคดีของฉันที่ไม่ต้องไปยืมเงินแม่ เพราะถ้าฉันไปยืมแม่แล้วละก็คงต้องหาเรื่องโกหกยาวเลย และถ้าถูกจับได้ละก็เรื่องใหญ่แน่ และวันนี้ฉันก็เพิ่งเห็นว่าคนสวยก็มีประโยชน์เหมือนกัน เพราะที่แรกที่เอาของไปจำหน่าย เงินที่ได้ก็ไม่มากพอหรอก แต่พอคิดว่าถ้าเก็บจำหน่ายเป็นคนหลีสาว เห็นว่าแพรวาสวย แค่ออนๆ ก็ได้เงินเพิ่มขึ้นอีก

หลังจากแพรวาย้ายมาอยู่ที่บ้านของฉัน แพรวาก็ดูจะหงุดหงิด อาจเป็นเพราะว่าไม่ได้เที่ยวเหมือนเคย แพรวาติดการไปเที่ยวกลางคืนซะแล้ว และแล้ววันหนึ่งแพรวาก็ทนไม่ได้ พยายามชวนฉันออกไปเที่ยวด้วย แต่ฉันไม่ออกไป และสุดท้ายฉันก็ต้องไปจนได้ เพราะหากคุณคนสวยออกไปกลางค้ำกลางคืนคนเดียวแม่ต้องสงสัยแน่ ฉันจึงต้องโกหกแม่เป็นครั้งแรก

“วันนี้ฉันจะไปงานวันเกิดเพื่อนนะ อาจจะไม่ค่อยกลับบ้านนะ” ฉันบอกแม่ทั้งที่ไม่กล้าสบตา โชคดีที่แม่หันหลังทำอาหารอยู่ในครัว มิฉะนั้นท่าทางซื่อป้อของฉันคงส่อแววพิรุณเป็นแน่

“ร้อยวันพันปีไม่เคยเห็นไปงานวันเกิดเพื่อน นี่คิดยังไงจะไปร่วมงานวันเกิดเพื่อนล่ะคะ” เนี่ยแหละแม่ตัวจริงของฉัน ไม่มีเสียละที่จะพูดดีๆ แล้วปิ่นโตข้าวอย่างฉันก็เลยต้องจัดได้วาทีกับท่านแม่ก่อนออกจากบ้านเสียหน่อย

“ก็เพราะร้อยวันพันปี มันไม่เคยจัดวันเกิดเนียแหละ ฉันเลยต้องไปร่วมงานใน
รอบร้อยปีเสียหน่อย” ฉันบอกแค่นั้นก่อนรีบพลุกออกมาจากห้องคร่ำก่อนจะโดนน้ำมัน
ในตะหลิวสาดเข้าให้

ทั้งที่ไม่อยากไป แต่เมื่อเห็นแม่แพรวาคนสวยยืนยิ้มดังมารวกับเทพธิดาอยู่
ตรงหน้าก็ทำให้ใจอ่อนจนได้ แต่ก็ไม่วายกำชับแม่คนชอบเที่ยวอีกครั้ง

“อย่าลืมซื้อแม่ที่ฉันบอกไว้ละ ห้ามกลับบ้านกินเที่ยงคืน เข้าใจไหม”

“เข้าใจจ้ะ” คุณคนสวยลากเสียงตอบก่อนเข้ามาถอดประจบราวกับกลัวว่าฉันจะ
หลุดลอยหายไปกับรอยยิ้มสวยๆ ของเธอ

**ฉันเหลือวซ้ายและขวาอย่างกับเด็กบ้านนอกเข้ากรุง ทั้งที่ฉันเป็นเด็กเมืองฟ้า
อมรแท้ๆ ก็จะไม่ให้ฉันเป็นแบบนี้ได้ยังไงละ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตวัยรุ่นของฉันเลย
นะเนี่ยที่ได้ออกมาเห็นคนกลางคืนแบบนี้**

ฉันจับมือแพรวาแน่นขณะเดินตามเข้าไปในผับ หัวของฉันแทบระเบิดออกมา
เป็นเสียงๆ ไฟหลากสีกระพริบจนปวดตา กลิ่นควันบุหรี่คลุ้งเหม็นไปหมด ราคา
เครื่องดื่มก็แพงแสนแพง เดือนนี้ฉันคงต้องเขี่ยมการใช้เงินให้สุดชีวิต และระหว่างที่ฉัน
รอแพรวาออกไปดั้น ๆ ฉันก็เห็นแพรวาคูยกกับผู้ชายคนหนึ่ง จากการสังเกตของดวงตา
กลมๆ ของฉัน ท่าทางคงจะไม่ใช่วุ่นราวคราวเดียวกับฉันแน่ สองคนนั้นคุยกันราวกับ
รู้จักกันมาเป็นสิบๆ ปี

แพรวาเดินกลับมาที่โต๊ะและเรียกบริกรรมมาสั่งเครื่องดื่มอีกหลายแก้ว ฉันสงสัยว่าแพรวาจะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายเพราะคุณเธอสั่งไปหลายแก้วแล้ว

“แพรวา เธอมีเงินจ่ายเธอ สั่งไปตั้งหลายแก้วแล้วนะ” ฉันถามแพรวา

“ไม่มีหรอก” แพรวาตอบฉัน

“อ้าว ไม่มีแล้วสั่งเยอะแบบนี้เดี๋ยวก็เข้าข้างเธอหรอก” ฉันบอกแพรวาร่วมกับห้ามแพรวาไม่ให้สั่งอีก

“ถึงฉันจะไม่มี แต่โน่น โตะโน้นเขามี เขาบอกให้สั่งตามใจชอบ ทุกอย่างเขาจะจัดการเอง อย่างกับฉันหนีบีนโต” แพรวาเสียงดังด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ “พอ แล้ว เลิกดื่มได้แล้ว ใกล้เคียงกลับบ้านแล้วนะ” ฉันบอกแพรวาขณะพยายามจูดแพรวาออกมาจากโต๊ะ

“ฉันยังไม่กลับ ถ้าอยากกลับก็กลับไปก่อนเลย ไป” แพรวาไล่ฉันเสียงดัง ฉันถึงกับหน้าชาด้วยความโมโห

“ถ้าไม่กลับ ฉันกลับก่อนนะ ถ้าแม่ฉันถามก็ตอบเอาเองแล้วกัน ฉันจะไม่ช่วยปิดบังอะไรแล้ว” ฉันตะโกนเสียงดังแข่งกับเสียงเพลง ก่อนออกมาจากบริเวณนั้นโดยเร็วที่สุด

ความโมโหทำให้ฉันลืมแพรวาไปเลย และทันทีที่กลับมาถึงบ้าน ฉันก็อาบน้ำเพื่อเตรียมตัวเข้านอน แต่เมื่อสติมา ปัญญาก็เกิด ฉันนอนไม่หลับเพราะอดห่วงแพรวาไม่ได้ ฉันลุกขึ้นมาดูเวลา ตีสามเข้าไปแล้ว แต่คุณเธอก็ยังไม่กลับบ้านฉันเริ่มรู้สึกเสียใจ

ที่ทิ้งแพรวาไว้ที่นั่นคนเดียว ฉันคิดเรื่องแพรวาจนไม่รู้ตัวว่าเผลอหลับไปตอนไหน ตื่นอีกทีก็ได้ยินเสียงแม่ตะโกนเรียกฉันอยู่หน้าห้อง

“แพรวาไปไหน ไม่ได้มานอนที่บ้านเธอ” ฉันได้แต่เอ็กอัก ๆ ในสิ่งที่แม่ถาม ฉันไม่รู้ว่าจะบอกแหม่อย่างไรดี ฉันจะอย่างไรดี ขณะที่ฉันกำลังคิดอยู่นั้น ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้ายที่แพรวากลับมาที่บ้านพอดี

“ไปไหนมาแพรวา ทำไมไม่มานอนบ้าน” แม่ฉันถามแพรวา

“เมื่อวานนี้หนูทะเลาะกับปิ่น หนูก็เลยไปค้างกับเพื่อนที่หอค่ะ” แพรวาตอบ

“อ้าว แล้วแกไปทะเลาะอะไรกับแพรวาเขาละ แกนี่มันไม่ได้เรื่องได้ราวเลย” แม่หันมาด่าฉันแทน หากคำด่าของแม่ชนไปขายได้ ฉันจะจ้างรถเข็นมาตัดคำด่าของแม่ไปขายเลยทีเดียวนะ

ฉันยื่นให้แม่ด่าเป็นกระบุงจนกระทั่งคุณเธอพอใจและรอนจนกระทั่งคุณเธอเดินลงไปยังข้างล่างเรียบร้อยแล้ว ฉันก็หันมาเล่นงานแพรวาต่อ

“ทำไมเธอต้องพูดแบบนั้นล่ะ ทำไมต้องเอาความผิดมาให้ฉันด้วย” ฉันเสียงดังใส่แพรวา

“ก็ฉันไม่รู้ว่าจะพูดว่ายังไง เธอเป็นว่าฉันขอโทษแล้วกัน” แพรวาบอกฉันเสียงอ่อยๆ

ฉันก็เหมือนเดิมคือให้อภัยแพรวา ฉันก็เป็นแบบนี้ทุกทีนะแหละ ฉันละเบื้อตัวเองจริงๆ พอเห็นหน้าสวยๆ ตาเศร้าๆ ก็อภัยให้ทุกที

ตอนนี้ฉันยุ่งกับการสอบจนไม่ได้สนใจสิ่งรอบตัวเลย เพราะหากการสอบเสร็จ
สิ้นลง ฉันก็จะสลัดคราบชุดนักศึกษาและหางานหาการทำได้เสียที

หลังจากสอบเสร็จฉันก็สังเกตเห็นว่าแพรวาใช้เสื้อผ้ายี่ห้อดัง มีเครื่องประดับ
ราคาแพงหลายชิ้น นอกจากนี้แพรวายังให้เงินฉันไปไถ่ทองที่จำนำไว้ด้วย ฉันนึกสงสัย
ว่าแพรวาเอาเงินมาจากไหนมากมาย

“แพรวา ฉันถามเธอหน่อยเถอะ เธอเอาเงินมาจากไหนหนักหนาเธอ” ฉันถาม
แพรวาในวันหนึ่ง

“เธออย่ารู้เลยว่าเอามาจากไหน เอามาให้ได้แล้วกัน และพรุ่งนี้ฉันก็จะย้ายออก
จากบ้านเธอแล้วนะ ฉันจะย้ายไปอยู่หอพักใกล้ที่ทำงานของฉันนะ” แพรวาบอกฉัน

“อ้าว เธอได้งานแล้วเหรอ เพิ่งสอบเสร็จไม่นานเองนี่นา ทำไม่ได้เร็วจัง”

“ก็ผู้ชายที่เราเจอที่ผับคืนนั้นไง ฉันไปทำงานกับเขาเองแหละ”

นั่นแหละคือคำตอบของแพรวาที่ทำให้ฉันเข้าใจทุกอย่าง แพรวาหายไปกับ
ผู้ชายคนนั้นในคืนนั้นและเงินทองที่ได้มามากมายก็คงจะมาจากผู้ชายคนนั้นอีกเช่นกัน
ขายความสวยเพื่อแลกกับสิ่งของ ถ้านำรู้ว่าลูกสาวของตัวเองเป็นแบบนี้ก็คงเสียใจแย่
แต่ตอนนี้คงจะยุ่งเกี่ยวกับการทำธุรกิจจนลืมลูกสาวคนสวยไปแล้ว

หลังจากวันนั้น แพรวาก็ย้ายของออกไป ห้องของฉันก็กลับกลายเป็นห้อง
ของฉันเหมือนเดิม และแทนที่ฉันจะดีใจ ฉันกลับรู้สึกเหงาและคิดถึงแพรวาอย่างบอก
ไม่ถูก แต่โชคดีที่ฉันหางานทำได้ในที่สุด ฉันจึงไม่มีเวลาเหงามากนัก

ตอนนี้ฉันเป็นภักซ์กรควบคุมการผลิตยาที่บริษัทแห่งหนึ่ง และในวันหยุดแพรวาก็มาหาฉันที่บ้านบ้าง และข่าวล่าสุดที่ฉันได้รับจากแพรวาคือบริษัทกำลังจะส่งแพรวาไปเรียนต่อต่างประเทศ

“บริษัทส่งเธอไปจริงๆ เหรอ ไม่ใช่ว่าคนนั้นออกเงินให้หรอกนะ” ฉันถามแพรวาด้วยความสงสัย

“แหม ฉันไม่โกหกเธอหรอกนะ” แพรวาตอบโดยไม่ยอมสบตากลมโตของฉันเลย ซึ่งฉันเองก็ไม่อยากจับผิดอีก ถ้าแพรวาอยากให้เชื่อแบบนั้นฉันก็จะเชื่อ

แพรวายิ้มสวยให้ฉันก่อนชวนออกไปข้างนอก “วันนี้เราไปกินข้าวข้างนอกกันไหม ฉันอยากพาเธอไปเลี้ยงก่อนที่ฉันจะไปนะ”

“ไม่ไปหรอก ฉันมีงานต้องทำ” ฉันโกหกแพรวาเพราะไม่อยากสนใจเธออีก

แพรวานิ่งเงียบไปก่อนพูดเสียงเศร้า “ถ้าอย่างนั้น ฉันไปก่อนนะ” แพรวาบอกก่อนเดินออกจากห้องไปด้วยสีหน้าผิดหวัง

“แพรว” ฉันเรียกแพรวาไว้ ก็อะไรเสียอีกล่ะ ก็คนมันเคยใจอ่อนก็ต้องใจอ่อนอยู่วันยังค่ำนั่นแหละ

“เธอจะไปเมื่อไหร่ก็โทรมาบอกแล้วกัน ฉันจะไปส่ง” หน้าที่ที่พูดจบคนสวยแพรวาก็ยิ้มออกมาด้วยความดีใจ

“ในที่สุดเธอก็ไม่ทิ้งฉัน ขอบใจนะ” แพรวาวพูดทั้งน้ำตากล่อนเดินเข้ามาจับมือฉันไว้ “เธอคือญาติและเป็นเพื่อนคนเดียวที่ฉันมี” แพรวาวพูดจบก่อนเดินจากไป ฉันไม่รู้ว่าชีวิตของแพรวาวจะเป็นอย่างไรต่อไป ฉันคิดแต่เพียงว่า ถ้าเมื่อไหร่ที่แพรวาวต้องการความช่วยเหลือ ฉันก็พร้อมที่จะช่วยเหลือเขาตลอดไป

ดาวไร้แสง ตอน 6

ฉันได้ข่าวว่าลูกผู้บริหารจะกลับจากต่างประเทศเพื่อมาบริหารงานที่บริษัท และไม่รู้เกิดอะไรขึ้น ผู้คนทั้งบริษัทพากันตื่นตื่นโดยเฉพาบรรดาสาวๆ เตรียมตัวต้อนรับเป็นการใหญ่ เพราะผู้คนลือกันว่าหล่อมาก มาก ส่วนผู้หญิงตัวดำๆ อย่างฉันนะเธอ ไม่ได้สนใจอะไรกับใครเขาหรอก เพราะว่าฉันไม่ค่อยชอบผู้ชาย ไม่อยากเปลืองร่างไปยืนทำวสะแหวตามด่าสามีเหมือนแม่บังเกิดเกล้า และเหตุผลหนึ่งที่สำคัญก็คือดิฉันไม่สดสวยงดงามเหมือนใครๆ

และวันนี้ก็เป็นวันที่วุ่นวายที่สุดในโลก ผ่านร้อนผ่านหนาวมาก็ยี่สิบสามปีแล้ว ยังไม่เคยเจอวันแบบนี้เลย ไม่รู้เพราะอะไรมียาที่ไม่ได้คุณภาพถูกส่งคืนมามากมาย ฉันต้องหาสาเหตุตั้งแต่เข้าจรดป่วย และขณะที่ฉันตรวจสอบอยู่นั่นเอง เสียงผู้ชายคนหนึ่งก็ดังขึ้นทำลายสติปัญญาของฉันเสียนี้

“Lot นี่ใช่หมที่งานมีปัญหา”

“ใช่” ฉันตอบโดยไม่สนใจเหยหน้ามองคนถาม ฉันยังคงทำงานต่อไป

“สาเหตุมาจากไหน” เสียงคนเดิมถามฉันอีก

“กำลังหาสาเหตุอยู่” ฉันตอบน้ำเสียงออกจะเริ่มหงุดหงิดเล็กน้อย

“อ้าว นี่มันบ่ายแล้ว ทำไมยังไม่รู้สาเหตุอีก” เท่านั้นแหละ ความโมโหของคนพาลอย่างฉันก็ปรากฏออกมาทางน้ำเสียงและแววตา ฉันเริ่มเงยหน้ามองคนถาม “ฉันไม่ได้นั่งเฉยๆ นะคุณ ฉันนั่งทำงานอยู่ตลอดเวลาจะขอบอก อ้อ แล้วคุณเป็นใคร เข้ามาในห้องนี้ทำไม ไม่ใช่พนักงานบริษัทนี่” ฉันกอดอกถามแสดงอำนาจเมื่อเห็นว่าชายคนที่ทำให้อารมณ์เสียไม่ได้อยู่ในชุดยูนิฟอร์มของบริษัท

“ยายปิ่นมีอะไร เสียงดังเชียว” หัวหน้าที่ฉันเดินเข้ามาถาม

“คุณคนนี่ชิคะ ไม่ใช่พนักงานของบริษัทและยังเข้ามาในห้องทำงานของเราโดยไม่ได้รับอนุญาตอีกด้วย” ฉันบอกหัวหน้า

“คุณวดิเรขาอะ” หัวหน้าเรียกชื่อเต็มของฉันทำให้ฉันใจหายวาบขึ้นมาทันทีท่าทางจะไม่ดีเสียแล้ว

“ขา” ฉันรับคำสั่งเสียงอ่อย

“คุณคนที่เธอยืนว่าอยู่ตอนนี้ คือ รองผู้อำนวยการจ๊ะ คุณวดิเรขา” หัวหน้าเน้นทุกคำพูดคงตั้งใจให้ซึบซับเข้าไปในกะโหลกหนาๆ ของฉันเป็นแน่

“ค่ะ รองผู้อำนวยการ” ฉันยิ้มแหยๆ มือที่กอดอกค่อยๆ ลดลง ท่าทางวางใจเมื่อสักครู่กลายเป็นยืนตัวลีบก่อนกล่าวคำว่าขอโทษเบาๆ “ขอโทษ ค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ไม่ต้องขอโทษผมหรอก ผมต่างหากที่ต้องขอโทษคุณ ผมเสียงดังใส่คุณเสียตั้งแต่วันแรกที่มาทำงานเลย เหนียวผมทราบว่างานมีปัญหาผมจึงรีบมาดู ผมไม่รบกวนคุณแล้วละ เหนียวทำงานของคุณตามสบายเถอะ” เขาบอกก่อนเดินจากไป

ฉันถอนใจออกมาด้วยความโล่งอกก่อนหันมายิ้มยิงฟันขาวให้หัวหน้าซึ่งก็ได้แต่ส่ายหน้าก่อนเดินจากไป

ฉันมานั่งคิด ๆ ดูแล้วก็รู้สึกค้อนหน้าเขามากเลย แต่จำไม่ได้ว่าเคยเห็นที่ไหน ฉันรีบสลัดความคิดก่อนรีบทำงานต่อ

“เฮ้” ไม่ต้องตกใจ นั่นคือเสียงร้องของนั่นเองแหละ ฉันเสร็จงานแล้วและตอนนี้ก็ได้เวลาเดินทางกลับวิมานของฉันแล้ว

“ปิ่นขอติดรถไปด้วยนะคะ” ฉันบอกเพื่อนรุ่นพี่หลังจากหยิบกระเป๋าออกมาจากลิ้นชัก แต่แล้วฉันก็ไม่ได้ยินเสียงตอบรับจากเสียงที่ฉันเรียก มีเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศเท่านั้น ฉันหันหลังไปมองแล้วก็พบว่าฉันถูกทิ้งให้อยู่ในห้องเพียงลำพัง รอบตัวมีเพียงโต๊ะกับเครื่องมือตรวจสอบและแสงไฟดวงเดียวที่รอให้ฉันปิดมัน ไรคกลัวผีกำเริบขึ้น ฉันรีบปิดไฟก่อนรีบเดินออกจากห้องให้เร็วที่สุด

ฉันภาวนาขอให้พบเจอสิ่งมีชีวิตบ้าง แต่พระเจ้าคงจะไม่ได้ยินสิ่งที่ฉันพูดเพราะข้างนอกก็ไม่เหลือสิ่งมีชีวิตใดๆ เลย ฉันรีบเดินให้เร็วที่สุดเมื่อเห็นประตูทางออก อ้อ ฉันลืมบอกไปว่าถึงแม้ฉันจะออกจากประตูบริษัทได้ ฉันก็ต้องเดินออกไปถนนใหญ่โน่นแน่ะ บริษัทที่อยู่ในซอยลึกก็ลำบากแบบนี้แหละนะ

และขณะที่ฉันกำลังหาทางออกให้ตัวเองอยู่นั้น พลันดวงตากกลมโตของฉันก็ได้มีโอกาสเห็นลำแสงรถยนต์ ฉันดีใจเป็นที่สุด รีบวิ่งตรงไปหารถคันนั้นอย่างไม่รอช้า ฉันตะโกนบอกยามปากแทบฉีก

“พี่หน่วยรักษาความปลอดภัย ช่วยหยุดรถคันนั้นไว้ก่อน”

และดูเหมือนพลังเสียงที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากมารดาจะช่วยทำให้ฉันรอดชีวิตในวันนี้ได้ ฉันรีบวิ่งตรงเข้าไปหารถคันนั้นอย่างไม่คิดชีวิต

“ฉันขอติดรถไปลงถนนใหญ่ด้วยนะคะ” ฉันบอกคนขับผู้ใจดีหลังจากกระจกประตुरถเลื่อนลง

“ได้ครับ” เสียงผู้ชายคนหนึ่งตอบมา แต่ ณ ตอนนั้นฉันไม่ได้คิดเรื่องเพศอีกแล้ว ขอเพียงแค่เป็นมนุษย์ก็เพียงพอสำหรับฉันแล้วในวันนี้

ฉันรีบเปิดประตुरถก้าวขึ้นไปนั่งโดยไม่ได้มองหน้าคนใจดี ฉันหันไปกล่าวขอบคุณ โอ้ ท่านรองผู้อำนวยการ ฉันไม่รู้ตัวเลยว่าฉันทำหน้าอย่างไร รู้แต่ว่าคงจะหน้าเฉือนไม่น้อย เพราะท่านรองพูดกับฉันว่า

“ไม่ต้องเกร็งหรือครับ ทำตัวตามสบาย”

ฉันไม่รู้จะทำตัวตามสบายได้ยังไง เพราะเมื่อป้ายก็เพิ่งต่อว่าเขาไป แถมยังไม่เคยอยู่ตามลำพังกับผู้ชายสองต่อสองในที่คับแคบแบบนี้อีกด้วย ไม่รู้ว่าจะเริ่มบทสนทายังไง ฉันจึงได้แต่นิ่งเงียบ และเป็นเขาเองที่เป็นคนทำลายบรรยากาศความเงียบ “นี่คุณเออ”

“ปิ่น ค่ะ” ฉันตอบอย่างรวดเร็วเพราะคิดไว้แล้วว่าไม่มีผู้ชายคนไหนจำชื่อฉันได้
หรอกเพราะว่าฉันมันไม่สวยสะดุดตาเหมือนใครๆ นี้

“อ้อ คุณปิ่น คุณทำงานที่นี้มานานเท่าไรแล้ว”

“แปดเดือนแล้วค่ะ เผอิญว่าเพิ่งเรียนจบ” ฉันตอบ

“เรียนจบที่ไหนมาเหรอ” เขาถามฉันอีก

ผู้ชายอยากรู้มาอีกคนแล้ว ฉันคิดต่อว่าในใจก่อนตอบคำถาม ก็จะไม่ให้ตอบได้
ยังไงล่ะ ก็เขาเป็นถึงท่านรองเชี่ยวชาญ เขามีคำว่าท่านรองนำหน้าส่วนฉันมีแค่นางสาว
นำหน้าเท่านั้นเอง

“อ้าว จบที่เดียวกับผมเลย แต่ผมคงจะเป็นรุ่นพี่คุณนะ” เขาบอกก่อนคำนวณ
ตัวเลขอย่างรวดเร็ว “ถ้าคุณจบมาแล้วแปดเดือนแสดงว่าผมน่าจะอยู่ปีสี่ ส่วนคุณก็
น่าจะอยู่ปีหนึ่งนะ”

“เหรอค่ะ” ฉันพูดได้เพียงแค่นั้นก่อนนั่งเงยอีกครึ่ง

“ผมเรียนคณะ.....” เขายังพูดไม่ทันจบ ฉันก็รีบบอกให้จอดรถเมื่อรถแล่น
มาถึงถนนใหญ่

“ขอบคุณค่ะ” พูดจบฉันก็รีบก้าวลงจากรถเรียกแท็กซี่ต่อกลับบ้านทันที

หลังจากที่ต้องทำงานถึงวันเสาร์ วันอาทิตย์ฉันก็ได้หยุดอยู่บ้านเสียที ตอนนี้
แม่ลดการบ่นฉันลงแล้วล่ะ สงสัยอาจจะเริ่มแก่ตัวแล้วก็ได้

ขณะที่ฉันกำลังนอนเอกเขนกอยู่บนห้อง ฉันก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น หลังจากนั้นแม่ก็ตะโกนเรียกฉันขึ้นมา

“ปิ่นโต ลงมารับโทรศัพท์หน่อยซิ แพร่วาโทรมา”

ฉันรีบลงมารับโทรศัพท์ก่อนกรอกเสียงไปตามสาย

“ฮัลโล แพร่เธอ มีธุระอะไรด่วนหรือเปล่า” ฉันถามแพร่วา

“ฉันจะไปต่างประเทศพรุ่งนี้แล้วนะ” แพร่วาตอบกลับมา

“เร็วจัง แล้วทำไมไม่ยอมบอกล่วงหน้าก่อน ฉันจะได้ลาหยุดไปส่ง”

“ไม่ต้องไปส่งหรอก” แพร่วาตอบน้ำเสียงเริ่มสั้นแคร์

ฉันเริ่มใจคอไม่ดีเพราะกลัวว่าจะได้ยินข่าวร้ายจากแพร่วาอีก

“เธอมีเรื่องอะไรหรือเปล่า แพร่” ฉันถามแพร่วา

“ยอดเขาเอารูปที่เคยชู้ฉันส่งไปให้พ่อแม่ของคุณนพ แม่ของคุณนพโกรธมากก็เลยมาที่บริษัทแล้วไล่ฉันออกจากงาน” แพร่วาบอกฉันพร้อมกับเสียงสะอื้นที่เริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ

“ถ้าอย่างนั้นแล้วเธอจะไปต่างประเทศทำไมอีก” ฉันถามแพร่วา นึกสงสาร โชคชะตาของคนสวยอย่างแพร่วาที่เจอแต่ผู้ชายแย่อย่อยๆ

“ฉันจะไปอยู่กับพ่อแม่ที่ญี่ปุ่น ตอนนี้นำพวกท่านไปเปิดร้านอาหารกับลุงและป้าสะใภ้ที่นั่น” แพร่วาตอบฉัน

“แล้วเธอจะกลับมาเมืองไทยอีกหรือเปล่า” ฉันถาม

“อาจจะมาหรือไม่มา ฉันยังบอกไม่ได้หรอก ตอนนี้ขอแค่ว่าไปจากที่นี่ให้ได้ก่อนก็พอ เพราะตอนนี้คนในบริษัทคงจะรู้เรื่องกันหมดแล้วละ แม่ของเขาสั่งห้ามไม่ให้ฉันยุ่งกับลูกชายของเขาอีก ถ้าฉันไม่เลิก เขาจะเอารูปของฉันไปลงหนังสือพิมพ์ ฉันกลัว” แพรวบอกฉัน

“เขาคงยังไม่เอาไปเผยแพร่หรอก เพราะเธอก็จะไปจากที่นี่แล้ว ฉันไม่มีอะไรจะให้นอกจากกำลังใจที่จะมีให้เธอนะ แพรว”

“ขอบใจ ฉันจะคิดถึงเพื่อนคนนี้เสมอ” นั่นเป็นคำพูดสุดท้ายที่ฉันได้ยินจากแพรวก่อนที่เราจะจากกัน

ดาวไร้แสง ตอน 7

แพรวาไปญี่ปุ่นได้หนึ่งเดือนแล้ว ส่วนฉันก็ยังคงเป็นผู้หญิงธรรมดาที่เข้าก็ไปทำงาน คำก็กลับบ้าน นอน เป็นชีวิตประจำวัน ฉันได้ข่าวล่าสุดจากแพรวาว่าตอนนี้คุณเธอกำลังสนุกกับการเรียนภาษาญี่ปุ่น

และวันนี้ระหว่างที่ฉันกำลังนั่งทำงานตามปกติ หัวหน้างานของฉันก็เรียกเข้าไปพบและมอบหมายงานใหม่ให้ ฉันต้องไปตรวจคุณภาพของยาที่ร้านสาขาต่างจังหวัด เนื่องจากมียาถูกส่งกลับคืนเป็นจำนวนมาก และสิ่งสำคัญที่สุดไม่ใช่การไปตรวจสอบสถานที่เก็บยาหรอกนะ แต่คนที่ไปด้วยเนี่ยซีทำให้ฉันปวดหัวจี๊ดขึ้นมาเขียวแหละ ที่แรกก็นึกดีใจเพราะได้เปลี่ยนบรรยากาศการทำงาน แต่เมื่อรู้ว่าต้องไปกับรองผู้อำนวยการความรู้สึกรู้สึกก็เริ่มหวาดกลัวขึ้นมาทันที

และแล้ววันนี้มันก็มาถึง ฉันมาถึงบริษัทแต่เช้าเพื่อไม่อยากจะให้ท่านรองต้องรอนาน ฉันนึกดีใจเมื่อรู้ว่าไม่ต้องไปกับเขาเพียงลำพังสองคน อย่างน้อยก็มีคนขับรถไปด้วยแหละน่า

“มาแต่เช้าเลยนะ คุณทานข้าวเข้ามาหรือยังล่ะ” เขาถามฉันทันทีที่พบหน้า

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” ฉันตอบโดยไม่กล้าสบตา

เบาะหน้าข้างคนขับคือเป้าหมายของฉัน ฉันรีบเปิดประตูโดยไม่รอช้า

“มานั่งด้วยกันข้างหลังดีกว่า” คำเชิญอวยยาพิษเรียกฉันไว้

“ค่ะ” ฉันรับคำสั่งเสียงอ่อยก่อนเดินไปนั่งด้านหลังคู่กับเขา

“คุณคิดว่ายาที่ถูกส่งคืนกลับมาควรจะปรับปรุงอะไรบ้าง” เขาถามฉันเรื่องงาน
เฮ้อ! อย่างกับยกภูเขาออกจากอก ก็จะไม่ให้ฉันสบายใจได้ยังไงละ ฉันอยากพูดเรื่อง
งานมากกว่าพูดเรื่องส่วนตัวนี่นา และแล้วบรรยาอากาศก็ดีขึ้นเมื่อเราทั้งสองคนเริ่มคุย
เรื่องงานกัน ฉันสบายใจจนไม่รู้ตัวเลยว่านั่งรถกับเขาจนมาถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

เราสองคนต่างแยกย้ายกันทำงานโดยไม่ได้สนใจกันและกันอีกเลย ฉันดูเรื่อง
สถานที่เก็บยา ส่วนเขาคงจะดูเรื่องเอกสาร เพราะฉันเห็นเขาเรียกพนักงานนำเอกสารมา
ให้ดูและซักถามพนักงานอยู่นาน

ฉันตรวจดูสถานที่ไม่นานก็เสร็จ ฉันจึงนั่งรอเขาอยู่เฉยๆ แต่เมื่อเห็นเอกสาร
กองโต ฉันก็รู้ว่าคงต้องใช้เวลาอีกนานกว่าเขาจะเคลียร์งานจบ ฉันจึงออกไปเดินเล่น
อากาศข้างนอกค่อนข้างเย็นแต่ฉันก็ไม่รู้สึกหนาว อาจเป็นเพราะได้สัมผัสอากาศร้อนๆ
ในกรุงเทพฯ มานาน

สองข้างทางเต็มไปด้วยร้านค้ามากมายซึ่งบางแห่งก็เป็นร้านตึกแถว บางแห่งก็
เป็นร้านที่ทำด้วยไม้ ฉันเดินดูของไปเรื่อยๆ มารู้อีกที่ก็ไม่เห็นแสงอาทิตย์แล้ว ฉันจึง
รีบเดินกลับไปร้านขายยา ปรากฏว่าเขาั่งรอฉันอยู่ก่อนแล้ว

“ขอโทษค่ะ รอดิฉันนานไหมคะ” ฉันถามเขาด้วยความเกรงใจ

“ไม่นานานเท่าไร เพราะผมก็เพิ่งจะเสร็จงานเมื่อสักครู่นี้เอง คุณหิวไหม ไปหาอะไรทานกันเถอะ ผมหิวมากเลย” เขาชวนฉันน้ำเสียงนุ่มนวลก่อนทำหน้าที่แบ่ประกอบท่าทางหิวจัดของเขา

“ตามใจคุณเถอะค่ะ” ฉันตอบเขาไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ท้องของฉันซีเทาบอกจะร้องตะโกนออกมาว่า ฉันหิวตั้งแต่บ่ายแล้วคะเจ้านาย

ขณะที่นั่งรถมาด้วยกัน ฉันก็นึกสงสัยว่าต่างจังหวัดแบบนี้จะมีสถานที่กินข้าวหรรษาให้เขาได้กินหรือเปล่า ท่าทางฉันคงต้องหิวท้องรอไปจนถึงกรุงเทพฯ เป็นแน่ ฉันลอบถอนใจสงสารท้องตัวเอง

แต่แล้วเขาก็สั่งให้คนขับรถเลี้ยวรถเข้าไปในร้านที่อยู่ริมทาง ถึงแม้ร้านอาจจะไม่หรรษาแต่บรรยากาศก็ดูร่มรื่นดี ขณะกำลังนั่งรออาหารมาเสิร์ฟ ฉันก็อดที่จะกลัวว่าเราอาจจะกินอะไรไม่ค่อยได้แต่ทุกอย่างที่คิด ผิดหมด เพราะทันทีที่อาหารถูกนำมาวางข้างหน้า เขาก็ตักอาหารนั่งกินอย่างเอร็ดอร่อยโดยไม่ได้มีที่ตำรังเกียจอะไรเลยแม้แต่น้อย ฉันยังแอบเผลอชื่นชมเขาโดยไม่รู้ตัว

หลังจากที่เรากินข้าวเสร็จแล้ว เขาก็ให้คนขับรถมาส่งฉันที่บ้านและตั้งแต่วันนั้นก็เริ่มจุดเริ่มต้นที่ทำให้เราทั้งสองคนเจอกันบ่อยขึ้น เนื่องจากระยะหลัง เขามักจะมาคุยกับฉันที่ห้องทำงานด้วยเสมอ ๆ และบ่อยครั้งที่ชวนฉันออกไปทานข้าวกับเขาอีกด้วย ครั้งแรก ๆ ฉันก็กลัว ๆ กลัว ๆ แต่ระยะหลังก็เริ่มชิน

เพื่อนที่ทำงานเริ่มแซวฉันเรื่องความสัมพันธ์ของเราสองคน แต่ฉันก็ไม่ได้คิดอะไรแบบนั้น การที่เขามาสนิทสนมกับฉันอาจเป็นเพราะว่าฉันกับเขาอยู่ในวัยใกล้เคียงกัน และฉันก็ยังเป็นคนใหม่ของที่นี่เหมือนเขาอีกด้วย แต่ทุกครั้งที่ฉันคุยกับเขา ฉันก็รู้สึกว่าตัวเองสบายใจมากขึ้น ไม่รู้สึกอึดอัดเหมือนแต่ก่อน และจากนี้เองที่จะทำให้ชะตาชีวิตของฉันถูกเปลี่ยนแปลงไปอีกครั้ง

วันนี้ฉันอยู่ทำงานดีกว่าทุกครั้ง และโชคดีที่เขามาส่งฉันที่บ้าน

“ขอบคุณมากค่ะ” ฉันก้มลงไปกล่าวลาคนที่ลดกระจกลงมอง

เขายิ้มก่อนกล่าวคำลาที่ทำให้ฉันแปลกใจ “นอนหลับฝันดีล่ะ”

ฉันยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ผู้ชายคนแรกที่อวยพรให้ฉันนอนหลับฝันดี เสียแต่ไม่มีคำลงท้ายว่าที่รักเท่านั้นเอง เฮ้อ ฉันจะมีโอกาสได้ยื่นใครคนไหนเรียกฉันว่าที่รักบ้างไหมนะ ฉันคิดก่อนมองรถยนต์คันหรูขับออกไปช้าๆ

หลังจากยืนมองเขาขับรถกลับไป ฉันก็เข้าบ้านและตรงขึ้นห้องทันที และทันทีที่เปิดประตูเข้าไป ฉันก็กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจเมื่อพบใครคนหนึ่งกำลังรอฉันอยู่ในห้อง จะใครเสียอีกล่ะถ้าไม่ใช่คนที่มีฐานะเป็นทั้งทั้งญาติและเพื่อนในคนเดียวกันนั่นแหละ ฉันทั้งดีใจและแปลกใจที่พบแพรวานั่งรอฉันอยู่ในห้อง ฉันวิ่งเข้าไปกอดแพรวาด้วยความดีใจจนไม่ทันสังเกตความผิดปกติของเธอ “ทำไมกลับมาเมืองไทยไม่บอกฉันเลยล่ะ กลับมาครั้งนี้แค่มาเที่ยวหรือว่าย้ายกลับมาอยู่เลยล่ะ” ฉันถามแพรวาเป็นชุด

“ฉันจะกลับมาอยู่ที่นี้เลย” แพรวาทอบขณะขอบตาเริ่มแดง

“อ้าวเป็นอะไร ร้องให้ทำไม ดีใจหรือ ที่เจอฉันนะ” ฉันถามแพรวาทขณะกอดเธอแน่นขึ้นและทันทีที่แพรวาล้มผัสอ้อมกอดของฉัน แพรวาก็ร้องไห้ราวกับมีใครเป็นอะไรไปเสียอย่างนั้นแหละ

ฉันรอกจนกระทั่งแพรวาทหยุดร้องไห้ไปเองจึงเริ่มถามถึงสาเหตุที่ทำให้แพรวาทร้องไห้แบบนี้

“เธอจะเล่าให้ฉันฟังได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น” ฉันถามด้วยความเป็นห่วงเพราะครั้งนี้แพรวาทร้องไห้มากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

“ฉันจะไม่กลับไปที่นี่อีก เพราะ.....” แพรวายังเล่าไม่ทันจบก็ร้องไห้ออกมาอีก แพรวาทร้องไห้อยู่นานก่อนเริ่มเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฉันฟังอีกครั้ง

“วันนั้นมีงานเทศกาล ทุกคนออกไปเที่ยวข้างนอกกันหมด มีเพียงฉันที่อาสาเฝ้าร้าน ลุงเมากลับมาบ้านคนเดียว และวันนั้นลุงก็เมามากจนแทบไม่มีสติ ฉันกับเด็กในร้านต้องช่วยพยุงลุงไปนอนในห้อง หลังจากนั้นเด็กในร้านก็ขอตัวกลับไป เหลือเพียงฉันคนเดียว และระหว่างที่ฉันกำลังจะกลับออกจากห้องนอนของลุง ลุงก็ลุกขึ้นมา แล้วก็ตรงเข้ามากอดและก็เรียกชื่อฉันเป็นชื่อของเด็กในร้านที่เพิ่งออกไปเมื่ออาทิตย์ก่อน และในที่สุด...ฉันก็ไม่สามารถสู้กำลังของลุงได้ ฉันก็เลย ฮือ ๆ ๆ” แพรวาทหยุดเล่าก่อนร้องไห้ออกมาอีกครั้ง แม้แพรวาทจะไม่ได้เล่าเหตุการณ์ต่อจากนั้น แต่ฉันก็พอเดาได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับแพรวาทบ้าง

“โอ้ แพร่” ฉันได้แต่พึมพำ ๆ ก่อนโผกอดแพร่วาแน่นขึ้นด้วยความสงสารจับใจ เพราะคนที่ทำกับแพร่วาแบบนั้นคือลุงแท้ๆ ของแพร่วาเอง

โชคดีที่ลุงคนนั้นเป็นญาติฝ่ายพ่อของแพร่วา เพราะถ้าเป็นลุงของฉันแล้วละก็ฉันก็ไม่รู้จะทำอย่างไรดีเช่นกัน

“มีใครรู้เรื่องนี้บ้าง” ฉันถามแพร่วา

“ไม่มีใครรู้หรอก มีเพียงฉันกับลุงเท่านั้น ฉันไม่กล้าบอกใคร และที่กลับมาที่นี่ก็เพราะว่าฉันโกหกทุกคนว่าจะมาหางานทำที่เมืองไทย” แพร่วาบอก

และคืนนั้นทั้งคืนแพร่วาก็เอาแต่ร้องไห้ ซึ่งฉันเองก็ไม่รู้จะปลอบโยนอย่างไร นอกจากนั่งกอดแพร่วาอยู่อย่างนั้นทั้งคืนเช่นกัน เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นครั้งที่หนักที่สุดของแพร่วา ครั้งแรกแพร่วาโดนหลอกโดยรุ่นพี่ที่คณะของตัวเอง ครั้งที่สองก็เด็กหนุ่มครั้งที่สามก็ผู้ชายมีตำหนิ และครั้งนี้ก็เป็นลุงแท้ๆ ของตัวเอง ฉันไม่รู้ว่ชีวิตนี้แพร่วาจะต้องพบเจอเหตุการณ์อะไรอีกหรือเปล่า ฉันก็ได้แต่ภาวนาขอให้แพร่วาอย่าได้พบเจอเหตุการณ์ร้ายๆ อีกเลย

ดาวไร้แสง ตอน 8

หลังจากเริ่มทำใจได้บ้าง แพรวาก็เริ่มออกหางานทำ แต่ทุกครั้งก็ต้องกลับมาด้วยสีหน้าผิดหวัง ไม่มีที่ไหนรับแพรวaley อาจเป็นเพราะแพรวไม่ได้ทำงานมาปีกว่าแล้วทำให้หางานลำบากหน่อยแต่โชคดีของแพรวยังมี บริษัทของฉันกำลังต้องการล่ามภาษาญี่ปุ่นเพราะบริษัทกำลังจะร่วมลงทุนกับญี่ปุ่น ฉันจึงคิดว่าจะลองคุยกับรองผู้อำนวยการซึ่งฉันก็มีโอกาสได้คุยกับเขาในวันที่เราไปกินข้าวเย็นด้วยกัน

“คุณต้นคะ ดิฉันได้ข่าวว่าตอนนี้ทางบริษัทกำลังต้องการล่าม และเผอิญว่าเพื่อนของฉันก็เพิ่งกลับมาจากญี่ปุ่นพอดี เธอพูดภาษาญี่ปุ่นได้ดีด้วยนะคะ ถ้าฉันจะให้มาสมัครงานที่นี่จะได้ไหมคะ”

“ได้สิ ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ผมพร้อมจะช่วยเหลือคุณทุกอย่างแหละ อะไรที่ผมทำให้คุณได้ผมก็ยินดีที่จะทำให้นะ เรื่องแค่นี้ไม่ต้องห่วงเอง พรุ่งนี้คุณให้เพื่อนของคุณมาคุยกับผมได้เลย แต่ถ้าคุณสมบัติของเขาไม่ตรงตามความต้องการของบริษัทต้องการผมก็จะหาตำแหน่งอื่นให้ทำนะ” เขาบอกฉันด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลและจริงใจ

ฉันฟังแล้วก็รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก แต่ฉันคิดว่าการที่เขาช่วยเหลือฉันในครั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าฉันเป็นลูกน้องของเขาก็ได้ คงจะไม่ใช่อะไรที่หลายคนเข้าใจหรอก เพราะเขาไม่เคยพูดหรือแสดงว่าชอบฉันออกมาตรงๆ เสียที และฉันก็ไม่รู้ว่าคำพูดแบบนี้คือการจีบหรือเปล่า เพราะฉันก็ไม่เคยมีใครมาจีบเสียด้วยสิ ฉันเลิกคิดเรื่องของตัวเองก่อนนึกดีใจที่จะนำข่าวดีไปบอกแพรวา

ฉันพาแพรวาไปสมัครงานที่บริษัทในวันถัดมา หลังจากส่งแพรวาที่แผนกบุคคลแล้ว ฉันก็แยกตัวไปทำงานตามปกติ และวันนี้ฉันยุ่งมากจนไม่ได้ติดต่อกับแพรวาอีกเลยจนกระทั่งฉันกลับจากทำงาน ฉันก็พบแพรวากำลังนั่งยิ้มคนเดียวอยู่หน้ากระจก ฉันนึกแปลกใจเพราะตั้งแต่แพรวากลับมาประเทศไทย รอยยิ้มสวยๆ ของแพรวาก็ไม่เคยปรากฏขึ้นอีกเลย

“อารมณ์ดีแบบนี้แสดงว่าได้งานแล้วหรือ” ฉันถามแพรวา

“ใช่แล้ว ฉันได้งานแล้วละ ทำหน้าที่เป็นล่าม และเธอรู้ไหมว่าใครเป็นคนสัมภาษณ์ฉัน” แพรวาเว้นจังหวะครู่หนึ่งก่อนเล่าต่อด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“ก็พี่ต้นไงละ เขาเป็นรุ่นพี่ของเราที่มหาวิทยาลัย เขาเรียนคณะเดียวกับฉัน เธอจำเรื่องที่เขาลือกันได้ไหมละ ตอนนั้นเธอยังมาถามฉันเลยเรื่องที่พี่ต้นกับพี่เอกทะเลาะกันเพื่อแย่งฉันไงละ ก็คนนี้แหละ พี่ต้น” แพรวาเล่าจบลงพร้อมรอยยิ้มสดใส ส่วนฉันก็ได้แต่หนึ่งอึ้งไป ความทรงจำในอดีตเริ่มย้อนกลับมา รongผู้อ่านวยที่ฉันรู้สึกคุ้นหน้าแท้จริงแล้วก็เป็นคนที่ฉันไปเจอในวันรับน้องที่ต่างจังหวัดนั่นเอง

ฉันรู้สึกใจคอไม่ดีเลยเมื่อรู้วาระของผู้อำนวยการเป็นพี่ต้นคนที่เคยมีปัญหากับพี่เอกเรื่องของแพรวา นี่ใช่ไหมที่เขาเรียกว่ากลัวการสูญเสีย ในอดีตคุณต้นคงต้องชอบแพรวาบ้างแหละ แต่พอรู้ว่าแพรวาไปคบกับพี่เอกเสียก่อนเขาจึงต้องถอยออกไป

แพรวาเริ่มสดใสขึ้นเรื่อยๆ อาจเป็นเพราะพี่ต้นของแพรวานั้นเองที่ทำให้แพรวามีความสุขมากขึ้น และทุกครั้งที่ต้องออกไปข้างนอกกับคุณต้น แพรวาก็จะพิถีพิถันในการแต่งตัวมากขึ้น และวันนี้ก็เช่นกัน

“แต่งตัวสวยเชียวนะ วันนี้ออกไปข้างนอกหรือ” ฉันถามแพรวาเมื่อเห็นแพรวามองซ้ายมองขวาอยู่น้ำกระจกหลายรอบ

“ใช่ วันนี้ฉันจะออกไปข้างนอกกับพี่ต้น เหนียววันนี้มีลูกค้ำมาจากญี่ปุ่นนะ ฉันคงจะกลับดึกหน่อยนะ เพราะพี่ต้นบอกว่าจะพาพวกเขาไปที่วชมราตรีในกรุงเทพฯ นะ” แพรวาบอกฉันด้วยน้ำเสียงร่าเริง

ฉันได้แต่พยักหน้ารับรู้ แต่ในใจกลับรู้สึกใจหายอย่างบอกไม่ถูก วันนี้คงเป็นอีกวันที่ฉันนอนไม่หลับและสุดท้ายฉันก็นอนไม่หลับจริงๆ ฉันนั่งรอแพรวาและใครคนนั้นจนกระทั่งเที่ยงคืนแต่ก็ทุกอย่างก็ยังคงเหมือนเดิม

ฉันหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาหลายครั้ง นี่ก็อยากจะโทรแต่ก็ไม่กล้า คักดีศรีของความ เป็นหญิงของฉันทำให้ฉันตัดสินใจวางโทรศัพท์ลงอีกครั้ง ฉันไม่รู้เลยว่าสิ่งที่ฉันคิดในตอนนี้เป็นสิ่งที่ผิดที่ไม่ยอมทำตามหัวใจของตนเอง

ฉันเพลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว มาอีกทีก็ได้ยินเสียงคนเปิดประตูห้องเข้ามา ฉันมองนาฬิกาซึ่งบอกเวลาสี่โมงเช้าของวันใหม่ ฉันคงสูญเสียเขาคนนั้นไปแล้ว ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ฉันไม่ออกไปทำงาน อยากนอนอยู่แบบนี้จนกว่าจิตใจจะเข้มแข็งขึ้น และฉันก็อ่อนแอเกินกว่าจะถามแพรวาถึงเรื่องราวเมื่อคืน

“ฉันทำให้เธอตื่นใช่ไหม” แพรวาถามฉันเสียงเบาแต่ดวงตาเปล่งประกายสดใส

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันออกเช้าหน่อยก็ดี รถจะได้ไม่ติด แล้วเธอจะไปทำงานไปไหน กลับมาเสียซิ” ฉันถามเพราะอดเป็นห่วงแพรวาไม่ได้

“พี่ตื่นให้ฉันหยุดงานได้หนึ่งวันนะ และเธอไม่อยากรู้หรือว่าเมื่อคืนฉันไปไหนมา” แพรวาถามในสิ่งที่ฉันไม่อยากจะ

“ไม่อยากรู้หรอก เธอโตแล้วและตอนนี้ก็กลับมาอย่างปลอดภัยแล้วด้วย” ฉันพยายามควบคุมน้ำเสียงให้เป็นปกติที่สุด แม้ว่าฉันอยากจะร้องไห้ก็ตาม ซึ่งฉันก็รู้ว่าทำไมหัวใจถึงได้เจ็บแบบนี้ ทั้งห่อเหี่ยวและไร้เรี่ยวแรง

“ถึงเธอจะไม่ถามแต่ฉันก็จะบอก เมื่อคืนนี้พี่ตื่นเข้าโรงแรมให้ฉันนอน และเขาก็นอนอยู่ห้องข้างๆ นั้นแหละ และเขาก็เพิ่งมาส่งฉันเมื่อคืนนี้เอง” ถึงแม่แพรวาจะเล่าให้ฉันฟังเพียงเท่านั้น หัวใจของฉันก็กลับพองโตขึ้นมาอีกครั้ง ฉันยังไม่สูญเสียเขาคนนั้นไป ฉันยิ้มออกมาก่อนเข้าไปอาบน้ำด้วยความสุข ฉันเลือกที่จะเชื่อในสิ่งที่แพรวาพูดเพราะมันทำให้หัวใจของฉันไม่เจ็บมากนัก

แต่หลังจากวันนั้น เขาคคนนั้นก็เปลี่ยนแปลงไป เขาไม่โทรมาหาหรือแม้แต่จะเข้ามาคุยกับฉันเหมือนเคย หรือแพรวาจะโกหกว่าเขาสองคนพักอยู่คนละห้อง

ทุกครั้งที่เจอหน้ากัน เขาก็มักจะเลียงหลบหน้าฉันทุกครั้งไป ฉันได้แต่ถามตัวเองว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่ ฉันได้แต่สงสัยว่าสิ่งที่แพรวาพูดเป็นเรื่องจริงหรือโกหก และแล้วความลับก็ไม่มีในโลก แพรวาบอกฉันว่าเธอท้อง และคนที่ทำให้เธอท้อง....คือเขาคอนันท์ พี่ต้นของแพรวาหรือคุณต้นที่เคยคิดว่าเป็นของฉัน

แพรวาเล่าความจริงให้ฉันฟังทุกอย่าง คืนนั้นแพรวาและเขาอยู่กันคนละห้องก็จริงแต่แพรวาก็เข้าไปคุยกับเขาในห้องและด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์บวกกับความสววยของแพรวา ทำให้ทั้งคู่เป็นของกันและกันที่สุดในที่สุด

ทันทีที่ฟังเรื่องราวจบ น้ำตาก็ตกค้างอยู่ข้างในเพราะความเป็นห่วงแพรวามีมากกว่า

“เธอบอกกับคุณต้นหรือยัง” ฉันถามแพรวา

“ฉันไม่กล้า เพราะตั้งแต่เหตุการณ์คืนนั้น เขาดูเสียใจมาก ฉันไม่รู้ว่พี่ต้นเขาจะยอมรับฉันหรือเปล่า” แพรวาบอกฉันน้ำเสียงเศร้า

ฉันได้แต่ตบป้าให้กำลังใจแพรวาขณะสมองครุ่นคิดว่าฉันจะตัดสินใจกับเรื่องนี้อย่างไรดี คนหนึ่งคือเพื่อนของฉันกับอีกคนหนึ่งี่ฉันคิดว่าฉันรักเขา

ดาวไร้แสง ตอน 9

ในที่สุดฉันการตัดสินใจของฉันก็เกิดขึ้นเมื่อฉันทนไม่ได้ที่จะเห็นแพรวาเสียใจอีกเป็นครั้งที่ห้า ฉันตัดสินใจโทรหาและนัดเขาออกมารับที่ร้านอาหารร้านแรกที่ฉันและเขาเคยทานอาหารร่วมกัน ฉันต้องการให้ที่นั่นเป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบของความสัมพันธ์ของเรา ฉันรู้ว่าเขาสงสัยแต่ก็ยอมทำตามที่ฉันขอแต่โดยดี

“คุณรู้ไหมทำไมฉันจึงพาคุณมาที่นี่” ฉันถามเขาเป็นประโยคแรกเมื่อเรามาถึงที่ร้าน

เขาจ้องหน้าฉันด้วยความสงสัย แต่ฉันก็ไม่ปล่อยให้เขารอานานจึงเริ่มถามคำถามที่อยากรู้มานาน “ฉันอยากรู้ว่าคุณคิดอย่างไรกับฉันกันแน่ เพราะพักนี้คุณดูเปลี่ยนไปนะ ไม่ค่อยคุยกับฉันเหมือนเคย”

“ทำไมคุณถามผมแบบนี้ล่ะ”

“ถ้าคุณไม่อยากตอบ ฉันก็ไม่บังคับ ถ้าฉันเราทานอาหารกันก่อนดีกว่า เสร็จแล้วฉันจะบอกเรื่องสำคัญกับคุณ” ฉันบอกเขาด้วยน้ำเสียงเป็นปกติที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้

ทั้งฉันและเขาต่างก็นั่งทานอาหารกันไปเสียบๆ คล้ายกำลังรอรอบเปิดเวลา
“คุณทำแพรวาท้อง” ฉันบอกเขาหลังจากรอให้เขาดื่มน้ำจนหมดแก้ว
“แพรวาท้อง” เขาถามเสียงดังด้วยความตกใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน
“ใช่ และนี่คือสิ่งที่คุณจะต้องรับผิดชอบ” ฉันพูดในสิ่งที่ทำให้ตัวเองเจ็บปวด
เขานิ่งเสียบอยู่นานคล้ายกำลังรวบรวมสติให้คืนกลับมา

“ผมเสียใจในสิ่งที่เกิดขึ้น ผมขอบคุณมาก และตลอดเวลาที่ได้รู้จักกัน ผมคิดว่าผมอยากที่จะร่วมชีวิตกับคุณ ผมรู้สึกสบายใจทุกครั้งที่ได้อยู่กับคุณ ไม่มีการเสแสร้ง
เพราะคุณคือตัวคุณเอง คุณไม่ใช่คนสวยแต่คุณน่ารักตามแบบธรรมชาติที่สร้างคุณ
ขึ้นมา ผมดีใจที่รู้จักคุณ การที่ผมหลบหน้าคุณและไม่คุยกับคุณเหมือนเดิม เพราะผมรู้
ตัวเองผิด และผมก็ไม่รู้ว่าคุณจะเกลียดผมไหมถ้าคุณรู้ความจริง ผมกลัวที่จะเห็น
สายตาที่คุณมองผม ผมไม่อยากให้คุณเกลียดผม และผมไม่คิดว่าเรื่องในคืนนั้นจะมา
ไกลขนาดทำให้แพรวาท้อง ในเมื่อคุณรู้แล้ว คุณจะให้อภัยและเริ่มต้นชีวิตกับผมได้
ไหม ส่วนเรื่องลูกผมจะดูแลรับผิดชอบเอง”

สิ่งที่เขาพูดสมควรจะทำให้ฉันดีใจหรือหรือ ฉันเฝ้าถามตัวเอง เขาเลือกที่จะ
ทิ้งแพรวาและเลือกที่จะมากับฉันแทน ฉันดีใจที่เขาเลือกฉัน แต่ก็เสียใจเช่นกันหากเขา
จะทิ้งแพรวา และหากฉันเลือกที่จะแต่งงานไปกับเขาจริงๆ ฤทธิ์เหล้าจะไม่ทำให้เขา
เปลี่ยนไปอีกหรือ

“สายไปแล้วละค่ะสำหรับเรื่องของเรา ขอขอบคุณนะค่ะที่พูดความจริงกับฉัน แต่เรื่องของเรามันคงจะเป็นไปไม่ได้อีกแล้ว และหากคุณเลือกที่จะทิ้งแพรวา นั้นแหละคือสิ่งที่จะทำให้ฉันเกลียดคุณ คุณเคยจำสิ่งที่คุณพูดกับฉันได้ไหม อะไรที่คุณทำได้ คุณก็จะทำให้ฉัน และนี่คือคำขอครั้งสุดท้ายของฉัน ฉันขอให้คุณแต่งงานกับแพรวาและรับผิดชอบในสิ่งที่คุณทำ ฉันขออภัยละค่ะ สุภาพบุรุษของฉัน” ทันทีที่พูดจบ น้ำตาที่กั้นไว้อย่างเต็มที่ก็ไหลอาบแก้มของฉันไม่หยุด เขามองหน้าฉันก่อนพยักหน้าแทนคำตอบ

ฉันพยายามรวบรวมความเข้มแข็งให้ตัวเองเร็วที่สุดก่อนชวนเขากลับบ้าน บรรยากาศในรถมีเพียงเสียงลมหายใจ ต่างคนต่างนั่งเงียบจนกระทั่งเขาขับรถมาส่งฉันที่หน้าบ้าน “คุณคิดอย่างไรกับผม” เขาถามฉันขณะที่ฉันกำลังจะเปิดประตูรถก้าวลงไป ฉันหันมองหน้าเขาก่อนตอบว่า “คุณจะเป็นเพื่อนของฉันตลอดไปค่ะ”

ฉันทำงานอยู่ที่บริษัทจนกระทั่งงานแต่งงานระหว่างคุณต้นกับแพรวาเสร็จสิ้นลง ฉันยื่นใบลาออกจากบริษัทเพื่อเดินทางไปเรียนต่อต่างประเทศ หลายคนคิดว่าฉันหนีแต่ฉันก็ไม่สนใจเพราะนั่นคือความจริง มีคนเคยบอกว่าเวลาจะช่วยให้อะไรทุกอย่างดีขึ้นและฉันก็กำลังจะให้เวลาช่วยเหลือฉันในตอนนี่

อากาศหนาวมากแต่ใจฉันไม่รู้สึกอะไรเลย เพราะมันเจ็บจนชา ตอนนี้นั้น
เดินฝ่าหิมะท่ามกลางผู้คนที่ไม่รู้จัก ส่วนคนที่รู้จัก ตอนนั้นก็ไม่ได้ข่าวคราวอะไรเลย เขาทั้งสองคนคงกำลังมีความสุขใช่ไหม ฉันทำถูกใช่ไหม ฉันเฝ้าถามตัวเองทุกวัน และสิ่งที่ฉันคิดก็คือทุกอย่างที่ฉันทำเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเพื่อนคนหนึ่ง

เมื่อฉันเดินทางกลับมาถึงที่พัก ฉันก็ได้รับจดหมายที่ส่งตรงมาจากเมืองไทย ฉันค่อยๆ เปิดออกดูและเห็นลายมือที่คุ้นตา “ฉันส่งรูปลูกมาให้ดูนะ ทอรั้งเป็นลูกสาวของฉัน หน้าตาแก่น่ารักใช้ไหม ฉันขอขอบคุณที่เธอทำให้ชีวิตลูกผู้หญิงที่ชื่อแพรวาคันนี้ ได้สวมชุดแต่งงานก่อนที่ฉันจะจากโลกนี้ไป ดูแลตัวเองด้วยนะ จาก แพรวา” หลังจากอ่านข้อความจบ ฉันก็นึกสงสัยจึงตัดสินใจโทรหาแพรวาหลังจากไม่ได้ติดต่อกันมาเป็นระยะเวลาเกือบปี

ฉันรอสายอยู่นาน แพรวาก็ยังไม่มารับสาย ฉันเริ่มกระวนกระวายใจ และก่อนที่ฉันจะตัดสินใจวางสายไป ปลายสายก็กดรับ “ฮัลโหล” ฉันพูดไปตามสาย

“ฮัลโหล” มีเสียงตอบกลับมาแต่ฉันไม่ใช่เสียงของแพรวา

“ขอสายแพรวาคะ” ฉันพูดไปตามสายอีก

“แพรวาเหรอ” ฉันได้ยินแค่นั้นแล้วก็มีเสียงร้องให้ตามมา

“แพรวาเป็นอะไรเธอคะ” ฉันถามน้ำเสียงร้อนรน

“แพรวา แพรวา เสียชีวิตแล้ว” ปลายสายตอบกลับมาทำให้ฉันแทบทรุด หลังจากนั้นฉันก็ได้ยินแต่เสียงร่ำไห้

“เกิดขึ้นได้ยังไงนะแม่” ฉันถามหลังจากตั้งสติได้

“หมอบอกว่าน้ำคร่ำไหลย้อนกลับเข้ากระแสเลือด ช่วยไม่ได้จริงๆ”

“โอ้ แพรวา” ฉันได้แต่เน่กเศร้าใจในชะตากรรมของแพรวา ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในชีวิตของแพรวาคือชะตากรรม หรือ การกระทำของมนุษย์กันแน่ ฉันเองก็ไม่แน่ใจ

รูปที่อยู่ตรงหน้าฉันตอนนี้คือรูปของหญิงสาวที่หน้าตาสวยสดงดงามราวกับเทพธิดา มีดวงตาเท่านั้นที่เศร้าเหลือเกิน ฉันไม่รู้ว่าตัวเองนั่งอยู่ตรงนี้นานเท่าไร มาอยู่อีกทีก็มีคนมาดึงให้ฉันไปนั่งฟังพระสวด ฟรุ้งนี้แล้วขณะที่ฉันจะได้เพียงแค่เก้ากระดุกของแพรวากลับไปกับฉันด้วย

“แม่ ฉันอยากไปดูหลาน ไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยได้ไหม” ฉันชวนแม่ไปเยี่ยมหลานที่บ้านคุณต้นหลังจากกลับมาจากงานศพ

“เออ ก็ดีเหมือนกันเราจะได้รับหลานมาอยู่กับเราเลย รอจนกว่าน้ำแกเขาจะกลับมารับไปอยู่ด้วย” แม่บอกฉัน

“ลูกเขามีพ่อ ทำไมไม่ให้อยู่กับพ่อเขาละ” ฉันถามด้วยความสงสัย

“อ้าวนี่แกยังไม่รู้เรื่องอะไรเลยหรือนี่”

“เรื่องอะไรหรือแม่” ฉันถามด้วยความสงสัย

“ก็เด็กมันเป็นดาวนซินโดม เราก็เลยพาไปให้หมอตรวจ หมอบอกว่าสาเหตุมาจากพ่อและแม่มีพันธุกรรมใกล้เคียงกัน หมอจึงตรวจดีเอ็นเอของพ่อและเด็ก ปรากฏว่าไม่ตรงกันเลย ทางบ้านโน้นเขาจึงไม่ยอมรับ เขาบอกว่าแพรวาตั้งท้องกับคนอื่น ซึ่งก็ไม่มีใครรู้ว่าใครกันแน่ที่เป็นพ่อเด็ก แม่ก็ไม่รู้จะทำยังไง ก็เลยโทรไปบอกหน้าเขา หน้าเขาก็เลยบอกว่าเขาจะกลับมาเอาหลานไปเลี้ยงเอง” แม่บอกฉันด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อนเต็มทน

ทันทีที่ฉันรับรู้เรื่องราวทั้งหมด ฉันก็รู้ทันทีว่าพ่อของทอรั้งเป็นใคร ซึ่งตอนนี้มีเพียงฉันคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าลูกของแพรวาคือลูกของลุงแท้ๆ ที่อยู่ในคราบซาตานที่

เป็นทาสแอลกอฮอล์คนนั้น และตัวแพรวเองก็คงจะไม่รู้ว่าลูกของเธอเป็นลูกของใคร เพราะแพรวลึ้นใจหลังจากที่เห็นหน้าลูกเพียงไม่กี่นาที ฉันไม่รู้ว่าแพรวคิดถูกหรือผิด ที่เลือกที่จะแลกชีวิตของเธอเพื่อให้ลูกของเธอได้พบกับโลกภายนอกที่บางครั้งก็โหดร้ายเหลือเกิน

วันนี้ท้องฟ้ามีดาวสูงสุดใสเต็มท้องฟ้า ฉันเงยหน้าขึ้นมองฟ้าเพื่ออยากจะบอกผ่านดวงดาวว่า ถ้าชาติหน้ามีจริงฉันอยากให้แพรวเกิดมาพบกับความสุขอย่าให้มีทุกข์เหมือนชาตินี้เลย ธรรมชาติให้ความสวยแพรวมาแต่ทำไมไม่มีความสุขมาด้วย แพรวคือดาวมหาวิหยาลัย ลูกของแพรวกลับกลายเป็นดาวน้ซันโดม มันช่างโหดร้ายเสียเหลือเกิน ฉันไม่รู้ว่าชะตากรรมเป็นผู้ออก หรือว่ามนุษย์เป็นผู้ออกันแน่ ความสะดวกสบาย เงินทองเท่านั้นหรือที่มนุษย์ต้องการ

“แพรว ถ้าเธอมองเห็นฉันจากดาวดวงไหนก็ตาม ฉันขอบอกว่าฉันจะดูแลลูกของเธอเอง ฉันสัญญา” ฉันเดินเข้าบ้านพร้อมกับอ้อมแขนที่โอบกระชับเด็กน้อยเพื่อถ่ายทอดความอบอุ่นและความรักที่ฉันมีให้กับเขาและแม่ของเขาโดยตลอด

ดาวไร้แสง ตอน 10

หลังจากงานศพของแพรวาจบลง ฉันก็บินกลับไปต่างประเทศเพื่อเรียนต่อแต่ครั้งนี้ฉันไม่ได้ไปเพียงลำพังมีทอรั้งไปกับฉันด้วย ฉันตั้งใจที่จะดูแลทอรั้งเอง ถึงแม้ว่าแม่และน้ำจะบอกว่าการเลี้ยงเด็กเป็นงานค่อนข้างยุ่งยาก แต่ฉันก็ไม่เชื่อเพราะสัญญากับแพรวาไว้แล้วว่า จะดูแลทอรั้งเอง

ในที่สุดฉันก็คิดผิดที่ไม่ยอมเชื่อท่านทั้งสองเพราะว่าการเลี้ยงเด็กตามลำพังไม่ใช่เรื่องง่ายเลย โดยเฉพาะเด็กพิเศษอย่างทอรั้งยิ่งยากเป็นพิเศษ ช่วงสามเดือนแรกเป็นช่วงเวลาที่ยากที่สุดเพราะว่าฉันต้องเรียนหนักขึ้น ฉันต้องดูแลทอรั้งและทำงานเพิ่มมากขึ้นเนื่องจากค่าใช้จ่ายมีมากขึ้น

ขณะที่ฉันกำลังลงลิฟท์เพื่อพาทอรั้งไปเดินเล่น ฉันก็พบชายหนุ่มแปลกหน้าคนหนึ่ง

“ขอโทษนะครับ คุณเป็นคนไทยใช่ไหม” ชายหนุ่มแปลกหน้าถามฉันขณะที่พบกันในลิฟท์

“อ้อ ฉันเป็นคนไทยค่ะ” ฉันตอบชายหนุ่มคนนั้นไป

“ผมเห็นคุณกับลูกคุณหลายครั้งแล้ว แต่ไม่มีโอกาสได้ทักทาย ผมชื่อ ฉันทูครับ ลูกคุณคงเลี้ยงไม่ยากนะครับ ผมไม่ค่อยได้ยินแกร้องไห้เท่าไหร่นะเลย” เขาชวนฉันคุย

“อ้อ แกเป็นเด็กพิเศษอะ แกก็เลยไม่ค่อยร้องไห้ แต่แกก็ป่วยบ่อยเลยนะคะ และครั้งนี้ก็เป็นการเลี้ยงเด็กของฉันครั้งแรกเสียด้วย” ฉันระบายกับเขาแต่ก็ไม่ลืมที่จะแนะนำตัวเอง “ฉันชื่อปิ่นอะ”

“ปิ่นปักผมหรือครับ” เขาถามถึงชื่อของฉัน

“ไม่ใช่ปิ่นปักผมหรอกคะ แต่เป็นปิ่นโต” ฉันตอบเขาพลางหัวเราะกับสิ่งที่เขาคิด

“อ้อหรือครับ” เขาหัวเราะเก้อๆ ก่อนถามฉันอีกครั้ง “ทำไมคุณไม่ให้พ่อแกช่วยเลี้ยงล่ะครับ”

“แกไม่มีพ่อหรอกคะ ฉันเลี้ยงดูแกตามลำพัง” ฉันตอบเขา

“โอ้ว ขอโทษครับ” เขาบอกสีหน้าเจื่อนๆ ก่อนอาสาอย่างคนมีน้ำใจ

“ถ้าคุณไม่รังเกียจ วันหน้าผมไปช่วยเลี้ยงแกก็ได้นะครับ ผมเลี้ยงเด็กเก่งนะ เพราะว่าพ่อผมเสียไปตั้งแต่ผมยังเด็กและน้องก็ยังไม่เบาะ ผมต้องช่วยแม่เลี้ยงน้องเวลาที่แม่ไปทำงาน” ระหว่างที่เขาตอบฉัน ฉันสังเกตเห็นดวงตาของเขาเป็นประกาย ซึ่งฉันไม่เข้าใจว่าทำไมเขาต้องดีใจขนาดนั้น

“ไม่รังเกียจหรอกคะ ดีเสียอีกเวลาฉันมีธุระ ฉันจะได้ฝากคุณดูแลทูลุง ฉันจะได้ไม่ต้องเสียเงินจ้างคนเลี้ยงเด็ก” ฉันตอบพร้อมกับยิ้มให้เขา หัวใจของฉันชุ่มชื้นอีกครั้งเมื่อรู้สึกว่าคุณเองไม่โดดเดี่ยวอีกแล้ว เพราะท่าทางเป็นมิตรของเขาทำให้ฉันสบายใจ ฉันไว้วางใจเขาได้เร็วกว่าปกติเมื่อรู้ว่าเขาเป็นคนไทยเหมือนกับฉัน

“ฉันไปก่อนนะคะ” ฉันบอกลาคุณณัฐหลังจากประตูลิฟท์เปิดออก หลังจากนั้น ฉันก็พบกับคุณณัฐอีก และทุกครั้งที่พบกัน เขาก็จะเป็นฝ่ายเข้าทักทายฉันก่อนเสมอ และตอนนี้เขาก็กลายเป็นแขกประจำห้องของฉันไปแล้ว เพราะทุกวันเขาจะมาหาที่ห้องและช่วยเลี้ยงทอรุ่งเสมอ

“ขอโทษนะคะที่มารับทอรุ่งเข้าไปหน่อย วันนี้ลูกค้าที่ร้านเยอะมากเลยคะ ฉันก็เลยต้องอยู่เคลียร์ที่ร้านนานไปหน่อย” ฉันบอกคุณณัฐในวันหนึ่ง

“ไม่เป็นไรหรอกครับ” เขาพูดขณะเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ทอรุ่งอย่างคล่องแคล่ว ฉันเผลอพิจารณารูปร่างหน้าตาของเขาและพาลนึกไปถึงใครคนหนึ่ง

หลายคนบอกว่าคุณณัฐเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี แต่สำหรับฉันเขาเป็นเพียงผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นเอง ไม่เหมือนกับเขาคนนั้นเลย เอ๊ะ แล้วทำไมฉันต้องคิดถึงเขาด้วย ฉันต้องลืม ลืม ฉันย้ำบอกกับตนเอง

“คุณปิ่น เป็นอะไรไปครับ เจียบเซียว” คุณณัฐถามฉัน

“ปะ เปล่า ค่ะ” ฉันบอกก่อนกล่าวขอขอบคุณเมื่อคุณณัฐอุ้มทอรุ่งส่งให้

วันนี้อากาศค่อนข้างสบายฉันจึงพาทอรุ่งออกไปซื้อของใช้ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง และระหว่างที่ฉันกำลังเดินเลือกซื้อของใช้เพลลีนๆ พลันสายตาก็เหลือบเห็นผู้ชายคนหนึ่งเดินอยู่ข้างหน้าฉัน ลักษณะคล้ายกับใครคนหนึ่งที่คุณณัฐจัก ฉันรู้สึกตื่นเต้นจนขาแทบจะก้าวเดินต่อไปไม่ไหวทีเดียว

“คงไม่ใช่เขาหรอก เขาจะมาที่นี่ทำไม” ฉันบ่นกับตัวเองเบา ๆ พร้อมกับเดินต่อไปเรื่อย ๆ

เขาคอนั้นหยุดยืนดูของที่ชั้นข้างหน้า ฉันใจเต้นแรงเมื่อกำลังจะเดินผ่านผู้ชายคนนั้น ฉันไม่กล้าพอที่จะหันมอง ฉันเดินผ่านไปช้า ๆ จนในที่สุดฉันก็ได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้น แม้ฉันจะไม่หันไปมอง ฉันก็จำได้ดีว่าเสียงนั้นเป็นเสียงของใคร เสียงที่ทุ้มทุและนุ่มนวลแบบนี้ฉันจำได้ดีทีเดียว

“ปิ่น ปิ่น ปิ่น” เสียงผู้ชายคนนั้นตะโกนเรียกฉัน

ฉันเดินด้วยความเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ในตอนนั้น ฉันหยุดเดินเมื่อเสียงเรียกชื่อของฉันเงิบลง ฉันหันหลังมองแต่เขาคอนั้นก็หายไปแล้ว ฉันระบายลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอกหรือเสียใจกันแน่ ฉันเองก็ไม่แน่ใจ

ฉันเดินเลือกซื้อของต่อไปจนกระทั่งกำลังจะเอื้อมมือหยิบผ้าอ้อมของเด็กทารก ฉันตกใจเมื่อมีมือยื่นมาแย่งผ้าอ้อมที่ฉันหมายตาไว้ไปต่อหน้าต่อตา

“นี่ คุณ” ฉันกำลังจะหันไปต่อว่าคนที่มาแย่งของของฉันไป แต่แล้วฉันก็ต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นว่าคนผู้นั้นเป็นใคร ฉันจึงเลือกที่จะหยิบของชิ้นอื่นแทนชิ้นนั้นแล้วเดินจากไป ฉันเดินไปไม่กี่ก้าวชายคนนั้นก็มายืนขวางหน้าฉันไว้

“ปิ่น คุณเห็นผมทำไม ผมดีใจมากเลยรู้ไหมที่เจอคุณวันนี้ คุณยังโกรธผมอยู่ใช่ไหม” ผู้ชายคนนั้นถามฉัน

ฉันไม่ตอบและกำลังจะเดินหนีจากผู้ชายคนนั้นไป แต่เขาคอนั้นก็คว้าแขนฉันไว้ทำให้ฉันไม่สามารถเดินต่อไปได้ เร็วแรงของฉันหายไปไหนเมื่อถูกมือหนาจับตึงไว้

“ผมรักคุณนะ ผมรอคุณเสมอ ผมไม่รู้ว่าจะทำไมผมถึงรักคุณขนาดนี้ ถึงแม้ว่าผมจะรู้จักคุณในระยะสั้นๆ แต่ผมก็ชอบคุณมาก ยิ่งไม่ได้เจอหน้าคุณ ผมยิ่งคิดถึงคุณเพิ่มขึ้นๆ”

ฉันมองหน้าเขาด้วยความสงสารทั้งตัวเองและเขา เพราะฉันเองก็อยากจะบอกเขาเช่นเดียวกับที่เขาบอกฉันเช่นกัน แต่ฉันพูดไม่ได้ เพราะฉันต้องการให้เขาเป็นของแพรวาเพียงคนเดียวเท่านั้น แพรวาไม่เคยมีความรักเป็นของตนเองโดยแท้จริงเลยสักครั้งเดียว เพราะฉะนั้นฉันขอมอบเขาให้แพรวา ถึงแม้เขาจะมีคนอื่นแทนแพรวา แต่คนนั้นต้องไม่ใช่ฉัน

“แพรวาก็ตายไปแล้ว ทำไมคุณต้องมาทำร้ายจิตใจตนเองด้วย คุณรักผม ผมรักคุณ แล้วทำไมเราไม่กลับไปเป็นเหมือนเดิม เพราะตอนนี้ก็ไม่มีแพรวาแล้ว”

ฉันเกือบที่จะส่งสารเขาแล้วเสีย แต่เมื่อได้ยินสิ่งที่เขาพูดถึงแพรวาราวกับว่าแพรวาไม่สำคัญอะไรเลยทำให้ฉันรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างมาก

“ถ้าคุณคิดว่าแพรวาจากเราไปแล้ว และฉันกับคุณจะมาเริ่มต้นกันใหม่ได้แล้วล่ะก็ ฉันขอตอบเลยว่าไม่ ถ้าฉันต้องเลือกระหว่างความเป็นเพื่อนกับคุณแล้วล่ะก็ ฉันขอเลือกเพื่อนมากกว่าที่จะเลือกคุณ หลีกทางฉันด้วย” ฉันบิดแขนออกจากการเกาะกุมของเขาก่อนเดินหนีไป

เขาไม่ลดละความพยายาม ยังคงตามติดและจับมือฉันไปกุมไว้

“เพื่อนของคุณจากไปแล้ว ทำไมคุณไม่เลือกที่จะอยู่กับหัวใจตนเอง หัวใจคุณมันเป็นปัจจุบันไม่ใช่เธอ”

“คุณเข้าใจผิดแล้วละ ตั้งแต่วันนั้นจวบจนวันนี้ ฉันไม่เคยแม้กระทั่งคิดว่าฉันรักคุณเลย ฉันไม่อยากบอกความจริงกับคุณเลยนะ แต่ถ้าคุณยังคงจะตามอแวกับฉันอีก ฉันก็ขอบอกคุณ ณ ตรงนี้เลยว่า ฉันไม่เคยรักคุณเลย ตอนที่ฉันคบกับคุณ ฉันก็เพียงใช้คุณมาเป็นแค่หนูทดลองยาเท่านั้นแหละ ฉันไม่เคยคบกับผู้ชายคนไหน เพราะฉะนั้นฉันจึงอยากที่จะลองคบกับคุณดูสักครั้งหนึ่ง ฉันแค่อยากรู้ว่าผู้ชายเขาคิดกันอย่างไรกันแน่ ฉันจะได้นำไปใช้ประโยชน์กับคนที่ฉันรักอย่างแท้จริง คุณเข้าใจแล้วนะ และก็ปล่อยมือฉันด้วย” ฉันสะบัดมือออกจากการเกาะกุมของเขา เขาตกใจและเสียใจกับสิ่งที่ได้ยิน สายตาที่มองดูฉันทั้งเศร้าและผิดหวังอย่างมาก ฉันสงสารเขาจนอยากจะทำเรื่องที่เขาเป็นเพียงเรื่องโกหก เพราะจริงๆ แล้วฉันก็รักเขาเช่นกัน ขณะที่ฉันกำลังจะใจอ่อน พลันสายตาของเขาก็เปลี่ยนไป เขาจ้องมองฉันเขม็ง สายตาอ่อนโยนหายไป ฉันรู้สึกใจหายเมื่อเขาหันหลังหมุนตัวเดินจากฉันไปโดยไม่เหลียวมองฉันอีกเลย

“ฉันขอโทษ ฉันรักคุณค่ะ” ฉันพึมพำเบาๆ พร้อมกับน้ำตาที่เริ่มจะเอ่อล้นออกมาอีกครั้งหลังจากที่มันเหือดแห้งไปได้นานพอสมควร

ดาวไร้แสง ตอน 11

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมาฉันก็ไม่ได้พบเขาอีกเลย เขาคงจะกลับเมืองไทยไปแล้ว ฉันตั้งหน้าตั้งตาเรียนอย่างหนักเพราะว่าใกล้จะเรียนจบแล้ว

“คุณคงใกล้จะจบแล้วสินะ” ญัฐถามฉันในวันหนึ่งขณะที่เราทานอาหารร่วมกันที่ห้องของฉัน

“ใกล้แล้วละคะ เหลือเพียงแค่วิทยานิพนธ์ตัวนี้ตัวเดียว และก็ใกล้จะเสร็จแล้วด้วย” ฉันตอบญัฐ

“ถ้าคุณกลับเมืองไทย ผมคงจะคิดถึงคุณกับทอรั้งมากทีเดียว ส่วนผมก็คงเหลือเวลาอีกหนึ่งปีกว่าจะได้กลับเมืองไทย ผมเคยบอกคุณหรือยังครับว่าผมเป็นแพทย์” ญัฐถามฉัน

“ยังคะ ฉันไม่รู้เลยว่าคุณเป็นแพทย์” ฉันทำหน้าตาจงน

“ทางโรงพยาบาลส่งผมมาทำปริญญาเอก ถ้าผมจบกลับไปก็คงต้องไปใช้หนี้โรงพยาบาลหลายปีทีเดียว ผมจะบอกคุณว่าผมมีเพื่อนเชี่ยวชาญทางด้านโรคนี้โดยเฉพาะ ถ้าคุณกลับเมืองไทยแล้ว คุณติดต่อกับเพื่อนผมได้นะ เขาจะได้ช่วยแนะนำ

วิธีการพัฒนาสมองเด็กพิเศษว่าควรจะมีเด็กอย่างไรให้เด็กสามารถช่วยเหลือตนเองได้ในอนาคต” วัลลภแนะนำฉัน ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกดีใจเป็นอย่างมาก

“ขอบคุณค่ะ คุณดีกับฉันจริงๆ หวังว่าคุณจะดีกับฉันตลอดไปนะคะ” ฉันบอกกับวัลลภแบบนั้น

“ผมจะดีกับคุณแบบนี้ตลอดไปแน่นอนครับ และถ้าเป็นไปได้ตลอดชีวิตของผมก็ได้ค่ะ” วัลลภบอกฉันพร้อมกับทำตาซึ่งใส่ฉัน ฉันรู้สึกอึดอัดจนต้องรีบเปลี่ยนเรื่องคุยทันที

“คุณทำอาหารอร่อยเหมือนกันนะ ฉันไม่ได้เรื่องเลยแหละ ได้เรื่องอย่างเดียวก็คือกิน” ฉันพูดพร้อมกับทานอาหารต่อไป

“วันหลังผมจะทำให้ทานอีกนะ” เขาบอก หลังจากนั้นวัลลภก็กลับห้องของเขาไป หลังจากช่วยทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว

ในที่สุดฉันก็เรียนจบแล้ว และคืนนี้ฉันก็ต้องไปฉลองกับเพื่อนจนตึก ฉันจึงฝากทอรั้งไว้กับวัลลภ ซึ่งอาสาที่จะดูแลทอรั้งให้ในคืนนี้

“วัลลภ วัลลภ” ฉันเรียกวัลลภเพื่อรับทอรั้งกลับห้อง

“ทำไมคุณกลับตึกจังเลย ทานเหล้ามาด้วยหรือ” วัลลภถามฉันหลังจากเปิดประตูออกมา

“อ้อ นิดหน่อยนะคะ แล้วทอรั้งล่ะ” ฉันถามวัลลภขณะเดินโซเซเข้าห้องวัลลภไป

เขากำลังจะเข้ามาช่วยพุงฉันหลังจากที่ฉันเสียหลัก แต่โชคร้ายที่เขาไม่สามารถช่วยฉันได้ เราทั้งคู่ล้มลงไปนอนอยู่บนพื้น ฉันก้มหน้ามองชายหนุ่มที่ฉันนอนทับร่างเขาอยู่ตอนนี้ ฉันเห็นหน้าเขาคอนนั้นแต่มันดูเปล่าเลือนเหลือเกิน

“ฉันรักคุณค่ะ ฉันรักคุณ” นั่นคือเสียงสุดท้ายของฉันที่ฉันได้ยินก่อนหลับไป

“โหยะ นี่คุณมาอยู่ห้องฉันได้อย่างไร” ฉันถามณัฐหลังจากที่ตื่นขึ้นมาก็เห็นหน้าณัฐอยู่ตรงหน้า

“ผมไม่ได้อยู่ห้องคุณ แต่คุณมาอยู่ห้องผม คุณจำอะไรไม่ได้เลยเหรอ” เขาถามฉันก่อนจ้องหน้าฉันสายตาแปลกๆและพูดคำพูดแปลกๆ “ถึงแม้คุณจะจำไม่ได้ แต่ผมจำได้ทุกอย่างทุกอย่างเลยนะ”

“ทำไมเหรอ เมื่อคืนนี้ฉันทำอะไรไม่ได้ลงไปหรือเปล่าคะ” ฉันถามณัฐ

“ปะ เปล่าครับ มีแต่เรื่องดีๆ มากกว่า”ณัฐบอกฉันแต่ฉันก็ไม่ได้สนใจในคำพูดของณัฐมากนักเพราะว่าฉันก็ยังไม่รู้สึกมีอะไร อยู่เลย

“ฉันรับทอรุ่งแล้วกลับห้องเลยดีกว่า ฝากคุณมาเยอะแล้ว” ฉันบอกกับณัฐก่อนอุ้มทอรุ่งกลับมาที่ห้อง

ในที่สุดฉันก็เรียนจบจนได้ ฉันคิดด้วยความดีใจขณะที่กำลังรออยู่ที่สนามบิน เพื่อเดินทางกลับเมืองไทย สนามบินเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย ล้วนแต่เป็นชาวต่างชาติ ทั้งสิ้น คนเอเชียก็พอจะมีบ้าง แต่ไม่มากเท่าไร บางคนก็เดินทางเข้ามา บางคนก็เดินทางออกนอกประเทศ

“ขอบคุณในการช่วยเหลือทุกอย่างนะคะ” ฉันบอกณัฐที่เดินทางมาส่งฉันที่สนามบิน

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมยินดี ผมต้องคิดถึงคุณมากแน่ๆ เลยครับ” ณัฐบอกพร้อมกับจับมือฉันไว้

“ถ้าคุณกลับถึงเมืองไทย ติดต่อฉันได้ตามที่อยู่นี้นะคะ” ฉันบอกพร้อมกับยื่นกระดาษที่อยู่ของฉันให้กับณัฐ

เขาเข้ามาดึงตัวฉันไปกอดแล้วหอมแก้มฉันทั้งสองข้าง ฉันตกใจมากเพราะปกติเขาจะเป็นชายหนุ่มที่สุภาพและให้เกียรติฉันเสมอ แต่ทำไมวันนี้เขาถึงกล้าทำแบบนี้กับฉัน หรืออาจเป็นเพราะเขามาอยู่ที่นี้นานจนนิสัยเหมือนชนชาติตะวันตกก็เป็นได้ ฉันยิ้มแย้มๆ ให้กับเขาก่อนกล่าวลาและเดินเข้าห้องผู้โดยสารไป

ฉันเดินทางกลับมาถึงเมืองไทยแล้ว และการมาครั้งของฉัน ฉันก็ยังไม่ได้บอกแม่ที่รักของฉันเลย ตั้งใจว่าจะทำให้แม่ประหลาดใจเสียหน่อย

แง แง แง ทอรุ่ง ร้องให้ตั้งแต่อยู่ในรถแท็กซี่จนกระทั่งเดินทางมาถึงบ้าน ทอรุ่งก็ยังไม่หยุดร้องไห้เลย อาจเป็นเพราะว่าอากาศเมืองไทยค่อนข้างร้อน ทอรุ่งเป็นเด็กเลยปรับตัวยังไม่ได้

“ไอ้ย เสียงเด็กที่ไหนมันร้องไห้เนี่ย” นั่นไงเสียงคุณนายแม่ของฉันดังมาแต่ไกล โน่น

“อ้าวปิ่นโต กลับมาแล้วหรือ ทำไมไม่บอกแม่ จะได้ไปรับที่สนามบิน” แม่ร้องเสียงดังจะด้วยความดีใจหรืออะไรฉันก็ไม่รู้ได้ รู้แต่ว่าแม่วิ่งเข้ามากอดฉันเหมือนรักฉันเสียเต็มประดา แต่จริงๆ แล้ว เขาก็คงรักฉันนะแหละ การที่เราไม่ได้เจอหน้ากันนานๆ แบบนี้ก็ดีเหมือนกันนะ จะได้รู้สึกรักกันมากยิ่งขึ้น แต่ครั้นเวลาอยู่ใกล้กันที่ไรก็ต้องทะเลาะกันทุกทีซึนา ไม่รู้เป็นอะไร

“มาแล้วจ๊ะ แม่จ๋า” ฉันบอกแม่พร้อมกับหอมแก้มเสียพอดใหญ่ แม่ตกใจเลยเพราะว่าฉันไม่เคยแสดงความรักให้แม่รับรู้มาก่อน

“ฉันนึกว่าแกจะเรียนไม่จบเสียแล้ว แกก็เก่งนะเนี่ย เป็นไงเลี้ยงเด็กอ่อน มันไม่่ง่ายอย่างที่แกคิดใช่ไหมล่ะ เห็นไหมว่ากว่าฉันจะเลี้ยงแกโตมาฉันต้องลำบากแค่ไหน รู้แล้วใช่ไหมล่ะ” เอาแล้วค่ะ แม่ของฉันเริ่มเทศนาอีกแล้ว เพลอแป็บเดียวเป็นแม่คนเก่าของฉันอีกแล้ว

“โอ้แม่ พอแล้ว ะ เข้าใจแล้ว มีอะไรก็บ้างเนี่ย ฉันคิดถึงฝีมือที่ไม่ค่อยๆ ของแม่เต็มทนแล้วล่ะ” ฉันบอกแม่พร้อมกับเดินขึ้นห้อง

“เดี๋ยวก็ลงมากินแล้วกัน ฝีมือไม่ค่อยๆ ของฉันก็เลี้ยงแกมาจนโตนั่นแหละ” แม่ตะโกนบอกฉันคล้ายจะโกรธ แต่สีหน้าแม่สิเบื่อนไปด้วยรอยยิ้มจนเกือบจะมองไม่เห็นลูกตาเสียแล้ว

ฉันขึ้นห้องพร้อมกับเก็บของที่มิได้มากนักเข้าสู่ก่อนซงนมให้ทอรุ่งกิน ฉันมองทอรุ่งที่กำลังนอนหลับตาอย่างมีความสุข นี่แหละนะเด็ก ฉันคิดก่อนมองไปรอบๆ ห้องฉันหวนนึกถึงเรื่องราวในอดีต ห้องของฉันเคยมีสาวสวยเหมือนนางฟ้ามาพักอยู่ที่ห้องร้างหนูของฉันด้วย แต่ตอนนี้เธอจากไปแล้ว คงจะไปอยู่บนฟ้าหรืออาจจะรอเพื่อมีชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเดิม ฉันก็ไม่วู้เหมือนกัน

ดาวไร้แสง ตอน 12

“แม่ ตอนปิ่นไม่อยู่เนี่ย พ่อเป็นไงบ้างละ ไปหาอีหนูอีกหรือเปล่า” ฉันทถามแม่ ขณะที่เราสองคนแม่ลูกรู้กินข้าวด้วยกันเป็นมื้อแรกหลังจากไม่ได้นั่งกินด้วยกันมาสองปีกว่า

“โอ๊ย พ่อแคะแหรอ อย่าให้บอกถึงวีรกรรมเลย มันยาวยิ่งกว่าพงศาวดารจีนอีก” แม่กระซอกเสียงบอกฉันทราบกับพ่อนั่งอยู่ด้วย

“แม่ก็ปลงชะบั้งเถอะ ยังไงพ่อเขาก็ไม่ทิ้งแม่หรอก แสดงว่าพ่อเขาก็ยังรักแม่อยู่นา” ฉันทพูดปลอบใจแม่ แต่ความจริงแล้วพ่อก็รักแม่นะแหละ ถ้าไม่รักเขาก็คงทิ้งแม่ไปเสียนานแล้วเพราะแม่เป็นคนบ่นได้ทุกเรื่อง เสียงดังอีกต่างหาก

“แกละ เลี้ยงยัยหนูเป็นไงบ้าง แล้วคิดจะเลี้ยงกันไปตลอดเลยหรือไง” แม่ถามฉันท

“ก็เลี้ยงยากอยู่เหมือนกันแหละแม่ ยัยหนูแกไม่ค่อยแข็งแรง ต้องใช้เงินมากพอสมควรเลย ฉันทกลับมาราวนี้ก็คิดว่าจะหางานทำที่ได้เงินมากเสียหน่อย ปริญญาโทของฉันทคงหางานที่มีเงินมากได้อยู่หรอก ส่วนไอ้เรื่องเลี้ยงยัยหนูไปตลอดหรือเปล่า ฉันท

ก็คิดว่าแล้วว่าจะเลี้ยงแก่ไปจนโตนะแหละ” ฉันบอกแม่พร้อมกับตักน้ำพริกปลาทูลของโปรดเข้าปาก

“ถ้าเป็นอย่างนี้ผู้ชายคนไหนเขาจะเอาแก่ไปทำเมีย เขาก็คิดว่าแกมีลูกแล้วนะซิ”

“แหมแม่ ผู้หญิงสมัยนี้เขาเลี้ยงตัวเองกันได้แล้ว ไม่ต้องง้อผู้ชายหรอก” ฉันเลี้ยงแม่อีก

“เออ ขอให้เก่งอย่างนี้ตลอดไปแล้วกัน อย่ามาบ่นหน้าหลุมศพให้ฉันฟังล่ะ”

“พูดอะไรไม่เป็นมงคลเลย แม่ยังอยู่ได้อีกนาน ถ้าแม่ไปแล้วฉันจะได้กินอาหารฝีมือไม่อร่อยๆ แบบนี้ได้ที่ไหนล่ะ รีบกินกันเถอะ เดี่ยวฉันจะต้องขึ้นไปทำงานทางอินเทอร์เน็ตอีก” ฉันบอกแม่ก่อนรีบตักข้าวเข้าปาก

หลังจากทานอาหารเสร็จ ฉันก็ช่วยแม่ทำความสะอาดก่อนรีบขึ้นมานอนห้องนอน ฉันมองทอรุ่งที่กำลังนอนหลับสบายอยู่บนเตียงพลันก็ทำให้ฉันคิดไปถึงอนาคตของทอรุ่งด้วยความไม่สบายใจ

นอกจากทอรุ่งจะเป็นเด็กพิเศษแล้ว ทอรุ่งยังขาดทั้งพ่อทั้งแม่อีก ฉันคิดแล้วก็รู้สึกสงสารทอรุ่งขึ้นมาจับใจ แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ฉันจะเลี้ยงทอรุ่งให้ดีที่สุด

วันนี้ฉันรีบตื่นแต่เช้าเพื่อออกไปสมัครงานตามรายละเอียดที่ประกาศไว้ทางอินเทอร์เน็ต ฉันตั้งใจว่าวันนี้จะไปสมัครให้ได้ทุกที่ที่ฉันเลือกไว้เลยแหละ

“แม่ฉันไปก่อนนะ” ฉันลาแม่ก่อนที่จะออกจากบ้าน

“อ้าว ไม่กินอะไรก่อนหรือ” แม่ตะโกนถามฉันมาจากในครัว

“ไม่หรอกแม่ ฉันรีบไป มีบริษัทที่ฉันจะไปหลายแห่งเลย ฝากดูหูรูดด้วยนะแม่ นะ” ฉันตะโกนบอกแม่ก่อนรีบออกจากบ้านเพื่อไปสู่สังคมแห่งการต่อสู้

ขนาดฉันออกจากบ้านแต่เช้ารถเมล์ก็ยั้งแน่นเหมือนเดิม วันนี้เป็นวันแรกที่ฉัน จะได้เข้าไปดูความวุ่นวายของคนกรุงเสียหน่อย

กรี๊งงงงงงงงงงงงงง ฉันกดออตรรถเมล์เพื่อลงป้ายหน้า แต่คนขับรถเมล์ดู จะเป็นคนใจดีเกินไป คิดจะแถมระยะทางให้ฉัน ฉันกดออตอีกครั้งเพื่อเตือนสติคนขับ ก่อนได้ยินกระเป๋ารถเมล์ตะโกนมา

“รู้แล้ว หูจะแตกแล้วโว้ย”

“หูจะแตกแล้วทำไมไม่จอดล่ะคะ ไม่ต้องแถมหรอก ไม่ต้องการของแถม” ฉัน ตะโกนบอกกระเป๋ารถเมล์โดยไม่สนใจว่าใครจะมองมาบ้าง

เอี้ยด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ นี่หรือรถเมล์เมืองไทย ไหนบอกว่าจะปรับปรุง ก็ปีก็ปีก็ยั้ง เหมือนเดิม ฉันรีบลงจากรถเมล์ทันทีที่รถยังไม่จอดสนิท

ฉันรีบจ้ำจ๋อตรงไปยังจุดหมายปลายทางก่อนก็มลงมองสำรวจความเรียบร้อย ของตนเอง ซึ่งจริงๆ แล้วฉันไม่จำเป็นต้องสำรวจตัวเองมากนักหรอกเพราะว่าฉันมันไม่ สวยอยู่แล้ว

“มาสมัครงานค่ะ” ฉันบอกกับประชาสัมพันธ์

“เชิญกรอกใบสมัครด้านโน้นค่ะ” ประชาสัมพันธ์สาวบอกพร้อมกับชี้มือไปยัง โต๊ะด้านข้าง

โอ้ให้ แม่เจ้า ไม่ใช่ฉันคนเดียวที่มาสมัครงานนะเนี่ย มีคนมาสมัครมากกว่าที่ฉันคิดไว้อีก ขนาดว่าฉันมาแต่เช้าแล้วเชียวนะ ยังมีคนมาเช้ากว่าฉันอีก ถ้าไม่ใช่เพราะรถเมล์คันนั้นลະก้อ ฉันต้องมาไวกว่านี้เป็นแน่

ฉันนั่งกรอกใบสมัครคู่มือหนึ่งก็ยื่นใบสมัครให้กับประชาสัมพันธ์สาว

“กรอกทิ้งไว้ แล้วเราจะติดต่อกลับไปคะ ขอขอบคุณค่ะ” ประชาสัมพันธ์สาวบอกฉันแบบนั้น

“ขอบคุณค่ะ” ฉันบอกกับประชาสัมพันธ์ด้วยเสียงเศร้าๆ เพราะฉันไม่รู้ว่าเมื่อไหร่เขาจะเรียกฉันมาสัมภาษณ์นะซี

ฉันเดินออกมาด้วยหัวใจห่อเหี่ยว ดูท่าทางวันนี้ฤกษ์จะไม่ค่อยดีเสียแล้วซี ฉันคิดก่อนหยิบกระดาษขึ้นมามดูสถานที่ต่อไป และในที่สุดวันนี้ฉันก็ได้แค้ไปกรอกใบสมัครทิ้งไว้เท่านั้น ไม่มีที่ไหนสัมภาษณ์ฉันเลยสักที่เดียว คงต้องรออีกหลายวันกว่าจะถูกเรียกสัมภาษณ์

“กลับมาแล้วจ๊ะแม่” เสียงอันเหนียวอ่อนของฉันบอกแม่หลังจากที่ก้าวเท้าเข้าบ้าน

“เป็นยังไง เสียงเหนียวมาเชียว ท่าทางแบบนี้คงยังไม่ได้งานล่ะซี” แม่ถามหลังจากที่ฉันเดินเข้าบ้าน

“ก็ยังไม่ได้นะซีแม่ แม่แต่สัมภาษณ์ เขาก็ยังไม่สัมภาษณ์ฉันเลยนะ สงสัยต้องรอก่อนนะ” ฉันบอกก่อนทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาด้วยความเหนียวอ่อน

“วันนี้ท้อรู้กงวอนแม่มากหรือเปล่า” จันถามแม่หลังจากดื่มหน้าที่ผู้เป็นแม่ใจดียก
มาให้จันถึงที่

“ไม่ค่อยท้อหรอก ดูๆ ไปยัยหนูแกก็หน้าเอ็นดูเหมือนกันนะ แล้วพรุ่งนี้ก็จะ
ออกไปหางานอีกหรือเปล่านั้น” แม่ถามจันขณะเดินไปจัดโต๊ะอาหาร

“ไปสิแม่ ต้องรีบหาหน่อย เพราะว่าเงินที่มีอยู่มีไม่คอยมากเท่าไร” จันบอก
ก่อนลุกเดินไปช่วยแม่ยกอาหารในครัว

จันหางานมาได้หนึ่งเดือนแล้วก็ยังไม่ได้งานเลย มีบ้างที่เรียกไปสัมภาษณ์
ตอนแรกก็ดูเหมือนว่าจะสนใจ แต่พอผ่านไปหนึ่งอาทิตย์ก็ไม่มีใครติดต่อกลับมาสักราย
จันไม่เข้าใจว่าทำไมงานมันหายากหาเย็นแบบนี้ ตอนแรกจันก็คิดว่าจันเรียกเงินเดือน
แพงเกินไป จันเลยต้องลดเงินเดือนลงเท่าที่จันพอจะอยู่ได้ แต่ไปๆ มาๆ ก็ยังไม่มี
บริษัทไหนเรียกจันไปทำงานเลย

วันนี้จันต้องพาท้อรู้ไปหาหมอที่เป็นเพื่อนของถั่วแล้วด้วย แต่เงินของจันมีไม่
มากพอ สงสัยจันต้องขอยืมเงินแม่ก่อนแล้วละ

“แม่จ๋า จันขอยืมเงินหน่อยสิ จันจะพาท้อรู้ไปหาหมอ” จันพูดประจบแม่

“จันบอกแกแล้วว่าให้เอายัยหนูไปให้ยายเขาเลี้ยง ทำไม่ไม่เชื่อจัน” แม่บ่นแต่ก็
ยังเดินไปหยิบเงินมาให้จันอยู่ดี

“ขอบคุณจ๊ะแม่” จันพูดเสียงหวานประจบแม่อีก

“ไม่ต้องมาพูดแบบนี้หรอก จันชนลูก ก็ปึ่กชาติไม่เคยเห็นพูด”

“โอ้เดี๋ยวจนก็ทำงานได้แล้วนะ” ฉันบอกแม่ทั้งๆ ที่ก็ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่กันแน่ที่ฉันจะได้ทำงานทำ

“ให้มันจริงเถอะ ฉันเห็นแกทำงานมาเป็นเดือนแล้วยังหาไม่ได้เลย”

“โอ้แม่ ฉันไปก่อนนะเดี๋ยวจะไม่ทันนัด” ฉันบอกกับแม่ก่อนอ้อมทอรั้งไปขึ้นแท็กซี่หน้าบ้าน

หลังจากที่ฉันมาถึงโรงพยาบาล ฉันก็ได้เข้าไปคุยกับเพื่อนของหมอณัฐ ซึ่งมันทำให้ฉันรู้ว่าค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับทอรั้งค่อนข้างสูงมากทีเดียว แต่ถึงอย่างไร ฉันก็ต้องพยายามทำทุกอย่างเพื่อทอรั้งอย่างดีที่สุด

“วันหลังฉันจะมาให้ใหม่ละคะ” ฉันรีบบอกลาหมอณัฐเพราะวันนี้ฉันไม่มีเงินมากพอ

“ได้ครับ แต่วันนี้ผมขอตรวจอาการของเด็กก่อนนะครับ” หมอบอกฉัน

“เออ แล้วเสียค่าใช้จ่ายหรือเปล่าคะ เผอิญว่าวันนี้ฉันเตรียมเงินมาไม่มากเท่าไรนะคะ” ฉันบอกกับหมออย่างอายๆ

“ไม่เสียหรอกครับ แค่ตรวจร่างกายนิดหน่อยเอง” ฉันแอบถอนหายใจด้วยความโล่งอกก่อนยินยอมให้หมอตรวจทอรั้งแต่โดยดี

ฉันเริ่มมีความหวังขึ้นมาบ้างเมื่อฟังอาการจากเพื่อนหมอณัฐ ทอรั้งมีโอกาที่จะพัฒนาได้แต่คงไม่เท่ากับเด็กทั่วไป แต่อย่างน้อยฉันก็หวังเพียงให้ทอรั้งพอที่จะทำกิจกรรมส่วนตัวของตัวเองได้บ้างก็ยังมี

หลังออกมาจากโรงพยาบาล ฉันก็นั่งแท็กซี่ต่อไปยังห้างสรรพสินค้าเพื่อชื้อนมให้ทอรั้ง และระหว่างที่ฉันกำลังรอชำระเงินอยู่นั้น ฉันก็เจอหัวหน้าเก่าที่ฉันเคยทำงานอยู่ที่บริษัทของเขาคนนั้น

“พี่นุช สบายดีหรือเปล่าคะ” ฉันตะโกนถามพี่นุชที่กำลังยืนรอชำระเงินอยู่ แคมเชียร์ข้างๆ

“อ้าว ยัยปิ่น กลับมาแล้วเหรอ โอ้โห ดูดีขึ้นผิดหูผิดตาเลยนะ” พี่นุชพูดกับฉันพร้อมกับชำระค่าสินค้า

“เดี๋ยวเราไปคุยกันต่อนะ” พี่นุชบอกขณะยืนรอให้ฉันชำระเงินจนเสร็จ

หลังจากชำระเงินเรียบร้อยแล้ว ฉันกับพี่นุชก็ไปคุยกันที่ศูนย์อาหาร พี่นุชเล่าเรื่องของตัวเองให้ฟังซึ่งตอนนี้พี่นุชก็ก้าวหน้าเป็นผู้จัดการไปแล้ว

แง แง แง แง แง แง ทอรั้งร้องให้เสียงดังซัดจิ้งหะการเล่าของพี่นุชลง

“เออ พี่ยังไม่ได้ถามเธอเลยว่า แอบไปมีลูกตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

“ไม่ใช่ลูกของฉันหรอกค่ะ เออพี่นุช ฉันขอตัวก่อนนะ ทอรั้งร้องให้ใหญ่แล้วสงสัยจะหิวนม” ฉันรีบตัดบทบอกพี่นุช เพราะไม่อยากบอกว่าทอรั้งเป็นลูกของใคร

“แล้วฉันจะติดต่อเธอได้ยังไงล่ะ” พี่นุชถามฉัน

“ที่อยู่แหละเดี๋ยวกะ” ฉันบอกพี่นุชก่อนรีบเดินจากพี่นุชมา

ดาวไร้แสง ตอน 13

หลังจากที่เจอพี่น้องได้อาทิตย์กว่า ฉันก็ยังไม่ได้รับการติดต่อให้ไปทำงานเลย
ฉันเริ่มกลุ้มใจมากขึ้น เพราะถ้าฉันยังหาเงินไม่ได้ฉันก็ต้องไปยืมเงินแม่อีก และแม่ก็คง
ต้องบ่นและอาจจะบังคับให้ฉันส่งทอรุ่งไปให้ยายของแก่เลี้ยงแทนฉันแน่ๆ

กริ่งงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงง

“ยัยปิ่นมารับโทรศัพท์” แม่ตะโกนเรียกให้ฉันลงไปรับโทรศัพท์ ใครกันนะที่โทร
มาหาฉันในวันหยุดแบบนี้ ก็เพราะฉันยังไม่ได้บอกใครๆ นะซีว่าฉันกลับมาเมืองไทย
แล้ว

“รีบลงมารับซี ทำไมยังไม่ลงมาอีก” แม่ตะโกนเรียกฉันอีกแล้ว ฉันรีบลงไป
ดีกว่า กลัวแม่จะขึ้นมาอาระวาด “จ๊ะ จ๊ะ จะลงไปเดี๋ยวนี้แหละจ๊ะแม่” ฉันบอกก่อนรีบ
วิ่งลงบันไดมาทันที

“อ้าวพี่น้องเธอ โทรมาหาฉันมีเรื่องอะไรหรือเปล่า หรือว่าอยากคุยกันต่อ” ฉัน
ถามไปตามสายเมื่อรู้ว่าปลายสายเป็นใคร

“ไม่ใช่ขอขากุญแจต่อหอรอก พี่อยากจะทำอะไรหน่อยนะ ตอนนี้เป็นไปได้ทำงานที่ไหนหรือยัง” พี่นุชถามฉันมาตามสาย

“ยังไม่ได้ทำงานที่ไหนเลย มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีเลย พี่อยากให้เรามาทำงานกับพี่นะ สนใจหรือเปล่า”

ฉันได้แต่หนึ่งอึ้งไป เพราะไม่รู้ว่าจะได้ใจหรือเสียใจกันแน่

“อ้าว ทำไมไม่รีบไปล่ะ ไม่อยากทำอะไร เงินเดือนดีนะ” พี่นุชบอกฉันอีก

“อืม ปีนขอคิดดูก่อนได้ไหมคะ แล้วปีนจะโทรไปแจ้งค่ะ” ฉันตอบพี่นุชไปแบบนั้นจริง ๆ

“ว่าไง ไครโทรมา” แม่ถามหลังจากฉันวางโทรศัพท์เรียบร้อยแล้ว

“เพื่อนจ๊ะแม่” ฉันจำต้องโกหกแม่เพราะกลัวว่าถ้าแม่รู้ว่ามีคนโทรมาหาฉันเรื่องงานแล้วล่ะก็ แม่คงจะให้ฉันรีบรับทำทันที

“แล้วไป นึกว่าคนโทรมาเรียกให้ไปทำงาน ถ้ามีคนติดต่อมาก็ทำไปก่อนแล้วกัน อย่าเลือกงานนักเลย ตอนนี้อีกก็ไม่มีเงินแล้วไม่ใช่เหรอ แล้วยัยหนูอีกล่ะจะเอาอะไรกินเข้าไป ถ้าแกจะยืมเงินฉันตลอดไป มันคงไม่ไหวนะ เพราะว่าตอนนี้พ่อแกเขาก็ใกล้เกษียณเต็มทีแล้ว”

แม่ของฉันเริ่มบ่นอีกแล้ว ถ้าอย่างนั้นฉันควรจะรีบเผ่นหนีขึ้นห้องก่อนดีกว่า และทันทีที่เปิดประตูเข้าห้อง ฉันก็ได้ยินเสียงร้องไห้ของทอรั้ง ฉันอุ้มทอรั้งขึ้นมาปรากฏว่าทอรั้งถ่ายอุจจาระออกมาเป็นน้ำเลอะเทอะไปหมด

“เอ๊ะ ทำไมไม่ถ่ายทั้งวันเลยเนี่ย ท้องเสียหรือเปล่า” ฉันพึมพำอยู่คนเดียวก่อนเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ทอรั้งด้วยความคล่องแคล่ว ฉันเลี้ยงทอรั้งมาตั้งนานไม่คล่องก็แย่เต็มทน

หลังจากเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ทอรั้งเรียบร้อยแล้ว ฉันก็รีบลงไปข้างล่างเพื่อสอบถามถึงอาการของทอรั้ง

“แม่ ทำไมทอรั้งถ่ายเป็นน้ำตลอดเลยล่ะ” ฉันถามแม่หน้าเสียวตกใจ

“สงสัยท้องจะเสียล่ะซี แกเปลี่ยนยี่ห้อนมใหม่ซีไหมล่ะ” แม่ถามฉัน

“ฉันแค่อยากลองเปลี่ยนนมยี่ห้อใหม่ดูว่ามันจะดีกว่าหรือเปล่า” ฉันต้องโกหกแม่อีกแล้วเพราะถ้าขึ้นบอกความจริงว่าฉันเปลี่ยนยี่ห้อนมใหม่เพราะว่าถูกกว่ายี่ห้อเดิมคงได้โดนตำเป็นกระบุงแน่ๆ

“พรุ่งนี้ฉันจะพาทอรั้งไปหาหมอนะแม่ แต่ว่าฉันไม่มีเงินแล้วล่ะ” ฉันบอกแม่ด้วยเสียงที่แทบจะเป็นเสียงกระซิบด้วยซ้ำไป

“เอาเท่าไรล่ะ” แม่ถามฉันโดยไม่บ่นแม่สักคำเดียว

แม่เดินไปหยิบเงินส่งให้ฉันโดยง่ายตาย สงสัยแม่คงจะสงสารทั้งฉันและทอรั้งนะแหละ

“ถ้างานมันหายากนัก แม่จะไปหากู้เงินเอามาเปิดร้านขายยาให้เอาใหม่” แม่ถามนำเสียงเป็นงานเป็นการ

ฉันน้ำตาคลอเข้าด้วยความซาบซึ้งใจ นี่แหละแม่ ไม่ว่าจะบ่นหรือด่าทอลูกอย่างไร แม่ก็พร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อลูกของตัวเองอยู่ร่ำไป

“ยังไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นหรอก ฉันได้งานแล้วละ” ฉันคิดครุ่นหนึ่งก่อนตัดสินใจบอกเรื่องงานที่พินุชติดต่อมา

“อ้าวแล้วทำไมไม่บอกฉันล่ะ ฉันเกือบจะต้องไปกู้หนี้ยืมสินให้แกเสียแล้วไหมล่ะ” นั่นไงแม่ฉันกลับมาเป็นคนเดิมอีกแล้วละ

“ฉันไปนอนก่อนนะ พรุ่งนี้จะได้รีบพยายัพัญไปโรงพยาบาลแต่เช้า” ฉันรีบขึ้นไปบนห้องทันทีก่อนที่แม่จะพูดอะไรมากไปกว่านี้

หลังจากที่ฉันขึ้นห้อง ฉันก็ตัดสินใจโทรหาพินุชให้เร็วที่สุดก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนใจอีกรอบ

“พินุชเธอคะ ปิ่นนะ ปิ่นจะโทรมาบอกเรื่องที่เราคุยกันไว้นะ ปิ่นตัดสินใจไปทำงานกับพี่แล้วนะคะ”

“ดีเลยจ๊ะ เธอนะตัดสินใจถูกแล้ว เพราะเงินเดือนที่พี่จะให้เธอ สูงมากทีเดียว ถ้าไม่รับแล้วจะเสียใจ” พินุชบอกตัวเลขเงินเดือนให้ฉันฟังซึ่งเป็นตัวเลขที่สูงมากทีเดียว แต่ก็ถือว่าสมน้ำสมเนื้อเมื่อต้องแลกกับความไม่สบายใจของฉัน

ดาวไร้แสง ตอน 14

วันนี้แหละที่ฉันต้องไปทำงานวันแรก ฉันตื่นตื่นมากแม้ว่าจะเป็นที่ทำงานเดิมก็ตาม ฉันไม่รู้ว่าจะได้ใจหรือเสียใจที่จะได้พบเขาอีกครั้ง และในที่สุดฉันก็เดินทางมาถึงสถานที่ทำงานซึ่งเขาคอนนั้นทำงานอยู่ ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม แต่ฉันไม่ใช่เหมือนเดิมอีกแล้ว และเขาคอนนั้นล่ะจะเหมือนเดิมหรือเปล่านะ

ฉันเดินไปบนถนนที่ทอดยาวจนกระทั่งถึงออฟฟิศ ฉันเดินผ่านห้องทำงานต่างๆ จนกระทั่งเดินมาถึงห้องทำงานเก่าที่ฉันเคยได้ทำงานเมื่อหลายปีก่อน ตอนนั้นยังไม่ค่อยมีใครมาทำงานมากนักเนื่องจากว่ายังเข้าอยู่มาก ส่วนตัวฉันก็นั่งรอพี่นุชอยู่นานพอสมควร จนกระทั่งพี่นุชเดินทางมาถึงออฟฟิศ

“มานานแล้วหรือเรา” พี่นุชทักทายหลังจากเห็นฉันนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“พอสมควรค่ะ” ฉันตอบพี่นุช

“ถ้าวันนี้ตามพี่เข้ามาในห้องเลยนะ เราจะได้คุยรายละเอียดเรื่องงานกัน” พี่นุชบอกฉันก่อนเดินนำเข้าไปในห้อง

“เรามาคุยเรื่องงานกันเลยดีกว่า คือว่าปีนไม่ได้อาทำงานในส่วนของพีหรือกะนะ”
พีหูซบอภฉัน

“อะไรระคะ ถ้าปีนไม่ได้อาทำงานกับพี แล้วปีนต้องไปทำงานส่วนไหนล่ะคะ” ฉัน
แทบจะตะโกนถามพีหูซบด้วยความตกใจ

“ท่านผู้อำนวยการอยากให้เป็นหัวหน้าแผนกการตลาดต่างประเทศ ซึ่งขึ้น
ตรงกับผู้อำนวยการคนเดียว”

“ทำไมผู้อำนวยการต้องเลือกปีนไปทำงานนี้ด้วยล่ะคะ เขายังไม่รู้จักปีนเลยนี่
นา” ฉันถามด้วยความสงสัย

“เขารู้จักปีนดีเลยล่ะจ๊ะ ก็ผู้อำนวยการที่พีหูซบถึงก็คือคุณตันไงล่ะจ๊ะ”

คำตอบของพีหูซบทำให้ฉันพูดอะไรไม่ออก

“พี่รู้ว่าปีนอาจจะลำบากใจเรื่องที่ต้องทำงานกับคุณตัน แต่ว่าเรื่องมันก็ผ่านมา
นานแล้วนะ ทำไมปีนยังไม่ลืมอีกหรือ พี่จะไม่ถามนะว่ามันเกิดอะไรขึ้น เพราะว่าปีนคง
ไม่สบายใจที่จะตอบคำถามพี แต่เราควรแยกเรื่องงานเรื่องส่วนตัวออกจากกันให้ได
นะ” พีหูซบสั่งสอนฉันด้วยความหวังดี

“ขอบคุณค่ะที่พีเข้าใจ แต่ปีนกลัวว่าจะทำได้ไม่ดีเท่าที่ควรนะซิคะ เพราะว่าปีน
ยังไม่เคยทำงานด้านการตลาดมาก่อนเลย”

“แต่พีคิดว่าปีนน่าจะทำได้นะ เพราะปีนก็จบโททางด้านMBA มาไม่ใช่หรอ
คุณตันเขาเปิดโอกาสให้แล้ว เราก็ควรที่จะรับไว้ล่ะ แต่พี่ขอเตือนไว้อย่าง ต้องอดทนให้
มากเลย เพราะว่าตำแหน่งนี้มีคนออกบ่อยมาก ไม่มีใครทนคุณตันได้เลย ช่วงหลังๆ

คุณต้นเอาแต่คร่ำครวญเรื่องงานอย่างหนักจนหงุดหงิดใส่ลูกน้องได้ง่ายๆ และตอนนี้บริษัทก็มีโปรเจกต์ใหม่ที่เพิ่งเริ่มทำมาได้ไม่นาน อาจจะต้องบุกเบิกพอสมควร เราต้องอดทนทั้งงานและอารมณ์คุณต้นเขาด้วยนะ” คำเตือนของพี่นุชทำเอาฉันเริ่มใจฝ่อเพราะไม่รู้ว่าจะต้องเจอกับอะไรบ้าง

“เธอพร้อมแล้วใช่ไหม พี่จะได้พาไปรายงานตัวกับคุณต้นเลย”

“พร้อมแล้วค่ะ” ฉันตอบพี่นุชไปโดยอัตโนมัติ แต่ใจฉันซึมมันแทบจะติดตัวออกมาเต็มข้างนอกอยู่แล้ว

ฉันเดินตามหลังพี่นุชเพื่อหวังให้พี่นุชเป็นโล่กำบังภัยอันตรายให้ฉัน พี่นุชพาฉันมาหยุดยืนหน้าห้องที่มีสาวสวยนั่งอยู่หน้าห้อง ฉันไม่รู้ว่พี่นุชเดินไปพูดอะไรกับสาวสวยคนนั้น แต่ฉันเห็นสาวสวยคนนั้นกำลังมองมาที่ฉันพร้อมกับยิ้มหวานให้ฉันทีเดียว

“รอก่อนนะปิ่น คุณต้นกำลังคุยโทรศัพท์อยู่นะ” คำบอกของพี่นุชทำให้ฉันรู้สึกว่ตัวเองยังมีโอกาสพอที่จะได้หายใจเฮือกสุดท้ายก่อนเดินเข้าไปในแดนประหาร ฉันหายใจเข้าออกเป็นลึบครั้งแรกแต่ทำไมใจเจ้ากรรมกลับยิ่งอ่อนแรงลงจนฉันไม่คิดว่าตัวเองจะสามารถยืนอยู่ตรงนี้ได้นานจนกระทั่งรอไปเจอเขาคนนั้นได้

“เชิญค่ะ พี่นุช” หญิงสาวหน้าหวานบอกพี่นุช พี่นุชหันมาพยักหน้าให้ฉันพร้อมพูดกับฉันเบาๆ ว่า “ไปเถอะปิ่น”

ก๊อก ๆ ๆ พี่นุชเคาะประตูพร้อมกับที่ฉันได้ยินเสียงอันคุ้นหูตอบกลับมาว่า “เชิญ”

“คุณต้นคะ ดิฉันพาพนักงานใหม่มารายงานตัวค่ะ” พี่นุชบอกเขาหลังจากที่เดินนำฉันมายืนอยู่หน้าโต๊ะทำงานของเขา เขาค่อยๆ เงยหน้าจากกองเอกสารมองมาที่เราสองคน แต่สายตาของเขาสีไม่ได้มองมาที่ฉันเลยแม้แต่น้อย ฉันเริ่มใจคอไม่ดี ฉันสลดลมหายใจเข้าปอดอีกครั้ง แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ช่วยให้ฉันรู้สึกดีขึ้นเลย

“ขอบคุณมาก เชิญคุณกลับไปทำงานได้แล้ว ทางนี้ผมจะดูแลเอง” เขาบอกกับพี่นุชด้วยน้ำเสียงราบเรียบปานน้ำแข็งขั้วโลกเหนือ

พี่นุชหันมาสบตากับฉันก่อนเดินเข้ามาตบไหล่เพื่อให้อำลางใจ

หลังจากพี่นุชออกไปจากห้องได้พักใหญ่ เขาก็ยังไม่ได้พูดอะไรกับฉันแม้สักคำเดียว มีเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศที่ตั้งเบาๆ

ฉันไม่รู้ว่าตัวเองมายืนอยู่ที่ห้องทำงานหรือห้องเก็บศพกันแน่ ฉันไม่รู้ว่าลูกน้องอย่างฉันสมควรจะเริ่มต้นพูดก่อนหรือควรจะรอให้เจ้านายอย่างเขาพูดก่อนดี จนท้ายที่สุดฉันก็ตัดสินใจได้ว่า ฉันควรเป็นคนเริ่มพูดก่อน เพราะถ้าขืนยืนรออยู่แบบนี้ น้องฉันคงจะปุดแน่ๆ

“คุณต้นคะ คุณจะให้ดิฉันเริ่มงานได้เมื่อไรคะ”

“คุณไม่ควรเรียกชื่อผมในที่ทำงาน ผมอนุญาตให้บางคนเท่านั้นที่เรียกชื่อผมได้ พนักงานส่วนใหญ่เรียกผมว่าผู้อำนวยการ คุณก็ควรที่จะเรียกผมเหมือนพนักงานทั่วไป ส่วนเรื่องงานคุณต้องมาเรียนรู้งานจากผม เพราะหัวหน้าคนเก่าได้ลาออกไปแล้ว” เขาบอกก่อนกดโทรศัพท์ภายในบอกเลขหน้าห้องให้นำแฟ้มเอกสารเข้ามาให้

“คุณเอาเอกสารนี้ไปศึกษา ถ้าไม่เข้าใจอะไรก็ค่อยมาถามผม” เขาพูดเสียงหัวนพร้อมกับยื่นเอกสารให้ฉัน

“คุณใจช่วยพาค่ะ อ้อ.....คุณคนนีไปที่ห้องหัวหน้าฝ่ายการตลาดต่างประเทศด้วยนะ” เขาหันไปพูดกับเลขาน้ำหวานด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ซึ่งแตกต่างกับฉันราวฟ้ากับดิน

“ค่ะ” เลขาน้ำหวานตอบรับเสียงอ่อนหวานพร้อมกับรอยยิ้มหวานๆ ของหล่อน

ฉันเดินตามเลขาน้ำหวานมาจนกระทั่งถึงห้องทำงานใหม่ของตนเอง คุณใจแนะนำให้ฉันรู้จักกับพนักงานที่เหมือนจะเป็นลูกน้องของฉันในอนาคตอันใกล้นี้เอง เห็นหน้าลูกน้องแล้วฉันก็รู้เลยว่าฉันอาจจะต้องเจอปัญหาหนักแน่ๆ เพราะว่าลูกน้องของฉันแต่ละคนดูจะมีอายุมากกว่าฉันเสียทุกคนไป

“ขอบคุณค่ะ ฉันขอศึกษางานก่อนนะคะ” ฉันกล่าวขอบคุณคุณใจ

“อดทนหน่อยนะคะ พี่ต้นเขาก็เป็นแบบนี้แหละค่ะ เขาเป็นคนเอาจริงเอาจังกับงานอย่างมากทีเดียว และแผนกนี้ก็เป็นแผนกใหม่ที่ล่าสุด จึงค่อนข้างมีปัญหา อดทนหน่อยนะคะ เพราะว่าฉันไม่อยากหาคนใหม่อีกแล้วล่ะค่ะ” คุณใจบอกกับฉันพร้อมกับเดินจากไป

ทำไมคุณยายใจเรียกชื่อเขาอย่างสนิทสนม หรือว่าเขาสองคนจะเป็นแฟนกัน ฉันรู้สึกใจหายกับความคิดของตนเอง ฉันรีบสลัดความคิดบ้าๆ ออกจากหัวทึบของฉัน เพราะถึงแม้เขาจะเป็นแฟนกันจริงก็คงไม่เกี่ยวอะไรกับฉันแล้ว เพราะว่าฉันเป็นคนตัดเขาออกจากโลกของฉันเองนี่นา ฉันควรดีใจที่ผู้หญิงข้างกายเขาไม่ใช่ฉัน ฉันบอกตัวเองเพื่อย้ำให้ตัวเองรู้ว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นผลพวงมาจากการตัดสินใจของฉันนั่นเอง

ดาวไร้แสง ตอน 15

ฉันนั่งศึกษางานเพลินจนกระทั่งได้เวลาอาหารกลางวันโดยไม่รู้ตัว พี่นุชเดินมาชวนฉันไปทานข้าวกลางวันด้วยกัน

“เป็นไงศึกษางานไปถึงไหนแล้วละ” พี่นุชถามฉันขณะที่นั่งทานอาหารกลางวันด้วยกัน

“ก็ศึกษาได้พอสมควรแล้วละคะ ลูกค้าต่างประเทศของเรามียอดสั่งไม่ค่อยมากเท่าไรหรอกคะ พี่นุชพอจะรู้สาเหตุหรือเปล่าคะ”

“แหม มาถึงก็จะลุยงานเลยเธอ พี่ก็ไม่ค่อยทราบรายละเอียดหรอกนะ ถ้าอยากรู้ก็ไปถามคุณต้นดูซิ” พอฟังคำแนะนำจากพี่นุชแล้วก็ไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นเลย กลับแยกลงไปอีกต่างหาก

ขณะที่ฉันกำลังจะกินอาหารกลางวันเสร็จ ฉันก็เลิบบไปเห็นเขาคนนั้นกับเลขาน้ำหวานของเขามาทานข้าวด้วยกัน

“สองคนนี่เหมาะสมกันดีนะเธอ” ฉันได้ยินเสียงพนักงานที่อยู่ด้านหลังพูดขึ้น

พินูชมองหน้าฉันคล้ายกำลังจับความรู้สึกของฉันอยู่ ฉันพยายามปรับสีหน้าให้ปกติที่สุด แต่พินูชดูเหมือนจะเข้าใจจิตใจฉันจึงชวนคุยเรื่องโน้นเรื่องนี้ จนกระทั่งทานอาหารเสร็จและแยกย้ายกันไปทำงานตามปกติ

ฉันทำงานจนกระทั่งเวลางานล่วงเลยมาถึงได้รู้ว่าเหลือฉันเพียงคนเดียวแล้วตอนนี้ ฉันรีบเก็บข้าวของบนโต๊ะกวาดลงลิ้นชักทันที หลังจากเก็บข้าวของเรียบร้อยฉันก็เดินออกมาจากออฟฟิศคนเดียว รอบตัวมืดไปหมดมีเพียงแสงไฟที่เปิดทิ้งไว้ไม่กี่ดวงเท่านั้น ฉันรีบซอยเท้าเร็วขึ้น ณ เวลานั้นเมื่อหลายปีก่อน ฉันเคยมาเดินคนเดียวแล้วก็ตามทำให้ฉันได้อยู่กับเขาตามลำพังเป็นครั้งแรก แต่ ณ ตอนนี่คงไม่มีอีกแล้ว ฉันเดินผ่านป้อมยามเพื่อมุ่งหน้าสู่ถนนใหญ่ ฉันเดินมาเรื่อยๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงบีบแตรรถดังอยู่ด้านหลัง

บี๊ด บี๊ด ฉันรีบกระโดดหลบเข้าข้างทางเพราะว่าไม่คิดว่าจะมีคนอยู่ตึกเหมือนฉันอีก ฉันจึงเดินมันชะงะกลางถนนเลย รถหยุดลงข้างๆ หน้าต่างค่อยๆ เลื่อนลงมา ฉันใจเต้นแรงเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในอดีต ประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยหรือไม่ ฉันคิดด้วยความตื่นเต้น

“กลับด้วยกันไหมคะ” ฝนสลายเมื่อเสียงผู้หญิงดังออกมาจากรถคันนั้น ฉันเพ่งมองผ่านความมืดปรากฏว่าเป็นคุณเลขาหน้าหวานคนนั้นนั่นเอง “ขอบคุณค่ะ อีกแค่นิดเดียวก็ถึงปากทางแล้ว เตียวดิฉันเรียกแท็กซี่ต่อเองค่ะ” ฉันบอกคุณนายไป

“ถ้าเขาไม่ไปกับเรา เราก็ไปกันเถอะน้อง” เสียงผู้ชายคนหนึ่งดังแทรกขึ้น

“แต่ที่มันตึกแล้วนะคะพี่ต้น คุณเป็นเธอก็เป็นผู้หญิงด้วย มันอันตรายนะคะ”
ยาใจบอกชายหนุ่ม

“คงไม่มีใครทำอันตรายเขาได้หรอก มีแต่เขานั้นแหละที่จะทำอันตรายคนอื่น”
เขาพูดขึ้นมาคล้ายจะประชดใครสักคน ซึ่งคนๆ นั้นก็คงจะไม่ใช่ใครที่ไหน นอกจาก
นางสาวปีนโตะนี่เอง

“ไม่เป็นไร จริงๆ ค่ะ ดิฉันไม่รบกวนท่านผู้อำนวยการกับคุณใจหรอกนะคะ อีก
นิดเดียวก็จะถึงแล้วละคะ ไม่ต้องห่วงงะคะ” ฉันทฎิเสธอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่จริงจังขึ้น
จนยาใจไม่กล้าที่จะรบเร้าฉันทฎิอีก

“ถ้าฉันก็ไม่เป็นไรค่ะ พวกเราไปก่อนนะ ระวังตัวด้วยนะคะ” ยาใจบอกฉันทฎิ
น้ำเสียงอ่อนโยนก่อนปิดกระจกรถ

เล่นที่เขาคนนั้นเป็นคนขับเล่นจากไปแล้ว ฉันทฎิมองไฟท้ายรถที่เล่นห่างออกไป
ด้วยหัวใจแตกสลาย

หากไม่มีเหตุการณ์ที่ทำให้เราต้องเป็นแบบนี้ ผู้หญิงที่นั่งข้างเขาคคนนั้นคงจะเป็น
ฉันทฎิมากกว่า ฉันทฎิคิดก่อนกวักมือเรียกแท็กซี่ที่เล่นเข้ามาซอยพอดี

“วันแรกก็กลับเสียตึกเลยนะ” แม่ทั้กทหายหลังจากที่ฉันทฎิลงจากแท็กซี่ ฉันทฎิไม่คิด
ว่าแม่จะมารอฉันทฎิกลับบ้านเพราะว่าตอนนั้นก็ตึกพอสมควรแล้ว

“งานใหม่ก็เลยต้องอยู่ศึกษางานนะ แม่ไปนอนได้แล้ว ฉันทฎิจะขึ้นนอน
เหมือนกัน ง่วงแล้ว” ฉันทฎิบอกแม่ไปตามนั้นถึงแม้ว่าฉันทฎิไม่ง่วงนอนเลยก็ตาม

“แกขึ้นไปนอนก่อนเถอะ ฉันจะปิดบ้านก่อน” แม่บอกฉันพร้อมกับเดินไปปิดประตูหน้าบ้าน

ฉันเปิดประตูเข้าห้องก็ไม่พบทอรั้ง ระยะเวลาหลังแม่เ็นดูทอรั้งมากขึ้น และวันนี้ก็คงเอาทอรั้งไปนอนที่ห้องด้วย ฉันล้มตัวลงนอนหลังจัดการกับตัวเองจนสะอาด ฉันนอนมองดูเพดาน นึกถึงท่าทางที่เขาแสดงออกต่อฉัน ทุกอย่างดูเปลี่ยนแปลงไปมาก สิ่งนี้หรือทอรั้งที่ฉันต้องการ แต่พอได้สัมผัสสัมผัสด้วยตนเองกลับทำให้ฉันเจ็บปวด ฉันคิดว่าใจของฉันแข็งแรงพอที่จะเห็นเขากับผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่ฉัน แต่แล้วหัวใจก็เป็นเพียงก้อนเนื้อไม่ใช่ก้อนหินอย่างที่ฉันคิด

“ฉันต้องอดทนใช้ไหมแพรวา เขาไม่ใช่ของฉัน เขาเป็นของเธอ แต่ตอนนี้ฉันไม่สามารถที่จะห้ามเขาไม่ให้มีคนอื่นได้ ฉันขอโทษนะ แต่เธอสบายใจได้ที่เพื่อนรักของเธอคนนี้ไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้นของเธอ”

ฉันพูดกับรูปถ่ายที่แพรวาที่ตั้งอยู่บนหัวเตียง แพรวายังคงยิ้มหวานให้ฉัน ฉันพยายามฝืนยิ้มเพื่อให้กำลังใจตัวเองก่อนแผลอกลับไปพร้อมกับรูปแพรวาที่ยังถือค้างอยู่ในมือ

“แม่ทำไมไม่ปลุกฉันบ้างล่ะ” ฉันรีบลงมาจากห้องเมื่อนาฬิกาบอกเวลาเวลาอีกสิบห้านาทีแปดโมง

“ลงมาถึงก็มาว่าฉันเลยนะ แล้วทำไมแกไม่ตั้งนาฬิกาปลุกล่ะ” แม่ซ้ำเติมฉันเข้าไป

“ขอโทษ ขอโทษ เมื่อคืนฉันเพลนอนหลับไปเลยไม่ได้ตั้งนาฬิกาปลุกนะ ไปแล้วนะแม่ หัวดีดีจ๊ะ” ฉันรีบยกมือไหว้แม่ก่อนรีบออกจากบ้าน

วันนี้ฉันต้องเสียดำรถแพงอีกแล้วก็เพราะฉันต้องนั่งรถแท็กซี่ไปออฟฟิศนะสิ ฉันนั่งอยู่บนรถอย่างไม่เป็นปกติสุขเพราะกลัวว่าจะต้องเจอกับเขา หลังลงจากแท็กซี่ได้ฉันก็รีบวิ่งตรงไปที่ห้องของฉันทันที และสิ่งที่ฉันไม่อยากเจอที่สุดคือมีโน้ตถึงฉันวางอยู่บนโต๊ะ ‘ผู้อำนวยการเชิญพบที่ห้องค่ะ’ โอ๊ย! ฉันแย่นะแล้ว เขาคงมีเรื่องอะไรคุยกับฉันกันนะ ฉันคิดก่อนรีบเก็บของและตรงไปยังห้องของเขาทันที

“คุณยายคะ ดิฉันมาพบท่านผู้อำนวยการค่ะ” ฉันบอกกับเลขาน้ำหวาน

คุณยายใจดีก็ให้ฉันนั่งแบบสบายของเธอ โอ๊ย! มันหวานเสียจนฉันไม่ต้องกินขนมหวานเลยวันนี้ คุณยายใจต่อโทรศัพท์เข้าไปหาคนที่อยู่ในห้องเย็น

“เชิญค่ะ ระวังตัวหน่อยนะคะ เพราะว่าพี่ดันให้ดิฉันเรียกคุณมาพบตั้งแต่เช้าแล้ว” โธ่ ฉันไม่รู้ว่าคุณยายใจตั้งใจจะพูดให้กำลังใจหรือว่าเป็นการบ่นทอนจิตใจของฉันกันแน่

ฉันสุดลมหายใจเข้าปอดก่อนเดินไปหยุดยืนหน้าห้องของเขา

ก็อก ก็อก ก็อก

“เชิญ” นั่นไงเสียงมััจจุราชดังออกมาจากห้องนั้นแล้ว

“เชิญนั่ง เราคงต้องมีเรื่องคุยกันนาน” เขาบอกฉันด้วยน้ำเสียงที่ฟังแล้วน่าขนลุกขนพอง ถึงแม้จะเรียบแต่ก็แฝงด้วยความอำมหิต ฉันค่อยๆ หย่อนก้นนั่งลงช้าๆ

“แค่นี้ก็มาทำงานสายเสียแล้ว คุณไม่ใช่ลูกน้องเหมือนแต่ก่อนนะ ตอนนี้คุณเป็นหัวหน้าแล้ว ควรจะทำตัวให้เหมาะสมกว่านี้ แล้วผมก็ไม่ได้จ้างคุณในราคาถูกๆ คุณควรจะทำงานให้ผมมากกว่านี้”

“คือว่าเมื่อคืนฉันกลับบ้านดึกก็เลยตื่นสาย” ฉันแก้ตัว

“คุณพูดแบบนี้แสดงว่าอยากให้ผมจ่ายค่าล่วงเวลาให้คุณหรือไง” เขาถามขณะที่ตามอง

“ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นนะคะ เอาเป็นว่าคราวหน้าดิฉันจะไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้อีกค่ะ” ฉันตอบเขาโดยไม่กล้าสบตาเขาแม้แต่น้อย เพราะฉันทนไม่ได้ที่จะเห็นแววตาเกลียดชังของเขา

“คุณไปทำรายงานเกี่ยวกับงานที่คุณศึกษาเมื่อวานนี้มาให้ผมดู ผมจะได้รู้ว่าคุณเข้าใจงานแค่ไหนแล้ว ส่งภายในวันนี้ก่อนบ่ายสองโมง”

ฉันรับคำสั่งของเขาเรียบร้อยแล้วก็รีบกลับมาอ่านรายละเอียดของงานอีกครั้ง เพื่อนำไปสรุปทำรายงานตามที่ฉันเข้าใจ ฉันรีบทำจนกระทั่งเวลาพักเที่ยงผ่านไป ฉันไม่รู้สึกริวเลยแม้แต่น้อยเพราะฉันกลัวว่างานจะเสร็จไม่ทันแล้วฉันต้องเห็นสายตาเชือดเฉือนของเขาอีก

ในที่สุดฉันก็ทำเสร็จจนได้ ฉันรีบพิมพ์รายงานออกมาเพื่อนำไปส่งให้เขา

“คุณยกคะ ฉันเอารายงานมาส่งท่านผู้อำนวยการค่ะ” ฉันบอกเลขานุการหน้าหวานคนเดิมก่อนยื่นรายงานให้คุณเธอ

“ค่ะ ฉันกำลังจะโทรไปไปตามพอดิ มาทันเวลาเลยนะคะ” คุณยาใจบอกฉันก่อนที่
รีบนำรายงานของฉันเข้าไปที่ห้องของเขาทันที

ฉันกลับมาที่แผนก เรียกลูกน้องที่อายุมากกว่าฉันเข้ามาประชุมเพื่อสอบถาม
หน้าที่ของแต่ละคน ทุกคนให้ความร่วมมือมากกว่าที่ฉันคิดไว้ ทุกคนยอมที่จะรับฟังสิ่ง
ที่ฉันพูดแม้ว่าฉันจะอายุน้อยที่สุดก็ตาม

หลังจากได้เข้าร่วมประชุมทำให้ฉันพอที่จะรู้ถึงปัญหาที่ทำให้บริษัทมียอดขาย
ต่ำ

“คุณภาพของยาเราไม่ดีพอถ้าเทียบกับประเทศอื่น แต่ของเราพอจะสู้ได้ในเรื่อง
ราคาที่ไม่สูงมากนัก เราควรพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ทำจากสมุนไพรไทยบ้าง” ฉันบอก
กับที่ประชุมก่อนนำข้อคิดเห็นปรึกษากับเขาอีกครั้งหนึ่ง

“วันนี้เลิกประชุมแค่นี้ก่อนนะคะ ขอขอบคุณค่ะ” ฉันกล่าวขอบคุณ

หลังจากที่ฉันประชุมเสร็จ ฉันก็ได้รับโทรศัพท์ภายในจากคุณยาใจ

“คุณปิ่นคะ พี่ต้นเชิญพบคะ อยู่ท่านผู้อำนวยการเชิญคะ”

ฉันตอบรับคำเดียวสั้นๆ ว่า “ค่ะ” ก่อนเดินไปพบเขาที่ห้อง เขาคนนั้นเงยหน้า
มองฉันด้วยสายตาเกรี้ยวกราดจนฉันตกใจ

“นี่หรือเด็กจบจากนอก ความเข้าใจในงานมีแค่นี้เองหรือเนี่ย แย่มาก คุณคง
ต้องเรียนรู้อีกมากเลยทีเดียวนะ หัวใจหลักของฝ่ายการตลาดคือลูกค้า คุณไม่ได้ระบุ
รายละเอียดของลูกค้ามาเลย ลูกค้ามีใครบ้าง ประเทศไหนบ้าง คุณไม่ได้รายงานไว้
นี่เลย เมื่อวานนี้คุณไม่เห็นรายชื่อลูกค้าเลยหรือไง” เขาต่อว่าโดยไม่เกรงใจ

“ก็ดิฉันคิดว่าคุณทราบแล้วว่าลูกค้าของคุณเป็นใครบ้าง ดิฉันจึงไม่ได้รายงานให้ทราบนะคะ คุณไม่ทราบหรือคะว่าลูกค้าของคุณเป็นใคร”

“ผมให้คุณทำรายงานเรื่องความเข้าใจในงานของคุณ คุณต้องรายงานทุกอย่างที่คุณเข้าใจ ไม่ใช่ที่ผมเข้าใจ”

“คะ ดิฉันจะทำมาใหม่”

“ไม่ต้องแล้ว เสียเวลา คุณบอกผมตอนนี้แล้วกันว่าลูกค้าต่างประเทศของเราคือประเทศไหนบ้าง”

ฉันบอกรายชื่อลูกค้าให้เขาทราบจนครบทุกประเทศ ฉันไม่รู้ว่าเขาพอใจในคำตอบของฉันหรือไม่ เพราะว่าหน้าตาของเขาราบเรียบราวกับแป้งทำขนมที่โดนบดเป็นแผ่นๆ

“คุณไปทำรายงานสรุปยอดขายลูกค้าแต่ละรายและแยกยอดขายตามผลิตภัณฑ์ของปีที่แล้วมาให้ผมดูภายในวันพรุ่งนี้เช้า”

“อะไรนะคะ คุณให้ฉันสรุปยอดขายของปีที่แล้วภายในวันพรุ่งนี้หรือคะ” ฉันถามด้วยความตกใจ ก็จะไม่ให้ตกใจได้ยังไงล่ะ ก็ตอนนี้มันบ่ายสี่โมงแล้วนี่นา

“ใช่เพราะว่าคนเก่าเขายังทำให้ผมไม่เสร็จ เขาก็ออกไปเสียก่อน ผมคงไม่ต้องบอกวิธีทำหรอกนะว่าต้องทำวิธีไหน คุณคงคิดเองได้” เขายิ้มคล้ายจะสะใจที่ทำให้ฉันตกใจ

ฉันจะทำได้อย่างไรละ เพราะฉันยังไม่รู้เรื่องระบบเอกสารของที่นี่เลย เอกสารต่างๆ อยู่ที่ไหนบ้าง และข้อมูลต่างๆ ละจะไปหาได้จากที่ไหน และถึงแม้จะรู้ก็ต้องใช้เวลาอย่างมากทีเดียว

ฉันกลับมาถึงห้องทำงานก็รีบปรึกษาพนักงานเก่าทันที และข้อมูลที่ได้รับก็ช่วยฉันได้พอสมควรทีเดียว

ฉันรีบค้นหาข้อมูลจากคอมพิวเตอร์แต่ก็ค่อนข้างใช้เวลาพอสมควร เพราะข้อมูลต่างๆ ถูกจัดเก็บไว้อย่างกระจัดกระจายและมีมากพอสมควร ฉันต้องใช้เวลาในการทำงานชิ้นนี้นานจนกระทั่งตอนนี้ความมืดนอกอาคารก็มืดลงทุกที ฉันดูนาฬิกาก็บอกเวลาที่ทุ่มกว่าแล้ว แต่ฉันก็ยังทำงานไม่เสร็จ ฉันรีบก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไป จนในที่สุดรายงานของฉันก็เสร็จสมบูรณ์ ฉันสั่งพิมพ์รายงานเพื่อนำรายงานฉบับนี้ไปวางไว้ที่ห้องทำงานของเขาก่อนที่จะถึงวันพรุ่งนี้เช้า

ฉันเก็บของเพื่อเตรียมตัวกลับบ้านแต่ไม่ลืมที่จะหยิบรายงานไปส่งให้เขาที่ห้องฉันค่อยๆ เดินไปตามทางสู่ห้องทำงานของเขา มันเงียบมากจนฉันได้ยินเพียงเสียงรองเท้ากระทบพื้น กับเสียงหายใจของตนเอง ฉันเดินมาจนเกือบจะถึงหน้าห้องเขาอยู่แล้วเชียว แต่พลันสายตาก็เหลือบเห็นแสงไฟลอดผ่านออกมาจากช่องประตูด้านล่างหรือว่าเขายังไม่กลับบ้าน ฉันคิดได้ดังนั้นก็รีบวิ่งไปที่โต๊ะเลขาน้ำหวานพร้อมกับเขียนกระดาษโน้ตที่มีข้อความทิ้งไว้

“ฉันเอารายงานมาส่งท่านผู้อำนวยการค่ะ คุณอย่าใจช่วยนำไปให้ท่านตอนเช้าด้วยนะคะ ขอบคุณค่ะ จาก ปิ่น”

หลังจากฉันฝากข้อความเรียบร้อยแล้ว ฉันก็รีบเดินออกจากที่ตรงนั้นให้เร็วที่สุด แต่ฉันก้าวเท้าไปเพียงไม่กี่ก้าว เสียงของเขาก็ดังออกมาจากห้อง

“ใคร” ไม่มีเสียงตอบจากฉัน ก็ใครจะกล้าตอบล่ะ ฉันค่อยๆ ย่องเดินต่อไปอีก แต่ฉันก็ต้องหยุดนิ่งเมื่อเสียงของคนข้างในดังขึ้นอีก

“ผมถามว่าใคร” แล้วทันใดนั้น ฉันก็ถูกดึงให้หยุดขณะกำลังจะก้าวเดินต่อไป

ฉันหันหน้าไปหาเขา เขามองหน้าฉันก่อนรีบคลายมือออกราวกับว่าฉันเป็นตัวเชื้อโรคที่เป็นโรคติดต่อร้ายแรง เขารีบผลัดเดินเข้าห้องทำงานของเขาไปทันทีโดยไม่ถามอะไรฉันสักคำเดียว น้ำตาของฉันเกือบจะไหลออกมาเมื่อเห็นท่าทีของเขา แม้แต่คำทักทายสักคำเขาก็ไม่คิดจะทำ

ดาวไร้แสง ตอน 16

ฉันเดินออกไปหน้าบริษัทและจอดรถแท็กซี่ตามเคย แต่ไม่มีรถผ่านมาสักคันเดียว ฉันมองนาฬิกาจึงตัดสินใจเดินออกไปถนนใหญ่เพราะถ้าฉันกลับตึกกว่านี้ อาจทำให้ฉันตื่นสายและไปทำงานสายอีก

ฉันเดินอยู่บนถนนเพียงลำพัง ความเงียบโดยรอบทำให้ฉันรู้สึกกลัว และแล้วฉันก็ดีใจเมื่อได้ยินเสียงรถมอเตอร์ไซด์ดังอยู่เบื้องหลัง หรือว่าจะเป็นการมอเตอร์ไซด์รับจ้าง ฉันหยุดเดินเพื่อหวังจะเรียกมอเตอร์ไซด์ให้ไปส่งที่ถนนใหญ่

“น้องสาว จะให้พี่ไปส่งหรือจ๊ะ” เสียงผู้ชายที่แสดงถึงอารมณ์ไม่ปกติด้วยฤทธิ์เหล้า

“ขอโทษค่ะ” ฉันรีบกล่าวคำขอโทษแล้วรีบเดินให้เร็วที่สุด จนแทบจะเป็นวิงเลยก็ว่าได้

ฉันได้ยินเสียงเขาเรียกตามหลังมา ฉันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นแต่ไม่วายเหลียวมองหลัง เขาจอดรถพร้อมกับเดินตามฉันมาอีกและครั้งนี้ฉันไม่คิดที่จะเดินต่อไปอีกแล้ว ฉันรีบวิ่ง ๆ วิ่งให้เร็วที่สุดโดยไม่คิดสิ่งใดทั้งสิ้น แต่มันก็ยังคงวิ่งตามฉันมา

“ปล่อยฉันนะ” ฉันพยายามดิ้นสุดแรงเมื่อถูกมือหนาจุกตึงไว้ แต่ดูเหมือนว่ายิ่งดิ้นก็เหมือนยิ่งถูกรัดแน่นขึ้นไปอีก

“น้องสาว หนีพี่ทำไมจ๊ะ พี่สองคนจะไปส่งได้นะ” ชายแปลกหน้าทั้งสองพยายามที่จะดึงฉันไปที่รถมอเตอร์ไซด์ของมัน ฉันจะอย่างไรดี ไม่มีรถผ่านมาเลยสักคันเดียว ตอนนี้ฉันคงรอให้ใครมาช่วยไม่ได้นอกจากช่วยตัวเอง

“ช่วยด้วยค่ะ” ฉันแก้มองไปข้างหน้าเสมือนว่าเห็นคนผ่านมา สองคนนั้นหลงกลมองตามสายตาของฉัน ฉันรีบใช้เข้าข้างขวากระแทกที่หน้าท้องของคนที่อยู่ซ้ายมือจนทรุดลงไป ฉันดิ้นหลุดออกมาจากการจับกุมของชายแปลกหน้าอีกคน ฉันรีบวิ่งหนีมัน แต่มันก็เข้ามาดึงและตบฉันจนทำให้ฉันหน้าชาไปเลย ฉันรู้สึกคล้ายว่าจะมีน้ำอุ่นๆ ไหลออกมาที่มุมปาก ฉันเริ่มหมดแรง ฉันควรจะยอมแพ้เพื่อเอาชีวิตตัวเองไว้ดีกว่าหรือเปล่า ฉันมีทอรุ้งที่ต้องเลี้ยงดู ถ้าขาดฉันไปทอรุ้งจะอยู่ได้อย่างไร เมื่อคิดมาถึงตรงนี้น้ำตาแห่งความเสียใจก็เริ่มรินไหลออกมา แต่แล้วฉันก็เปลี่ยนใจ เพราะคงทนไม่ได้ที่จะให้มันทำร้ายและพรากสิ่งที่ฉันหวงแหนมาตลอดชีวิต

ขณะที่กำลังจะหมดแรง ฉันก็นึกถึงแพรวา “แพรวาช่วยฉันด้วย ช่วยฉันด้วย” เสียงของฉันขาดหายเข้าไปในลำคอด้วยความเหนื่อย และทันใดนั้นเองฉันก็เห็นแสงไฟจากหน้ารถสตูดิโอเข้ามา ฉันมีกำลังใจและกำลังกายพร้อมที่จะต่อสู้เหือกสุดท้ายอีกครั้ง ฉันมองตรงไปยังลำแสงที่สองสว่างอยู่ห่างออกไปด้วยความหวัง ชายแปลกหน้าหันมองตามสายตาของฉัน ฉันรีบใช้เท้าเตะเข้าไปที่หว่างขาของมันเต็มแรง มันร้องเสียงดังก่อนทรุดฮวบลงไป

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย” ฉันตะโกนสุดเสียงเพื่อให้รถที่กำลังแล่นเข้ามาใกล้ได้ยิน โชคร้ายเป็นของฉันเมื่อชายคนที่ไม่ได้ถูกเตะใช้ก่อนแขนหุบที่ทำายหอยของฉันเต็มแรง ฉันมีเงินจกเกือบจะสลับไปเลยทีเดียว แต่แล้วฉันก็ได้ยินเสียงสวรรค์ รถที่กำลังแล่นเข้ามาใกล้บีบแตรเสียงดังลั่น วายร้ายสองตัวตกใจรีบเผ่นหนีไปทันที และขณะที่ฉันกำลังจะพายุตัวเองขึ้นมาซ้ำๆ

“นี่คุณ เป็นอะไรมากหรือเปล่า” เสียงของชายหนุ่มที่ฉันไม่ต้องมองหน้าก็รู้ว่า เป็นเสียงของใคร

“ไม่เป็นอะไรมากหรอกค่ะ ขอขอบคุณ” ฉันเงยหน้ามองเขาก่อนรีบก้มลงหยิบ กระเป๋าถือที่ตกอยู่บนพื้น

“คุณจะไปไหน ผมจะไปส่ง” เขาเข้ามาจุดดิ่งฉันขึ้นรถ ซึ่งตอนนั้นฉันไม่มีกำลังที่จะขัดขึ้นต่อไปอีกแล้ว ฉันปวดเมื่อยเต็มทน ไม่รู้เป็นเพราะร่างกายไม่เอื้ออำนวยหรือว่า หัวใจไม่อยากจะขัดขึ้นกันแน่

“อย่าสำคัญตัวเองผิดล่ะ คุณไม่สมควรที่จะตายง่ายๆ หรือคะ คุณต้องชดใช้หนี้กรรมที่คุณก่อไว้ก่อนาน” เขาพูดกับฉันหลังจากที่ฉันนั่งอยู่บนรถเรียบร้อยแล้ว

หลังจากนั้นทั้งฉันและเขาเลือกที่จะอยู่เงียบๆ ฉันไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรบ้างแต่ฉันกำลังคิดถึงคำพูดของเขา

ฉันก้าวลงจากรถเมื่อรถหยุดหน้าบ้าน และไม่ทันที่ฉันจะได้กล่าวคำขอบคุณ เขาก็รีบขับรถออกไปทันที ฉันมองไปท้ายรถที่แล่นจากไปด้วยความเจ็บปวด

ฉันเปิดประตูเข้าไปในบ้านก็พบแม่ นั่งคอยอยู่ในห้องรับแขก

“ทำงานอะไรหนักหนา ทำไมกลับบ้านดึกตื่นปานนี้ ฉันบอกแล้วว่า จะออกเงินให้
แกไปเปิดร้านแกก็ไม่ใช่ อ้าว แล้วนั่นหน้าไปโดนอะไรมา” แม่บ่นตั้งแต่ฉันก้าวเท้าเข้า
บ้าน แต่แล้วคำบ่นก็หยุดลงเปลี่ยนเป็นร้องเสียงดังเมื่อเห็นหน้าตาบอบช้ำของฉัน

ฉันเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้แม่ฟัง แม่หน้าตาซีดลง ซีดลง แม่รักฉันมากขนาดนี้
เซียวเหวอ ฉันเห็นแม่เอาแต่บ่นแต่ด่าว่าฉันตลอดเวลา แต่วันนี้แม่กลับเป็นห่วงฉันถึง
ขนาดหน้าตาซีดเซียว

“ถ้าฉันก็ต้องรีบไปโรงพยาบาลให้เขาเช็คร่างกายก่อน” แม่บอกฉัน

“ไม่เป็นอะไรมากหรอกแม่ แค่นอนพักสักคืนก็คงค่อยยังชั่วแล้วละ ฉันไปนอน
ก่อนนะ” ฉันบอกแม่พร้อมกับรีบขอตัวเพื่อขึ้นห้องนอนทันที

“ถ้าพรุ่งนี้ไม่ไหวก็บอกนะ ฉันจะโทรไปลางานให้ และก็ไปหาหมอตรวจร่างกาย
กัน” แม่ตะโกนตามหลังฉันไป

ดาวไร้แสง ตอน 17

“ฉันไปก่อนนะ หวัดดี” ฉันบอกกับแม่หลังจากที่ลงมาจากห้องในตอนเช้า

“อ้าวไปทำงานไปไหนเหอ หน้าตายังดูเพลีย ๆ อยู่เลยนะ” แม่ถามฉันด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูก็รู้ว่าเป็นห่วง

“ฉันทำงานได้ไม่กี่วัน เดี่ยวบริษัทเขาจะว่าเอาล่ะ” ฉันบอกแม่พร้อมกับรีบออกจากบ้าน วันนี้นั้นก็ต้องใช้บริการรถแท็กซี่อีกเหมือนเดิม และขณะกำลังเดินเข้าบริษัทฉันก็สังเกตเห็นพนักงานหลายคนมองมาที่ฉันและต่างก็ซุบซิบกัน อาจเป็นเพราะรอยฟกช้ำที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของฉันทำให้หลายคนสนใจ

ฉันมานั่งที่โต๊ะทำงานไม่ถึงห้านาที โทรศัพท์ภายในบนโต๊ะทำงานของฉันก็ดังขึ้น และเสียงตามสายก็คือคุณยายใจที่เรียกฉันไปพบกับท่านผู้อำนวยการ

ฉันเข้ามานั่งหน้าโต๊ะทำงานของเขาและฟังสิ่งที่เขาพูดโดยคนพูดไม่เงยหน้ามองฉันเลยแม้แต่หน่อย

“ผมได้รับรายงานคุณแล้วนะ ทำได้ดีพอสมควร แต่ผมอยากรู้ว่าคุณได้อะไรจากการทำรายงานฉบับนี้บ้าง” เขาเงยหน้ามองฉันเป็นครั้งแรกหลังจากพูดกับฉันมาร่วมยี่สิบนาที ถ้าฉันไม่คิดเข้าข้างตัวเอง สายตาที่มองมาเต็มไปด้วยความหวังใย แต่ก็ก็เป็นเพียงแค่เวลาสั้นๆ ก่อนแปรเปลี่ยนเป็นสายตาทะลึงตามเดิม

“ผมอยากให้คุณวิเคราะห์ว่าเราควรที่จะวางแผนการตลาดอะไรได้บ้าง แต่งานนี้ผมไม่รีบนะ ถ้าเสร็จเมื่อไหร่ก็เอามาให้ผมดูด้วย ตอนนี้อยู่ไม่มีอะไรแล้วละ เชิญคุณกลับไปทำงานได้” เขาบอกฉันพร้อมกับการก้มหน้าก้มตาดูเอกสารตรงหน้าต่อไปโดยไม่ถามถึงอาการของฉันแม้สักคำเดียว

ฉันเดินกลับไปห้องทำงานของตัวเองตามเดิม ฉันพบพี่นุชกำลังนั่งรอฉันอยู่ที่หน้าโต๊ะทำงาน

“พี่นุชมาหาปิ่นมีธุระอะไรหรือเปล่าคะ”

“พี่ไม่มีธุระอะไรหรอก แค่อยากแวะมาหาปิ่นเท่านั้นเอง ช่วงนี้พี่ไม่ค่อยว่าง งานค่อนข้างมีปัญหานิดหน่อยนะ ลูกน้องพี่บอกว่าเห็นปิ่นหน้าตาบอบช้ำพี่ก็เลยเป็นห่วงแล้วเราไปหาหมอมหาหรือยังล่ะ”

ฉันส่ายหน้า พี่ปิ่นถึงกับตกใจบอกว่าจะพาฉันไปหาหมอตอนนี้เลย

“ฉันต้องรีบทำงานให้ท่านผู้อำนวยการนะคะ ถ้าออกไปตอนนี้อาจจะถูกตำหนิได้” ฉันรีบบอกพี่นุช

“ไม่เป็นไรหรอก เพราะว่าคุณ เออ เตี่ยวพีไปบอกคุณตันให้เอง พี่เชื่อว่าคุณตันต้องยอมให้พี่พาเธอออกไปแน่นอน” พี่นุชบอกฉันพร้อมกับรีบเข้ามาจุดฉันให้รีบลุกจากโต๊ะทำงานทันที

ฉันจึงต้องยอมไปหาหมอกับพี่นุชจนได้ หมอสั่งให้ฉันพักผ่อนให้มากๆ พี่นุชจึงสั่งให้ฉันกลับไปพักผ่อนที่บ้านแทนที่จะกลับบริษัท

“ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องงานหรอก เตี่ยวพีแจ้งบริษัทกับคุณตันให้ทราบเอง และพี่ก็ขอสั่งให้เธอพักผ่อนที่บ้านเป็นเวลาสามวัน” พี่นุชสั่งฉันน้ำเสียงเข้มงวด

ฉันทำตามคำสั่งของพี่นุชอย่างว่าง่ายหลังจากทราบว่าเป็นบริษัทและเขาคนนั้นยินยอมให้ฉันพักผ่อนอยู่บ้านเป็นเวลาสามวัน แต่เวลาพักผ่อนของฉัน ฉันก็ไม่ได้พักผ่อนอยู่บ้านเฉยๆ เพราะฉันกำลังคิดหาแนวทางที่จะต้องปรับปรุงการตลาดการค้าระหว่างประเทศตามคำสั่งของผู้บริหาร ฉันตั้งใจว่าจะนำรายงานแผนการตลาดไปให้เขาดูได้ในอีกสามวันข้างหน้าเพื่อหวังให้เขารู้ว่าฉันพยายามทำงานให้คุ้มค่าเงินตามที่เขาบอกฉันในวันทำงานวันแรก

ในที่สุดก็ครบสามวันของการพักผ่อน ฉันกลับไปทำงานตามเดิม ฉันรีบนำรายงานที่ทำเสร็จแล้วไปส่งให้เลขาหน้าหวานทันที

“ฉันเอารายงานที่ท่านผู้อำนวยการสั่งมาให้ค่ะ” ฉันพูดกับคุณยาพร้อมกับยื่นรายงานให้กับหล่อน

เลขาหน้าหวานยิ้มหวานให้ฉันก่อนถามถึงอาการป่วยของฉัน “คุณป็นหายดีแล้วหรือคะ วันนั้นพี่ต้นสั่งให้ฉันโทรตามคุณนุชให้พาคุณไปหาหมอนะคะ”

“เธอคะ” ฉันถามคุณยายใจด้วยความประหลาดใจ ทำไมเขาต้องให้พี่นุชพาฉันไปหาหมอด้วย หรือว่าเขาต้องการให้ฉันหายไวๆ เพื่อที่จะได้กลับมาทำงานให้เขาได้เร็วขึ้น

“คุณยายใจเข้ามาหาผมหน่อย” ฉันได้ยินเสียงเขาเรียกคุณยายใจไปพบ ฉันจึงรีบขอตัวเพื่อกลับมาทำงานต่อ

หลังจากส่งรายงานให้เขาไปหนึ่งอาทิตย์ เขาก็ยังไม่ได้เรียกฉันไปพบเลย หรือว่าเขาไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของฉันกันนะ และขณะที่ฉันกำลังดูผลงานการดำเนินงานของไตรมาสนี้ ฉันก็รู้ว่ายอดขายยังคงไม่เพิ่มขึ้นมากนัก ส่วนใหญ่รายได้จะเป็นของลูกค้ารายเดิม ไม่มีลูกค้ารายใหม่เข้ามาเลย

กรี้ง กรี้ง กรี้งงงงงงงงงงง เสียงโทรศัพท์ภายในดังขึ้น

“คุณปิ่นคะทำนผู้ช่วยการเรียกพบคะ” เสียงคุณยายใจดังมาตามสาย

“คะ” เพียงเท่านั้นที่ฉันตอบไป คราวนี้ฉันจะโดนตำหนิอะไรอีก แฮ้อ นี่คือเสียงถอนหายใจของฉันที่มันคงจะดังจนทำให้พนักงานหลายคนหันมองเป็นตาเดียว

ฉันรีบเดินตรงดิ่งไปที่ห้องมีดันทันที ฉันเดินเข้าไปในห้องทำงานของเขาก็รีบแปลกใจเมื่อพบเขากำลังตั้งหน้ารอฉันอยู่ เพราะปกติทุกครั้งที่เขาเข้ามาในห้อง เขามักจะก้มหน้าก้มตาทำงานโดยไม่มองหน้าฉันเลย เขารอจนกระทั่งฉันนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เขาก็เริ่มบทสนทนาทันที

“ผมอ่านรายงานของคุณแล้วซึ่งผมเห็นด้วยกับคุณ และผมก็ได้ปรึกษาหลายฝ่ายถึงความไปได้ที่บริษัทของเราจะพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ซึ่งปัญหาตอนนี้คือเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำผลิตภัณฑ์ชนิดใดที่จะเหมาะสมกับสภาพแต่ละประเทศ เพราะผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับความงามนั้นเราต้องศึกษาสภาพผิวแต่ละประเทศด้วยว่าเขาจะเหมาะสมกับสมุนไพรไทยของเราหรือไม่ เออเป็นว่าคุณไปเขียนโครงการว่าคุณจะเริ่มที่ประเทศไหนก่อน และไปศึกษาเกี่ยวกับตลาดที่ประเทศนั้นๆ ด้วย ผมจะส่งคุณไปศึกษาข้อมูลเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์ ผมขอโครงการนี้ภายในอาทิตย์นี้นะ ผมมีเรื่องแค่นี้แหละ เชิญ”

ทันทีที่พูดเรื่องงานเสร็จ เขาก็สั่งให้ฉันออกจากห้องทำงานของเขาทันที

ฉันใช้เวลาในการเขียนโครงการเป็นระยะเวลาสามวัน ฉันจึงนำโครงการไปเสนอเขาด้วยตนเองเพราะวันนี้เลขาน้ำหวานไม่มาทำงาน

“ฉันเองจะมาส่งค่ะ” ฉันบอกเขาพร้อมกับวางเอกสารบนโต๊ะทำงานซึ่งทุกอย่างถูกจัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบ

“ผมขอดูก่อน คุณนั่งรอก่อนแล้วกัน” เขาออกคำสั่งกับฉัน ฉันจึงต้องทำตามแต่โดยดีแม้ว่าฉันจะไม่อยากนั่งอยู่ที่นี้นานนักก็ตาม และระหว่างที่ฉันนั่งรอเขาพิจารณาอยู่นั้น ฉันก็รู้สึกท้อแท้เป็นอย่างมาก

“ตกลง ผมเห็นด้วย ผมจะส่งคุณไปอาทิตย์หน้าเลย เตรียมตัวให้พร้อม” เขาบอกฉันพร้อมกับยื่นโครงการคืนให้ ฉันรู้สึกดีใจที่ได้เดินทางไปญี่ปุ่น เพราะฉันตั้งใจว่าจะไปเยี่ยมพ่อแม่ของแพรวาที่นั่นด้วย

ช่วงนี้งานไม่ค่อยยุ่งมากนัก งานจะเริ่มหนักมากขึ้นก็คงจะเป็นหลังจากที่ฉันกลับมาจากญี่ปุ่นมากกว่า ฉันกลับบ้านเร็วขึ้น มีเวลาอยู่กับทอจุงมากขึ้น ฉันเห็นพัฒนาการของทอจุงมีมากขึ้นแต่อาจไม่เท่ากับเด็กปกติทั่วไป ทอจุงไม่ได้พูดคำว่าแม่เป็นคำแรกเหมือนเด็กคนอื่น ๆ แต่ป่าเป็นคำแรกที่ทอจุงพูด ถึงแม้ว่ามันอาจจะไม่ชัดเจนนัก แต่ฉันก็ฟังออกว่าเขาเรียกฉัน ฉันดีใจมากจนน้ำตาเกือบไหล ขนาดฉันไม่ได้เป็นแม่ของเขา ฉันยังดีใจมากขนาดนี้ ถ้าแพรวาที่เป็นแม่มาได้ยินสิ่งที่ลูกพูด คงจะดีใจมากกว่าฉันเป็นสิบเท่า

ดาวไร้แสง ตอน 18

ก่อนที่ฉันจะออกจากบ้านเพื่อเดินทางไปสนามบิน ฉันต้องหอมแก้มทอรั้งเสียหลายครั้ง เพราะว่าฉันไม่เคยห่างทอรั้งเป็นระยะเวลาอันยาวนานแบบนี้เลยนับตั้งแต่ดูแลทอรั้งมา ทอรั้งเหมือนจะรู้ว่าฉันจะต้องจากเขานานพอสมควรเพราะว่าเขาร้องไห้แงตลอดเวลา จนฉันต้องเข้าไปอุ้มเขาขึ้นมาแล้วบอกเขาว่า ฉันจะซื้อของเล่นมาฝากนะ แค่นั้นแหละเขาก็หายอแงทันที

สนามบินเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย ฉันมาก่อนเวลาพอสมควร ฉันจึงเข้าห้องผู้โดยสารเพื่อรอขึ้นเครื่องบิน และตอนนี้ก็ได้เวลาขึ้นเครื่องแล้ว ฉันนั่งประจำตำแหน่งตามที่ระบุในตัว ฉันไม่รู้ว่าคนที่นั่งคู่กับฉันจะเป็นผู้หญิงหรือว่าผู้ชาย แต่ถ้าเป็นผู้หญิงฉันจะได้มีเพื่อนคุย

และขณะที่ฉันกำลังนั่งอ่านหนังสือด้วยความเพลิดเพลิน ฉันก็รู้สึกว่เพื่อนร่วมเดินทางของฉันกำลังมานั่งข้างฉันแล้ว ฉันผิดหวังเล็กน้อยเมื่อเหลือบเห็นรองเท้าวผู้ชาย ฉันจึงไม่สนใจที่จะทักทายเขาก่อน

พนักงานต้อนรับหรือที่พวกเรารู้จักกันดีในนามแอร์โฮสเตสกำลังเดินมาดูแลพวกเรา เสียงชายคนหนึ่งที่นั่งข้างๆ เรียกพนักงานเพื่อขออะไรบางอย่าง ฉันไม่ทันได้ฟัง แต่น้ำเสียงของเพื่อนร่วมทางทำให้ฉันต้องหันไปมอง และสิ่งที่ฉันไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เขามา นั่งข้างๆ ฉันแล้วตอนนี้ ฉันรีบหันหน้ากลับทันทีด้วยความตกใจ

“ไม่ต้องหลบหน้าผมขนาดนั้นหรอก ผมไม่ได้ตามคุณมา เผอิญว่าผมมีธุระด่วนกับลูกค้าทางโน้นพอดี ผมจึงต้องมาเที่ยวเดียวกับคุณ คุณไปโรงแรมพร้อมกับผมเลยแล้วกัน เพราะยังไงเราก็พักโรงแรมเดียวกันอยู่แล้ว” เขาบอกฉันเพียงแค่นี้ หลังจากนั้นเราทั้งสองคนก็ไม่ได้คุยอะไรกันอีกเลย

หลังจากที่เราลงจากเครื่องเรียบร้อยแล้ว เราก็เดินทางไปที่พักด้วยกัน และฉันกับเขาก็พักอยู่ข้างห้องกันอีกด้วย เราสองคนต่างก็แยกย้ายเข้าห้องพักของตนเอง หลังจากนั้นเราก็ไม่พบกันอีกเลยนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ฉันไม่ค่อยมีเวลาเพราะว่าต้องออกไปทำงานทุกวัน ส่วนเขาก็คงจะออกไปพบลูกค้าทุกวันเช่นกัน

ฉันได้ข้อมูลมามากพอสมควร และฉันก็ค่อนข้างพอใจในข้อมูลที่ฉันหามาได้ ฉันคิดว่าบริษัทสามารถเจริญเติบโตได้เพราะประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ชอบแพชชั่นและความสวยงามพอสมควรที่เดียวและที่สำคัญพวกเขาพอจะรู้จักสมุนไพรรักษาโรคไทยอีกด้วย เหลืออีกสองวันก็จะถึงกำหนดกลับเมืองไทยแล้ว ฉันวางสมุดจดงานของตนเองลงเสียงโทรศัพท์ภายในดังขึ้น

“คุณปิ่น วันเดินทางกลับคุณรอผมด้วยนะ เพราะว่าเราจะเดินทางกลับพร้อมกัน” เขาออกคำสั่งกับฉันอีกตามเคย

ฉันก็คงปฏิเสธไม่ได้อีกตามเคยเช่นกัน เพราะว่าฉันมันก็แค่ลูกน้องของเขาเท่านั้น

วันนี้ฉันเก็บข้อมูลได้ครบตามต้องการแล้ว ฉันจึงมีเวลาเหลือพอที่จะไปเยี่ยมพ่อแม่ของแพรวา ฉันรีบตรงดิ่งไปหาพ่อแม่ของแพรวาที่ร้านอาหารทันที

“คุณน้ำ” ฉันตะโกนเรียกน้ำสาวทันทีที่เห็นน้ำสาวยืนอยู่หน้าร้าน

“อ้าวปิ่น มาเที่ยวหรือลูก” น้ำสาวถามฉันพร้อมกับโอบบ่าฉันเดินเข้าร้าน

“ไม่ใช่หรอกค่ะ ปิ่นมาทำงานค่ะ เผอิญว่าวันนี้ทำงานเสร็จเร็วก็เลยแวะมาเยี่ยมคุณน้ำนะคะ” ฉันบอกคุณน้ำพร้อมกับนั่งคุยกับคุณน้ำครู่ใหญ่ ฉันหยิบรูปทอรุ่งที่น่าติดตัวมาด้วยส่งให้คุณน้ำดู

“รูปของทอรุ่งค่ะ คุณน้ำ”

น้ำหยิบรูปทอรุ่งไปดูพร้อมกับน้ำตาเริ่มเอ่อขึ้นมาคลอเบา น้ำคงจะคิดถึงแพรวาแม่ของทอรุ่งมากกว่า แพรวาจะรู้ไหมว่าเธอทำให้คนหลายคนคิดถึงเธอเหลือเกินหลังจากนั้นฉันก็นั่งคุยกับน้ำเป็นระยะเวลาพอสมควรก็ลากลับ

“คุณน้ำคะ ปิ่นกลับก่อนนะคะ กลัวจะกลับถึงโรงแรมตีกันนะคะ” ฉันบอกลาพร้อมกับยกมือไหว้

น้ำรับไหว้ฉันพร้อมกับหยิบเงินส่งให้ฉัน “น้ำให้หลานนะ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ” ฉันรีบปฏิเสธน้ำสาวทันที

“อย่าปฏิเสธเลย เก็บไว้ให้หลานแล้วกัน ขอให้หน้าทำหน้าที่ยายบ้างเถอะนะ”

ฉันจำต้องรับเงินมา และก่อนที่จะเดินออกจากร้าน ฉันก็สวนทางกับชายสูงอายุคนหนึ่ง ซึ่งฉันได้ยินน้ำของฉันเรียกว่าพี่ ทำให้ฉันรู้ได้ทันทีว่าคนนี่แหละที่ทำลายแพรววา ฉันรู้สึกว่ตัวเองโชคดีที่ไม่ต้องยกมือไหว้ผู้ชายคนนี้

ดาวไร้แสง ตอน 19

ฉันกลับมาถึงโรงแรมดิ๊กพอสโมสร ฉันรีบเข้าห้องและเก็บของเนื่องจากว่าพรุ่งนี้ต้องออกเดินทางแต่เช้า

ฉันรู้สึกเพลียเล็กน้อยเมื่อตื่นขึ้นมาในตอนเช้า ฉันรีบอาบน้ำก่อนลงไปทานอาหารเช้า และขณะที่ฉันนั่งทานอาหาร ฉันก็พยายามกวาดตามองหาเขาเพื่อสอบถามเรื่องการเช็คเอาท์ออกจากโรงแรม ฉันก็ไม่เห็นแม้แต่เงาเขาแม้สักนิดเดียว ฉันนั่งรอเขาเป็นเวลานานพอสมควร เขาก็ยังไม่ลงมา และนี่ก็ใกล้ได้เวลาที่ต้องไปที่สนามบินแล้ว ฉันจึงรีบขึ้นไปตามเขาที่ห้อง

ฉันเข้าห้องและต่อโทรศัพท์ไปที่ห้องเขา ฉันรอสายเป็นเวลานานมากก็ยังไม่มีการมารับ ฉันจึงตัดสินใจไปเคาะประตูเรียกเขาหน้าห้อง ฉันยืนรออยู่นานเขาก็ยังไม่มาเปิดประตูให้อีก ฉันเริ่มกังวลกลัวว่าเขาจะลอกให้ฉันรอ แต่จริงๆ แล้วเขาไปที่สนามบินก่อนแล้ว ฉันจึงลงไปข้างล่างเพื่อสอบถามพนักงานต้อนรับ

“อยากทราบว่าห้อง.....เช็คเอาท์ออกไปหรือยังคะ” ฉันสอบถามเป็นภาษาอังกฤษ

“ยังคง มีปัญหาอะไรหรือเปล่าคะ” พนักงานตอบกลับมามีภาษาอังกฤษอย่างชัดเจน

“ฉันโทรและเคาะเรียกเขาอยู่หน้าห้องเป็นเวลานานก็ไม่มีใครมาเปิดประตูให้เลยนะคะ หรือว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนข้างใน”

“ถ้าฉันจะรีบส่งคนขึ้นไปตรวจสอบให้นะคะ และถ้าผิดปกติเราจะใช้กุญแจสำรองเปิดประตูเข้าไปค่ะ”

ฉันจึงขึ้นไปรอฟังงานอยู่หน้าห้องของเขา แต่ฉันก็ไม่ต้องเสียเวลารอนาน พนักงานก็มาถึงหน้าห้อง พนักงานลองกดกริ่งหลายครั้งแต่ก็ไม่มีผู้แว่วว่าจะมีคนมาเปิดประตู พนักงานจึงตัดสินใจใช้กุญแจสำรองไขเข้าไป ฉันรีบตามเข้าไปดู ปรากฏว่าพบเขานอนหลับอยู่บนเตียงนอน

“ขอบคุณค่ะที่มาเปิดให้ เขาคงจะเพลียมากนะคะ ตอนนี้อคงไม่มีอะไรแล้วขอบคุณนะคะ” ฉันรีบกล่าวคำขอบคุณพนักงานเพราะกลัวว่าเขาจะโกรธ แต่เขาก็ยังยิ้มให้ฉันตามมารยาทของพนักงานที่ดี

ฉันรอให้พนักงานออกจากห้องไป ฉันจึงรีบเข้าไปปลุกเขา

“ทำไมตัวร้อนแบบนี้ล่ะ” ฉันพูดกับตนเองเมื่อแตะถูกตัวเขา

ฉันรีบหาผ้าชุบน้ำมาเช็ดตัวให้เขาเพื่อลดไข้ ฉันต้องคอยเช็ดตัวให้เขาตลอดเวลาเพราะว่าไข้ยังไม่ลดและตัวเขาเองก็ยังไม่รู้สึกตัว ฉันดูแลเช็ดตัวให้เขาอยู่นานจนในที่สุดไข้ก็เริ่มลดลง ฉันรีบกลับไปเอายาที่ห้องมาให้เขา โชคดีที่แม่สั่งให้ฉันเอายาสารพัดยาติดตัวมาด้วย

หลังจากที่เขาเริ่มรู้สึกตัว ฉันก็ให้ยาเขากิน เขายังมีอาการสะลึมสะลือ ฉันจึงต้องนั่งเฝ้าไข้ทั้งคืน ฉันนั่งมองเขาขณะที่เขากำลังหลับ ถ้าเขายังหลับตาอยู่แบบนี้ก็คงจะดีเหมือนกัน เพราะฉันไม่อยากเจ็บปวดหากต้องเห็นสายตาเย็นชาของเขายามที่ตื่นขึ้นมา

ฉันเพลินนอนหลับเมื่อไหร่ไม่รู้ตัวเลย มารู้ตัวอีกทีก็เหมือนมีคนมาปิดมือของฉันอย่างแรง ฉันสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงอันชินหูของฉันตะคอกใส่ฉันเสียงดัง

“คุณมาอยู่ห้องผมทำไม และก็เอามือสกปรกๆ ของคุณออกไปด้วย”

ทันทีที่ได้เห็นใบหน้าโกรธเกรี้ยวของเขา ดวงตาของฉันก็มีน้ำร้อนๆ เอ่อล้นออกมา ฉันรีบลุกขึ้นหวังจะได้ออกไปจากห้องนี้ให้เร็วที่สุด สายตาที่มองฉันอย่างดูถูกและชิงชังทำให้ฉันไม่สามารถทนอยู่ตรงนี้ได้อีกต่อไป

โครม ฉันได้ยินเสียงคล้ายคนล้มลง ฉันหันหน้าไปดูก็พบว่าเขาทรุดอยู่กับพื้น ฉันรีบเข้าไปช่วยพยุงเขาลุกขึ้น แต่ทันทีที่ปลายนิ้วถูกตัวเขา เขาก็รีบขยับหนีราวกับฉันเป็นตัวเชื้อโรคที่จะทำให้พิษไข้ของเขากำเริบขึ้นมาอย่างนั้นแหละ

“ท่านผู้อำนวยการไม่ควรจะได้นะคะ เพราะว่าคุณยังไม่หายไข้ดีนัก และถ้าอยากจะมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อที่จะรอดูคนที่คุณเกลียดต้องรับกรรมแล้วล่ะก็ ควรจะพักผ่อนและกินยานะคะ และสาเหตุที่ฉันต้องดูแลคุณก็เพราะว่าฉันอยากตอบแทนที่คุณช่วยฉันไว้ในวันนั้น เพราะฉะนั้นเราหายกันนะคะ ซาดิหน้าจะได้ไม่ต้องมาพบเจอกันอีก” ฉันเริ่มโมโหใส่เขาเหมือนกันเพราะว่าฉันก็เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดา ๆ คนหนึ่งเท่านั้นเอง

“ถ้าคุณมีแรงมากพอก็ปีนขึ้นไปบนเตียงให้ได้แล้วกัน ส่วนฉันจะโทรลงไปสั่งข้าวต้มร้อนๆ มาให้กิน” ฉันพูดก่อนหยิบโทรศัพท์ต่อลงไปสั่งอาหารให้ เขามองฉันด้วยสายตาไม่พอใจแต่ฉันก็ไม่สนใจเขาหรอก

“เก่งนักคงจะทานข้าวต้มเองได้ใช่ไหม และนี่ ยาค่ะ” ฉันพูดพร้อมกับหยิบยาที่เตรียมไว้ส่งให้เขา ก่อนออกจากห้องเขาไปทันที

หลังจากที่ฉันกลับห้องเพื่อทำธุระส่วนตัว ฉันก็เผลอนอนหลับไปเนื่องจากอ่อนเพลียจากการดูแลเขาทั้งคืน

ฉันเข้าไปดูเขาที่ห้องหลังจากที่ฉันตื่นขึ้นมาในตอนบ่าย เขาอนอนหลับและหน้าตาก็ดูดีขึ้นกว่าตอนเช้า ฉันวางมือลงบนหน้าผากเขาเบาๆ ปรากฏว่าความร้อนได้ทุเลาลงไปมากพอสมควร ฉันจึงลงไปข้างล่างเพื่อทานข้าวบ้าง เพราะตอนนี้ท้องของฉันเริ่มที่จะรู้สึกหิวบ้างแล้ว ฉันต้องกินให้มากเพื่อกลับมาต่อสู้เขาก็ก

ฉันกลับมาที่ห้องของเขาหลังจากทานอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“จะทานอะไรหรือยัง ฉันจะได้โทรสั่งให้ กินเสร็จจะได้กินยา จะได้หายเร็วๆ เราเสียเวลามาอยู่ที่นี้หลายวันแล้วนะ” ฉันบอกเมื่อเห็นเขาอนอนลึมตาอยู่บนเตียง เขาเลือกที่จะไม่ตอบ ฉันจึงโทรลงไปสั่งอาหารข้างล่างและรอจนกระทั่งเขาทานเสร็จ ฉันจึงกลับไปห้องของตนเอง

“ใครโทรมาแต่เช้ากันเนี่ย” ฉันบ่นกับตัวเองหลังจากที่ต้องตื่นนอนขึ้นมา เพราะเสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

“ทำไมรับโทรศัพท์ช้าจังเลย คุณเตรียมตัวได้แล้ว เราจะกลับกันวันนี้” เสียงแสดงอำนาจดังขึ้น ใครเลยอีกก็เจ้านายของฉันนี่แหละ

“ค่ะ” ฉันตอบสั้น ๆ ก่อนรีบลุกจากเตียงเพื่อทำธุระส่วนตัว และรีบเก็บข้าวของลงกระเป๋าทันที

หลังจากทำธุระเสร็จฉันก็รีบลงมาข้างล่าง ท่านผู้อำนวยการนั่งรอหน้าบูตอยู่ที่ลิโอบบี้ของโรงแรม เมื่อฉันเดินมาถึง เขาก็รีบเดินออกจากโรงแรมจนฉันตามเกือบไม่ทัน

ฉันและเขามาถึงสนามบินก็ต้องเสียเวลารอนานมากกว่าเครื่องจะออก เพราะว่าเที่ยวบินที่เราได้ก็คือตอนสองทุ่ม ฉันจึงต้องนั่งอยู่ที่นี้กับเขาเพียงลำพัง

ฉันแสนจะอึดอัดที่สุดเมื่อต่างคนต่างนั่งเงียบ ฉันตัดสินใจออกไปเดินเล่นแทนที่จะนั่งอยู่แบบนี้

“คุณจะไปไหนนะ” เขาถามฉันเสียงห้วน

“ฉันจะออกไปเดินเล่น เราต้องรออีกนานไม่ใช่หรือ” ฉันบอกเขาพร้อมกับเดินจากไปทันที

ฉันเห็นหน้าตาที่บูดบึ้งของเขาแล้วก็หมั่นไส้ แต่ฉันจะทำอะไรได้นอกจากยอม เพราะว่าฉันเป็นแค่ลูกน้อง ฉันเดินเล่นเป็นเวลานานพอสมควร ฉันเดินดูของไปเรื่อย ๆ เวะทานอาหารบ้าง จนใกล้ได้เวลาฉันจึงกลับมาหาเขา แต่ฉันไม่เห็นเขาแล้ว เห็นเพียงกระเป๋าของฉันที่วางอยู่โดยไม่มีใครสนใจ

“ใจดำจริงๆ” ฉันปนกับตัวเองพร้อมกับลากกระเป๋าเดินทางของตนเองไปที่ห้องสัมภาระ

ดาวไร้แสง ตอน 20

ทันทีที่สองเราเดินทางมาถึงเมืองไทย เราทั้งสองก็ไม่รอช้าที่จะรีบแยกย้ายกันกลับบ้านทันที ฉันใช้บริการแท็กซี่ ส่วนท่านผู้อำนวยการก็ใช้บริการคนขับรถที่มารอรับที่สนามบิน

“แม่ ฉันซื้อของมาฝากแม่ด้วยนะ” ฉันรีบบอกแม่ทันทีที่เข้าไปในบ้าน

ฉันวางของฝากให้แม่พร้อมกับรีบขึ้นห้องไปดูทอรุ่ง ฉันเพิ่งรู้ตอนนี้เองว่าฉันรักทอรุ่งมากแค่ไหนเมื่อไม่ได้พบหน้ากันหลายวันแบบนี้ ทอรุ่งกำลังหลับปุ๋ยอยู่บนเตียงปากเล็กๆ แดงๆ ของทอรุ่งช่างน่าหอมเสียวจริงเชียว ฉันก้มลงจูบเบาๆ ที่ปากแดงๆ ของทอรุ่งก่อนลงไปคุยกับแม่ข้างล่าง

ฉันเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่ญี่ปุ่นให้แม่ฟังรวมกระทั่งความเป็นอยู่ของน้ำด้วย ฉันคุยกับแม่พักใหญ่ก็ต้องรีบขึ้นนอน เพราะพรุ่งนี้ฉันต้องรีบทำรายงานส่งท่านผู้อำนวยการอีก

หลังจากทำรายงานส่งให้ผู้อำนวยการเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ยังไม่ถูกเรียกตัวเข้าพบอีกเลย และแล้วขณะที่ฉันกำลังนั่งดูรายงานการขายอยู่นั้น ยาใจก็โทรหาฉันบอกให้เตรียมตัวเข้าประชุมในวันพรุ่งนี้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่

การประชุมของเราได้จบลงแล้วโดยมีผู้อำนวยการเป็นประธานในที่ประชุม และในที่สุดเราก็ตัดสินใจที่จะทำผลิตภัณฑ์สมุนไพรไทยออกสู่ตลาดเป็นอันดับแรกซึ่งทำให้ฉันภูมิใจมากที่สมุนไพรไทยจะได้ออกสู่ตลาดโลก

หลังจากได้ข้อสรุปจากที่ประชุม ฉันก็ต้องทำงานหนักเพราะว่าต้องหาช่องทางการจำหน่ายเพิ่มขึ้น ช่วงนี้ฉันต้องเดินทางไปต่างประเทศบ่อยขึ้น และในที่สุดความเหน็ดเหนื่อยของฉันก็หายเป็นปลิดทิ้งเมื่อผลิตภัณฑ์ตัวใหม่เสร็จสมบูรณ์เตรียมพร้อมวางจำหน่ายแล้ว

หลังจากผลิตภัณฑ์ได้วางจำหน่ายไปแล้วสามเดือน ผลปรากฏว่ายอดจำหน่ายเป็นที่น่าพอใจอย่างมาก

วันนี้ฉันกลับบ้านก็ได้รับโทรศัพท์ทางไกลจากหมอณัฐ ฉันนึกแปลกใจที่จู่ๆ หมอณัฐก็โทรมาหา เพราะปกติเราจะติดต่อผ่านทาง Email เสียเป็นส่วนใหญ
“สวัสดีค่ะคุณหมอ โทรหาปิ่นมีอะไรหรือเปล่าคะ” ฉันถามหมอณัฐไปตามสาย
“ผมมีข่าวดีจะบอกคุณครับ เอ แต่ผมไม่ค่อยแน่ใจว่าจะเป็นข่าวดีสำหรับคุณหรือเปล่า แต่สำหรับผมมันดีมากที่สุดทีเดียว ผมเรียนจบแล้วนะครับ ลีนเดือนนี้ก็กลับบ้าน

เมืองไทยแล้ว ผมดีใจมากเลยที่จะได้พบคุณอีกครั้ง” เสียงของหมอณัฐบ่งบอกถึงความสุขซึ่งฉันก็รับรู้ได้ แต่สำหรับฉัน หมอณัฐคือเพื่อน

“ค่ะดีใจด้วยค่ะ แต่สิ้นเดือนนี้ปีนคงไปรับไม่ได้เพราะว่าปีนต้องไปประชุมกับบริษัทที่ต่างจังหวัด”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมก็คงยุ่งเรื่องงานแล้วก็การต้อนรับของครอบครัวเหมือนกัน ถ้าเคลียร์ทุกอย่างได้แล้ว ผมจะโทรหาคุณอีกครั้งหนึ่งแล้วกันนะครับ”

“ตกลงตามนั้นค่ะ มีอะไรอีกไหมค่ะ” ฉันรีบตัดบทเพราะได้ยินเสียงทอรุ่งร้องให้ดังมาจากด้านบน

“ไม่มีแล้วครับ รีบไปดูทอรุ่งเถอะครับ ผมได้ยินแกร้องไห้ แค่นี้ล่ะครับ” หลังจากนั้นฉันก็วางหูโทรศัพท์และรีบขึ้นไปดูทอรุ่งทันที

วันนี้อากาศค่อนข้างร้อนอบอ้าวมากเลยที่เดียว ฉันนั่งรอหัวหน้าฝ่ายต่างๆ ที่จุดนัดพบหน้าบริษัทเพื่อไปประชุมนอกสถานที่

“ทำไมพี่นุชเอาเสื้อผ้าไปมากขนาดนี้ล่ะคะ จะไปอยู่เป็นอาทิตย์เลยหรอ” ฉันหยอกพี่นุชทันทีที่เห็นกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ของแก

“ใครจะเหมือนเธอล่ะ กระเป๋ามีเสื้อผ้ามาบ้างหรือเปล่าเนี่ย ถ้าขาดเหลืออะไรอย่ามายืมของพี่แล้วกัน” พี่นุชพูดก่อนตัวตวัดสายตาฉันเข้าไปให้

วันนี้ทุกคนต่างยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างมีความสุขกว่าทุกครั้งที่มีการประชุม พี่นุชบอกว่าปีนี้เป็นปีแรกที่ได้ไปประชุมต่างจังหวัด

“คุณยายใจบอกรู้มาว่าคุณณัณฑ์ยอมพาพวกเราไปประชุมต่างจังหวัดเพราะอยากตอบแทนที่พวกเราช่วยกันทำผลิตภัณฑ์ใหม่จนเสร็จสมบูรณ์และยอดขายก็มีแนวโน้มที่จะเป็นไปได้ด้วยดี คราวนี้ต้องยกความดีความชอบให้เธอนะเนี่ย”

“ແหมพี่ ใช้ปืนคนเดียวซะเมื่อไหร่ ทุกคนก็ช่วยกันทั้งนั้นแหละ มาชมกันต่อหน้าแบบนี้ก็เขินแะซี เรายังไปขึ้นรถกันเถอะ” ฉันทวนเมื่อเห็นรถตู้เลี้ยวผ่านป้อมยามเข้ามา

ทุกคนต่างทยอยขึ้นรถ ฉันทันกับพี่นุชเลือกที่จะนั่งเบาะที่สองถัดจากเบาะหน้า ด้านหลังคนขับ ฉันทันแอบอยากเปลี่ยนที่นั่งเมื่อเห็นคนสำคัญของงานขึ้นมานั่งเบาะหน้าคู่กับเลขาหน้าหวาน

‘รถมีตั้งหลายคัน ทำไมต้องมานั่งรถคันเดียวกับฉันด้วยนะ’ ฉันทันคิดก่อนมองเหมินออกไปนอกกระจกด้วยไม่อยากเห็นภาพความสนิทสนมของสองคนนั้น

พวกเราใช้เวลาเดินทางประมาณสี่ชั่วโมงก็มาถึงท่าเรือข้ามฟากก่อนขึ้นเรือต่อไปอีกหนึ่งชั่วโมงเพื่อเดินทางสู่เกาะ

ทันทีที่เราทั้งหมดลงไปอยู่ในเรือ ฉันทันก็ต้องคอยดูแลอาการเมาเรือของพี่นุช ซึ่งตัวฉันทันเองก็มีอาการเดียวกับพี่นุชไปด้วย พอเห็นพี่นุชอาเจียน ฉันทันก็อาเจียนตามไปด้วยทุกที ฉันทันก็อยากให้เรือถึงเกาะเร็วๆ เสียจริงเชียว

และทันทีที่เห็นเกาะอยู่เบื้องหน้า ฉันทันก็แอบอยากกระโดดลงน้ำวายไปเสียเองเลยเชียว ทุกคนต่างแยกย้ายไปเก็บของในท้องพัก ฉันทันกับพี่นุชพักอยู่บ้านพักติดชายหาดซึ่งสวยงามมาก และบรรยากาศบนเกาะก็เงียบสงบเพราะไม่ใช่ช่วงเทศกาล

“พี่น้องค่อยยังชั่วไหม คือนี่เขาจะประชุมกันเลยนะ” ฉันทามหลังจากรอให้พี่น้องนอนพักครู่หนึ่งแล้ว

“ไหวสิ ตอนนี้ก็ค่อยยังชั่วแล้วละ ถ้าตีมอะไรเย็นๆ คงดีจะดีขึ้นนะ”

“ถ้าฉันจะออกไปสั่งอะไรมาให้พี่น้องแล้วกันนะ” ฉันทบอกพี่น้องก่อนออกจากห้องพักไป ที่นี้เป็นธรรมชาติมากแม้แต่โทรศัพท์ก็ยังไม่ มี ฉันทจึงต้องเดินออกไปสั่งเอง

ขณะที่ฉันทกำลังจะเดินไปสั่งเครื่องดื่ม ฉันทก็ผ่านบ้านหลังหนึ่งที่มีชายหญิงคู่หนึ่งกำลังนั่งคุยกันอย่างสบายอารมณ์ โดยเฉพาะผู้หญิง ดูเธอมีความสุขเป็นอย่างมาก รอยยิ้มของเธอสดใสขณะเกาะแขนชายหนุ่มเงยหน้าพูดคุยกับเขา

“อ้าวคุณป็น จะไปไหนคะ มาเหนื่อยๆ ไม่พักผ่อนก่อนหรือคะ” สาวเรขาหน้าหวานตะโกนถามฉันท

“ฉันจะไปสั่งเครื่องดื่มให้พี่น้องคะ เชิญตามสบายนะคะ” ฉันทพูดพร้อมกับปลายหางตามองเขาที่ไม่มีที่ท่าว่าจะสนใจฉันทแต่อย่างใด

วันนี้การประชุมไม่มีอะไรมากมายนัก เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นการสรุปผลงานของรอบไตรมาสที่ผ่านมาและผลงานของแต่ละฝ่าย โชคดีที่วันแรกไม่ใช่คิวของฝ่ายฉันท ฉันทเริ่มตื่นเต้นเมื่อเห็นท่าทางเข้มงวดของท่านประธานขณะที่ประชุม บางคนที่ตอบคำถามไม่ถูกใจก็จะถูกจับไปเรื่อยๆ จนบางครั้งสร้างความไม่พอใจให้ท่านประธานเป็นอย่างมาก

“โอ เค วันนี้พอแค่นี้ก่อนเพราะทุกคนคงจะเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางมาทั้งวันแล้ว ที่เหลือพบกันใหม่ในวันพรุ่งนี้” เขากล่าวปิดการประชุม

ดาวไร้แสง ตอน 21

วันนี้ฉันรีบตื่นแต่เช้าเพื่อตรวจรายงานอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะต้องเสนอในที่ประชุมวันนี้ตอนสายๆ เพราะฉันไม่รู้ว่าจะต้องเจอคำถามที่ไม่สามารถตอบได้หรือเปล่า และในที่สุดก็ได้เวลาประชุมซึ่งฉันเป็นผู้เสนองานเป็นคนสุดท้าย

ฉันสรุปปัญหาที่พบจากผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ลูกค้าตำหนิมาให้กับที่ประชุมรับทราบ ซึ่งในที่ประชุมก็ช่วยหาแนวทางแก้ไข และในที่สุดรายงานของฉันก็จบลง

“คุณวางอนาคตในการขยายตลาดต่อไปไว้หรือเปล่า” ท่านผู้อำนวยการถามฉัน หลังจากฉันรายงานจบลง

“ยังคะ ดิฉันยังไม่ได้เตรียมมาคะ” ฉันตอบด้วยความไม่แน่ใจว่าจะถูกตำหนิหรือไม่

“คุณแย่มากเลยนะ คุณเป็นฝ่ายการตลาดต่างประเทศ ถ้าคุณไม่ได้วางโครงการในอนาคตมา แต่ละฝ่ายก็จะไม่รู้ว่าจะต้องเตรียมการอย่างไรบ้างสิ กรณีของฝ่ายผลิตเขาก็ต้องการรู้ว่าตนเองจะมีกำลังการผลิตเพียงพอกับความต้องการของตลาดหรือเปล่า ถ้าเราไม่มีกำลังการผลิตเพียงพอ ก็จะส่งผลทำให้ไม่สามารถส่งสินค้าได้

ทัน ซึ่งจะสร้างความไม่พอใจให้ลูกค้าเป็นอย่างมาก กลับกรุงเทพฯ เราคงต้องมีการประชุมเรื่องนี้กันอีกครั้ง หลังจากคุณวางแผนการตลาดมาเรียบร้อยแล้ว” เขาต่อว่าฉัน กลางที่ประชุมซึ่งฉันก็ไม่สามารถจะหาทางแก้ตัวใดๆ ได้ทั้งสิ้น

“ไม่เป็นอะไรใช่ไหม ปิ่น” พี่นุชถามฉันหลังจากที่เราอยู่ด้วยกันเพียงลำพังในห้องพัก

“ไม่เป็นอะไรมากหรอกค่ะ” ฉันตอบพี่นุชไปแบบนั้น แต่ในใจของฉันมันช่างเสียใจเหลือเกินที่ต้องโดนตำหนิอยู่คนเดียวสำหรับการประชุมนอกสถานที่ครั้งนี้ ฉันรู้สึกคล้ายว่าตัวเองกำลังถูกกลั่นแกล้ง ซึ่งเรื่องที่ถูกตำหนิในวันนี้ เป็นเรื่องที่ผมไม่สามารถหาคำอธิบายได้ ฉันจึงต้องเป็นฝ่ายที่ถูกกระทำฝ่ายเดียว

ฉันและพี่นุชชวนกันออกไปเดินเล่นและลงเล่นน้ำบ้างตั้งแต่บ่าย จนกระทั่งเย็นทุกคนก็ออกมาพร้อมกันเพื่อกินเลี้ยงกันเป็นคืนสุดท้าย

“ปิ่น คืนนี้เขาจะพากันไปเที่ยวผับที่ฝั่งโน้นนะ ปิ่นจะไปกับเขาหรือเปล่า ส่วนพี่ขอตัวนะ พี่กลัวเมาเรื่อนะ” พี่นุชบอกฉัน

“ไม่ค่ะ ปิ่นอยู่เป็นเพื่อนพี่นุชดีกว่า” ฉันบอกพี่นุช

ทั้งริสอร์ทเงียบไปทันทีที่ทุกคนออกไปเที่ยวกันหมด พี่นุชนอนหลับไปแล้วฉันจึงออกมาดื่มกาแฟและไปเดินเล่นชายหาดคนเดียว

เสียงลมและคลื่นที่พัดกระทบฝั่งเพียงบางเบาทำให้ฉันสบายใจ ฉันเดินห่างออกห่างจากที่พักไกลพอสมควรจึงเดินย้อนกลับ ขณะที่กำลังจะถึงที่พัก ฉันก็เห็นแสงไฟจากเรือที่กำลังแล่นตรงเข้าหาฝั่ง

“เอ๊ะ ทำไมไม่กลับกันมาเร็วจังเลย” ฉันพูดกับตัวเองเบาๆ ขณะยืนมองเรือที่กำลังแล่นใกล้เข้ามา ฉันต้องประหลาดใจเมื่อพบว่ามิเพียงเขาคนเดียวที่เดินทางกลับมาสักเกตจากท่าทางการเดินโซเซ ทำให้รู้ว่าท่านผู้อำนวยการคงดื่มเหล้ามาพอสมควร

“นี่คุณ จะรีบเดินไปไหน เห็นผมแล้วกลัวขนาดนั้นเลยหรือไง” เขาถามฉันเสียงดังแต่ฉันไม่สนใจ รีบเดินหนีไปทันที

“คุณปิ่น ผมขอสิ่งคุณให้หยุดเดินแล้วไปช่วยหาของที่ห้องของผมเดี๋ยวนี้” เขาลังฉัน แสดงอำนาจของเจ้านายเต็มที

ฉันหยุดเดินแล้วหันกลับไปมองหน้าเขาพร้อมกับถามว่า “ท่านผู้อำนวยการจะให้ฉันช่วยหาอะไรหรือคะ”

“กระเป๋าสตางค์ของผม” เขาบอกพร้อมก็นำฉันไปที่ห้องของเขา

เขาเดินนำฉันมาถึงหน้าห้อง เขาเปิดประตูเข้าไป ฉันรีบเข้าไปช่วยหากระเป๋าสตางค์ให้เขาทันทีเพราะไม่อยากอยู่ตามลำพังกับเขานาน และระหว่างที่ฉันกำลังหากระเป๋าสตางค์อยู่นั้น ฉันก็ได้ยินเสียงกตลือคปรประตูห้อง ฉันหันมองก็เห็นเขากำลังเดินตรงเข้ามาหาฉัน

ด้วยสัญชาติญาณของสตรีเพศ ฉันเริ่มรู้ว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในอันตราย ฉันรีบขยับถอยหนีจากเขาทันที แต่ดูเหมือนว่าเขาจะรู้ว่าฉันกำลังจะทำอะไร เขารีบตรงเข้ามาสวมกอดฉันไว้ มั่นแน่นเสียจนฉันหายใจแทบไม่ออก

“ปล่อยฉันนะ” ฉันตื่นเต็มแรงก่อนถูกเหวี่ยงลงไปบนเตียงเขาอย่างแรง หลังของฉันกระแทกเข้ากับเตียงนอน โชคดีที่ไม่ใช่เตียงไม้ ไม้อย่างนั้นหลังของฉันคงต้องเจ็บระบมไปเลยทีเดียวนะ เขารีบเข้ามาตะครุบฉันไว้ราวกับเสื้อที่กระโจนเข้าหาเหยื่อผู้โชค ร้าย

กลิ่นเหล้าฉุนออกมาจากตัวเขา ถึงแม้จะไม่รุนแรงมากนักแต่ก็อาจจะทำให้เขามีอันตรายสติได้ ฉันจึงพยายามพูดเพื่อเตือนสติเขา

“คุณเมาแล้วนะคะ คุณนอนเถอะคะ ฉันจะเซ็ดตัวให้” ฉันพยายามพูดกับเขา ด้วยเสียงที่หวานที่สุดเท่าที่จะทำได้ในตอนนั้น ซึ่งมันอาจจะฟังดูสั้นไปบ้างด้วยความหวาดกลัว

เขาไม่ฟังฉันเลย แววดตาของเขาช่างน่ากลัวเหมือนว่าเกลียดชังฉันมาลึกลับชาติ เห็นจะได้

“ไม่ต้องมาทำเสียงแบบนี้กับผมหรอก ผมไม่หลงกลคุณอีกแล้ว” เขาเดินเสียงรูดไโรฟีน และทันใดนั้นเขาก็ก้มลงมาที่หน้าของฉัน และก็พยายามที่จะปลุกปล้ำฉัน ฉันตื่นรนสุดชีวิต ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นคนที่ฉันรัก แต่ฉันก็ยอมไม่ได้ที่จะเสียสิ่งที่คุณหวงแหนที่สุดให้กับเขาก่อนจะถึงเวลาอันสมควร

“ปล่อยฉัน ปล่อยฉัน” ฉันตะโกนและก็พยายามใช้มือทุบตีเขา แต่พอฉันร้องเขาก็ใช้วิธีระงับเสียงร้องของฉันทันที รสสัมผัสที่ได้รับมันรุนแรงและปราศจากความรักอย่างสิ้นเชิง ฉันไม่รู้หรือว่าการมีอะไรกันครั้งแรกจะเป็นแบบไหน แต่ฉันคิดว่าสถานการณ์น่าจะดีกว่านี้ เพราะฉันรู้สึกเจ็บไปหมดทั้งร่างกายและจิตใจทีเดียว

“คุณกลับไปห้องของคุณได้แล้ว เพราะว่าผมต้องข้ามกลับไปฝั่งอีก” เขาบอกฉันหลังจากที่ได้พรากสิ่งที่ฉันและแม่ของฉันหวงแหนที่สุดไปจากฉันเรียบร้อยแล้ว ฉันมองเขาด้วยสายตาที่บอบช้ำและแสงจะเจิบขี้ที่สุด

“คุณทำแบบนี้กับฉันทำไม” ฉันพยายามเปล่งเสียงพูดกับเขา

“คุณอยากรู้หรือว่าผมทำกับคุณแบบนี้ทำไม ทีนี้ คุณกับผมเราถือว่าหายกันแล้วนะ คุณหลอกให้ผมรัก เออ ไม่ใช่สิ คงเรียกว่ารักไม่ได้ เรียกว่าหลงดีกว่า แล้วคุณก็ให้ผมทำตามสิ่งที่คุณต้องการทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแต่งงานกับแพรวา และถ้าแพรวาไม่ตาย ผมก็คงเป็นไอ้คนหน้าโง่ที่ต้องเลี้ยงดูลูกคนอื่นที่ไม่ใช่ลูกของตนเองชินะ ครั้งนี้คุณก็เป็นเพียงของเล่นของผมเช่นกัน หวังว่าคุณคงไม่เรียกร้องอะไรจากผมนะ ถ้าจะเรียกร้อง ผมคงให้ได้แค่เงินเท่านั้นนะ ถ้าต้องการเท่าไรก็บอกมา แล้วถ้าผมติดใจใช้บริการเป็นครั้งคราว ผมก็จะให้เงินคุณทุกครั้งแล้วกัน” เขาพูดพร้อมกับยิ้มเยาะใส่ฉัน คำพูดของเขาที่มแทงลงมาที่ใจของฉันจนไม่รู้ว่าจะเอาหน้าของตนเองไปไว้ที่ไหน ฉันอยากจะทำใจให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย แต่พอนึกถึงทอรุ่งขึ้นมา ฉันก็คงตายไม่ได้ ฉันต้องอยู่เลี้ยงดูทอรุ่งตามที่ได้สัญญาไว้กับร่างไร้วิญญาณของแพรวา

“อ้อ แล้วถ้าคุณอยากจะทำออกจากบริษัท ผมก็ไม่ว่าหรอกนะ แต่คิดดูให้ดีๆ ก่อนนะ เพราะคงไม่มีที่ไหนให้เงินดีเท่าที่นี้อีกแล้ว ลูกของแพรวาคงต้องใช้เงินอีกเยอะ แต่ถ้าคุณจะทำมาหากินต่อ ผมก็ไม่ขัดข้อง เพราะคุณยังทำงานให้ผมได้ ถ้าคุณยังไม่อยากออกจากห้องนี้ไป ก็ปิดห้องให้ผมด้วยแล้วกัน” เขาพูดจบพร้อมกับเดินจากฉันไปทิ้งไว้เพียงราศีที่เขามอบให้ฉันนั่นเอง

ฉันรอจนกระทั่งเขาออกจากห้องไป ฉันก็รีบแต่งตัวแล้วออกไปจากห้องนรกนี้ทันที ฉันไม่กล้ากลับไปเข้าที่ห้องของตัวเอง เพราะกลัวว่าเสียงร้องไห้ของฉันจะทำให้พี่หนูรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน ฉันจึงตัดสินใจออกไปเดินเล่นข้างนอกอีกครั้ง

ดาวไร้แสง ตอน 22

ฉันนอกจากที่พักแต่เช้าโดยไม่อยู่รอกลับพร้อมคณะผู้บริหารเลย ฉันทิ้งข้อความไว้ให้พี่ชู้ว่า “ฉันขอกลับกรุงเทพฯ ก่อน ทอรู้ยังไม่สบาย จากปิ่น”

ปิ่นนี่ทุกคนคงรู้เรื่องราวฉันกลับกรุงเทพฯ มาก่อนแล้ว ฉันไม่อายที่จะให้น้ำตาค้นไหลออกมาทั้งที่มีหลายคนกำลังมองฉันด้วยความสงสัย ฉันตั้งใจว่าวันนี้เท่านั้นที่ฉันจะร้องไห้ แล้วฉันก็จะไม่ร้องไห้อีก แล้วเขาก็อย่าหวังว่าจะทำลายฉันได้อีก แต่นี่ต่อไปฉันจะไม่ยอมเขาอีกแล้ว ที่ผ่านมาก็ฉันยอมเขาก็เพราะคิดเสมอว่าตัวเองทำผิดที่ทำให้เขาเสียใจ แต่ถ้าเขาทำกับแบบนี้กับฉัน เราก็ถือว่าหายกันไปแล้วกัน

ฉันกลับมาถึงบ้านยังไม่ทันหายเหนื่อย ก็ต้องรูนวายนเมื่อแม่บอกว่าทอรู้ยังไม่สบายอยู่โรงพยาบาล ฉันต้องรีบเดินทางไปหาทอรู้ที่โรงพยาบาลทันที

“ทอรู้เป็นอะไรมาทำไมคะ คุณหมอ” ฉันถามหมอทันทีที่เห็นหน้า

“ไม่เป็นอะไรแล้วละครับ ร่างกายแกไม่ค่อยแข็งแรงเท่าไร ผมอยากให้คุณช่วยดูเรื่องอุณหภูมิให้ด้วย อย่าตากลมมากเกินไป แกจะเป็นปอดบวมได้ง่าย”

“คะคุณหมอม” ฉันตอบคุณหมอมพร้อมกับเข้าไปดูทอรุ่ง ทันทีที่เห็นทอรุ่งนอนอยู่บนเตียง น้ำตาของฉันก็ไหลออกมามาก ไม่รู้ว่าฉันสงสารตัวเองหรือว่าสงสารทอรุ่งกันแน่ ตั้งแต่ผ่านเรื่องราวต่างๆ มามากมาย น้ำตาของฉันก็ไหลออกม่าง่ายๆ เสียแล้ว

“แม่จะไปเฝ้าทอรุ่งให้เอาไหม” แม่ถามฉันหลังจากที่เห็นฉันกลับมาจากโรงพยาบาลตามลำพัง

“ไม่ต้องหรอกแม่ ฉันจ้างพยาบาลพิเศษแล้ว” ฉันบอกแม่ด้วยน้ำเสียงเหนื่อยๆ

“แกโกรธแม่หรือที่ดูแลทอรุ่งไม่ดี” แม่ถามฉันน้ำเสียงเศร้าซึ่งเป็นครั้งแรกที่แม่ทำเสียงแบบนี้กับฉัน

“ไม่โกรธแม่ ฉันไม่โกรธแม่หรือ ฉันรักแม่นะ” ฉันเข้าไปกอดแม่ไว้ซึ่งก็เป็นครั้งแรกเหมือนกันที่ฉันทำแบบนี้กับแม่ ช่วงนี้ฉันคงจะอ่อนแอมากจนอยากได้รับอ้อมกอดจากร่มโพธิ์ของฉัน

“แม่ ฉันขึ้นข้างบนก่อนนะ” ฉันผละจากอกแม่ก่อนจะเดินขึ้นข้างบน

“เดี๋ยว แกเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมวันนี้แกดูแปลกๆ” แม่ถามฉันพร้อมกับจ้องตาฉันเพื่อจับพิรุณ

“เปล่าจ้ะ แคกลับมาเหนื่อยๆ แล้วก็ตกใจเรื่องทอรุ่งนิดหน่อย” ฉันบอกความจริงกับแม่ไม่หมดพร้อมกับผละเดินขึ้นห้องไปทันที

ฉันหยิบรูปแพรวว้าขึ้นมาขณะพิมพ์ผ้าแผ่วเบา

“แพรวา ฉันเพิ่งรู้ได้ยี่สิบเอ็ดปีเองว่าการเสียของรักไปมันเจ็บปวดมากขนาดไหน แต่การที่ถูกรักที่เรารักทำกับเราเหมือนสัจธรรมมันเจ็บปวดยิ่งกว่า ฉันไม่รู้ว่าเรื่องนี้ใครเป็นคนผิดกันแน่ระหว่าง เธอ ฉัน หรือเขา”

ฉันวางรูปแพรวาไว้ที่เดิมก่อนไปอาบน้ำ ฉันพยายามอาบน้ำให้นานที่สุดเท่าที่กลิ่นตัวของเขาจะออกจากร่างกายฉันไปให้หมด แต่ยิ่งชำระล้างก็ดูเหมือนว่าจะยิ่งได้กลิ่นเหล่านี้และกลิ่นตัวของเขาแรงขึ้นเรื่อยๆ

หลังกลับมาจากต่างจังหวัดแล้ว ทุกคนรวมทั้งฉันก็ทำงานกันตามปกติ และเป็นโชคดีของฉันที่ไม่ได้พบหน้าเขาอีกเลย เขาอ่านเฉพาะรายงานจากฉันและหากมีข้อสงสัยเขาจะให้เราหน้าหวานของเขาเป็นผู้มาถามฉันเอง เขาเองก็คงไม่อยากจะเจอหน้าฉันจะด้วยรู้สึกผิดหรืออะไรก็ตามแต่ แต่ฉันพอใจที่เราจะไม่พบหน้ากันเพราะมันทำให้ฉันเริ่มทำใจได้บ้างแล้ว

กรี๊งงงงงงงงงงง เอ๊ะไม่ใช่เสียงโทรศัพท์ภายในนี่นา ฉันคิดก่อนยกหูรับโทรศัพท์ทันที

“ฮัลโหล ปีนพูดค่ะ” ฉันกรอกเสียงไปตามสาย

“คุณปีนเหรอครับ ผมถนัดนะครับ”

“คุณได้เบอร์ที่ทำงานฉันมาได้ยังไงคะ” ฉันถามหมองมัวด้วยความแปลกใจ

“ผมขอเบอร์จากแม่คุณนะคะ ผมเคยไปเยี่ยมแม่คุณตามที่อยู่ที่คุณให้ผมมานะครับ เย็นนี้คุณว่างพอที่จะมาพบกันได้ไหมครับ”

“ได้ค่ะ เย็นนี้ฉันว่าง” ฉันตอบหมองมัวพร้อมกับนัดแนะสถานที่และเวลา

“ขอโทษนะคะ มาช้าไปหน่อย” ฉันรีบบอกเมื่อพบหมอฉลุนั่งรอที่โต๊ะอาหาร
ก่อนแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ยังไม่ถึงเวลานัดเลย ผมมาเร็วเพราะตื่นตื่นที่จะได้เจอ
คุณอีก” หมอฉลุบอกพร้อมกับเรียกพนักงานมาสั่งอาหาร

“คุณปิ่น คุณดูซูบไปนะ” หมอฉลุถามฉันเป็นคำแรกหลังจากสั่งอาหาร
เรียบร้อยแล้ว

“อย่างนั้นหรือคะ พักนี้ไม่ค่อยอยากกินอะไรมาเป็นเดือนแล้วละค่ะ” ฉันตอบ
หมอฉลุพร้อมกับชวนกันคุยเรื่องสัตพเพระ

“คุณปิ่นคุณรู้จักผู้ชายที่หนึ่งโต๊ะโน้นหรือเปล่าครับ ผมเห็นเขามองคุณตั้งแต่เขา
เดินเข้ามาแล้ว” หมอฉลุบอกพร้อมกับพยักหน้าไปยังทางโต๊ะที่ผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่

ฉันหันไปมองตามคำบอกของหมอฉลุก่อนตกใจเมื่อเห็นผู้ชายที่หมอฉลุพูดถึง
“อ้อ เขาเป็นเจ้านายของฉันเองค่ะ มากับเราหรือว่าคู่รักของเขา ฉันก็ไม่แน่ใจ
นัก”

“อ้าว ถ้าเป็นเจ้านายคุณปิ่น เราจะไม่เข้าไปทักทายเขาหน่อยหรือครับ” หมอฉลุ
ถามฉัน

“ไม่ต้องหรอกค่ะ นี่มันนอกเวลางานนะคะ ถ้าเขาอยากเข้ามาทักเรา เขาก็คงเข้า
มาทักเราเองแหละค่ะ ก็เมื่อกี้คุณบอกว่าเขามองเรามาตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือคะ”

ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับฉันกันแน่ หลังจากที่รู้ว่าเขาคนนั้นนั่งอยู่ไม่ห่างจากฉันนัก ฉันก็ตักอาหารให้หมอนั่งจิบจนแทบจะบ้วนเข้าปากให้หมอนั่งเลียด้วยซ้ำ ฉันเห็นท่าทางอึดอัดของเขากับเลขาหน้าหวานก็รู้สึกเลือดในกายจะสูบฉีดไปทั่วร่างเลยทีเดียว แต่เมื่อเห็นหมอนั่งยิ้มอย่างมีความสุข ฉันก็ไม่อยากที่จะเอาเขามาเป็นเครื่องมือในการระบายอารมณ์ของฉันเลย

“ฉันขอตัวเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ” ฉันบอกหมอนั่งก่อนรีบลุกจากไป

ระหว่างที่ฉันกำลังเดินออกจากห้องน้ำพลันก็ได้ยินเสียงคุ้นหูกำลังคุยกับใครคนหนึ่งอยู่ ซึ่งฉันมารู้ทีหลังว่าเป็นพนักงานของโรงแรม

“คุณหายป่วยแล้วหรือครับ ผมไม่เห็นคุณมาที่นี่ตั้งนานแล้ว ตั้งแต่วันที่คุณพาแขกญี่ปุ่นมาพักที่นี่เมื่อหลายปีก่อน คุณคงจำผมไม่ได้สินะครับ แต่ผมจำคุณได้ดีทีเดียวเพราะว่าคุณมากับผู้หญิงสวยๆ คนนั้น คนที่มาเอายานอนหลับกับผมไปนะ” พนักงานโรงแรมพูดกับเขา

“เดี๋ยวคุณ ผมป่วยเป็นอะไร ทำไมผมไม่รู้เรื่องเลย แล้วยานอนหลับอะไรผมไม่เข้าใจ” เขาถามพนักงานโรงแรม

“อ้าว ก็คุณป่วยเป็นโรคเครียด แล้ววันนั้นคุณก็อยู่ดีก็มาก คุณนอนไม่หลับ คุณก็เลยให้ผู้หญิงคนสวยหายานอนหลับไปให้คุณเียงครับ แต่พออีกวันนั้นผมมีติดตัวอยู่พอดี ก็เลยให้ผู้หญิงคนสวยคนนั้นไป”

“ที่คุณเล่ามาเป็นเรื่องจริงใช่ไหม” เขาถามย้ำพนักงานโรงแรมคนนั้น

“ใช่ครับ อ้าว แล้วคุณไม่ได้ป่วยเป็นโรคเครียดหรือหรือครับ” พนักงานคนนั้นถามด้วยความสงสัย

“อ้อ เออ ใช่ครับ แต่ตอนนี้ผมหายแล้ว” เขาตอบยอมรับพร้อมกับที่พนักงานคนนั้นก็เดินจากไป

“แพรวา คุณหลอกผม” เขาพูดกับตัวเองเบาๆ แต่ฉันก็ได้ยินสิ่งที่เขาพูดอย่างชัดเจน

เรื่องที่ผมรับรู้และได้ยินมาเป็นเรื่องที่ทำให้ฉันตกใจมากที่สุดทีเดียว แพรวารู้ทุกอย่างว่าทอรุ่งเป็นลูกของใคร แต่ทำไมแพรวาต้องหลอกฉันและเขาด้วย ฉันไม่เข้าใจเลยจริงๆ ฉันเข้าใจผิดมาตลอดเวลาที่แพรวาท้องกับเขาและแพรวาก็อยากแต่งงานกับคนที่ตัวเองรัก แท้จริงแล้วแพรวารักคุณต้นหรือเปล่า แพรวาเคยรักเขาบ้างหรือเปล่า ไม่มีใครรู้นอกจากแพรวาคนเดียวเท่านั้นที่รู้

“เราลืบกันเถอะค่ะ” ฉันบอกหมอหลังจากกลับมาจากห้องน้ำ

“โอ้ ผมกำลังมีความสุขทีเดียว เสียตายจัง ทำไมรีบกลับล่ะครับ” หมอพูดทำเสียงตัดพ้อ

“ฉันให้แม่เลี้ยงทอรุ่งคนเดียวมาทั้งวันแล้ว ฉันอยากไปช่วยแม่เลี้ยงบ้างนะคะ วันหลังค่อยมากันใหม่ดีกว่านะคะ” ฉันพูดบอปปโยนหมอแล้ว

หลังจากรอปพนักงานเก็บเงินเรียบร้อยแล้ว ฉันก็เดินออกจากร้านโดยพยายามไม่ผ่านโต๊ะที่เขานั่งอยู่เลยแม้แต่น้อย

ดาวไร้แสง ตอน 23

วันนี้ฉันเกือบมาสายเพราะมัวแต่คิดเรื่องของแพรวา แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก ฉันคิดทบทวนอยู่ตลอดเวลาว่าควรจะไปขอโทษเขาดีหรือเปล่า ฉันเข้าใจเขาผิดมาตลอด ขณะที่ฉันกำลังพยายามครุ่นคิดอยู่นั้น ฉันก็เกือบเดินชนกับเขาที่หน้าบริษัท

“เหมมหน้าตามีความสุข คงขึ้นไปต่อข้างบนมาล่ะซีท่า” เขาพูดดูถูกฉันเหมือนจะให้ฉันเจ็บ

“ใช่ แล้วมันเรื่องอะไรของคุณล่ะ ก็ฉันเต็มใจชะงะอย่าง และอีกอย่าง ฉันก็ไม่จำเป็นต้องสนใจอะไรแล้วนี่ เพราะว่าสิ่งที่มีค่าที่สุดของผู้หญิงคนหนึ่งได้ถูกทำร้ายไปแล้ว และคุณก็ทำให้ฉันจิตใจเสียด้วย ถ้าวันไหนฉันไม่มีเงินฉันอาจจะไปหาคุณก็ได้นะ” ฉันพูดพร้อมกับยกไหล่เดินจากไป

และขณะที่กำลังจะเดินจากไป ฉันก็ต้องหยุดฟังในสิ่งที่เขาพูดเพราะกลัวว่าเขาจะตะโกนพูดกับฉันจนทำให้ใครต่อใครได้ยินกันไปหมด

“ถ้าวันไหนคุณขาดแคลนเงินก็บอกผมแล้วกันนะ ผมจะได้เรียกใช้บริการแต่ไม่เอาอย่างวันนั้นแล้วนะ มันไร้รสชาติไปหน่อย” ฉันกับเขาเราคงไม่มีทางญาติดีกันอีกแน่ แต่ฉันจะไม่ยอมให้เขาทำร้ายฉันอีก ฉันสัญญา

หลังจากปะทะคารมกัน ในที่สุดฉันก็ได้คำตอบแล้วว่าไม่สมควรที่ฉันจะต้องไปขอโทษเขาอีกแล้ว เพราะว่าฉันซัดใช้ให้เขาไปหมดแล้ว

ก๊อก ก๊อก ก๊อก “ปิ่นเปิดประตูให้แม่หน่อย” ฉันรีบเดินไปเปิดประตูให้แม่

“ปิ่นแม่ขอผ้าอนามัยเกาหลีหน่อยสิ มีเหลือบ้างไหม ของแม่หมดพอดีเลย” แม่ถามฉันหลังจากที่ฉันเปิดประตูห้อง

“มีมั้งแม่ ฉันขอไปดูก่อนนะ” ฉันบอกแม่พร้อมกับเดินไปหยิบผ้าอนามัยในตู้

“ทำไมเหลือเยอะจังเลย แกไม่ได้ใช้เลยหรอเง” แม่ถามฉันทำให้คิดได้ว่าฉันไม่ได้ใช้มันมาตั้งแต่กลับมาจากการประชุมครั้งที่แล้ว

“เออ เออ คือว่าฉันซื้อมาเยอะนะแม่ แม่เอาไปหมดนี่เลยแล้วกัน เดือนหน้าฉันจะซื้อเอาใหม่” ฉันปดแม่อีกแล้ว

หลังจากที่แม่ออกไปฉันก็รีบเอาปฏิทินมานับเดือนดูปรากฏว่าเป็นระยะเวลาสามเดือนแล้วที่ฉันไม่ได้ใช้มัน ฉันเริ่มใจคอไม่ดี ฉันอยากให้ถึงสุดสัปดาห์นี้เร็วๆ จังเลย ฉันอยากไปหาหมอให้หมอตรวจดูว่ามันจะเป็นอย่างไรที่ฉันคิดหรือเปล่า

“ปิ่นผมไปเยอะเลยรู้ตัวหรือเปล่า กลางวันก็เห็นกินข้าวคนเดียวเอง อ้าวแล้วพี่ถามนิดเดียวทำไมถึงกับสะดุ้งเลยล่ะ” พี่นุชถามฉันในวันหนึ่งขณะที่เรานั่งทานอาหารกลางวันด้วยกัน

“สงสัยฉันจะเครียด เพราะว่าช่วงนี้ทอรุ่งป่วยบ่อยนะพี่” ฉันตอบพี่น้องแบบอ้ำๆ อึ้งๆ

และแล้ววันนั้นก็มาถึง ฉันนั่งรอผลการตรวจด้วยความกระวนกระวายใจ ฉันไม่อยากให้ผลการตรวจเป็นสิ่งที่ฉันคิดไว้เลย ฉันนั่งรอครู่ใหญ่ หมอก็เรียกฉันเข้าไปฟังผลตรวจ

หมอยิ้มให้ฉัน แต่ดูเหมือนว่ารอยยิ้มแบบนี้ ฉันไม่ยากที่จะเห็นมันเลยตอนนี้ “หมอดีใจด้วยนะคะ คุณท้องได้สามเดือนแล้วค่ะ ยินดีด้วยนะคะคุณแม่มีอีมใหม่” เสียงหวานๆ กลายเป็นเสียงของมัจจุราชไปแล้ว

ลูกที่เกิดจากความไม่ตั้งใจของพ่อและแม่ ฉันเพิ่งเข้าใจแพรวาตอนนี้เองว่าต้องทุกข์ทรมานใจขนาดไหน ขนาดลูกของฉันที่เกิดจากคนที่ฉันรัก ฉันยังรู้สึกเป็นทุกข์เลยแล้วแพรวาล่ะ จะทุกข์มากขนาดไหนเพราะลูกที่เกิดกลายเป็นลูกที่เกิดจากถุงแ่ๆ ของตนเอง แพรวาคงจะคิดอะไรไม่ออก เผอิญคุณตันเข้ามาในชีวิตของแพรวาขณะที่แพรวากำลังต้องการที่พึ่งพอดี แพรวาจึงต้องทำแบบนั้น และฐานะของคุณตันก็คงเพียงพอที่จะเลี้ยงเด็กพิเศษอย่างทอรุ่งแน่นอน ฉันไม่โกรธเธอหรือกนะแพรวา เพราะตอนนี้ฉันก็เป็นแม่คนแล้ว และเขาก็ต้องเป็นเด็กขาดพ่อเช่นเดียวกับทอรุ่งเหมือนกัน

หลังจากที่รู้ผลว่าตัวเองท้องได้สามเดือน ฉันก็ตั้งใจว่าจะลาออกจากบริษัท เพราะฉันไม่อยากที่จะให้เขารู้ว่าฉันท้องกับเขา ฉันกลัวว่าถ้าเขารู้ เขาจะคิดว่าฉันท้องกับคนอื่น ฉันไม่อยากเห็นสายตาดูแคลนของผู้ที่เป็นพ่อของลูกฉันเลยจริงๆ

“คุณจะทำอะไรจริงหรือ คุณนี่” หมอฉันทูถามฉันในเย็นวันหนึ่งที่พบกัน
“จริงค่ะ ฉันอยากจะพักผ่อนสักกระยะหนึ่ง” ฉันตอบหมอฉันทู
“แล้วคุณได้งานใหม่แล้วหรือครับ” หมอฉันทูถามฉันด้วยความเป็นห่วง
“ยังไม่ได้เลยค่ะ ฉันบอกแล้วไงคะว่าอยากพักผ่อนสักกระยะหนึ่งก่อน” ฉันตอบด้วย
น้ำเสียงแสดงอารมณ์หงุดหงิด
“ผมขอโทษ ผมแค่เป็นห่วงคุณนะครับ” หมอฉันทูบอกเสียงอ่อย
“ขอโทษค่ะ ฉันหงุดหงิดไปหน่อย เรากลับกันดีกว่านะคะ”

หลังจากนั้นไม่นานฉันก็ได้ยื่นใบลาออก ฉันกลัวว่าท้องของฉันจะใหญ่ขึ้นมา
จนทำให้หลายคนสังเกตเห็น ฉันบอกแม่ว่าจะออกมาเปิดร้านขายยาเอง เพราะฉันเก็บ
เงินได้พอสมควรแล้ว

ตอนนี้ฉันเดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดที่ฉันเคยมาอยู่กับเขาเป็นครั้งแรก และฉันตั้งใจ
ว่าจะแวะไปทานอาหารที่ร้านที่ฉันเคยมาทานกับเขาสองคน

พอฉันไปถึงก็ต้องตกใจที่เห็นป้ายหน้าร้านติดประกาศ ‘ขาย’ ฉันเดินเข้าไป
สอบถามพนักงานในร้านจึงได้ความว่าเจ้าของร้านจะไปเปิดกิจการร้านอาหารที่
ต่างประเทศ เขาจึงต้องการขายร้านนี้เพราะไม่มีเวลามาดูแล ฉันเลยมีความคิดใหม่
ขึ้นมา ฉันอยากซื้อร้านนี้ไว้เสียเอง

ฉันพักอยู่ที่นั่นไม่นานก็ต้องรีบกลับกรุงเทพฯ เพื่อบอกแม่และเตรียมเงินที่จะ
ซื้อร้านนี้ต่อไป

“แม่ ฉันจะทำร้านอาหารนะ” ทันทันที่ฉันบอกแม่ แม่ก็ถึงกับตกใจเลยทีเดียวย
“แกจบเภสัช แต่จะไปทำร้านอาหารเนี่ยนะ”

“โอ้แม่ ลืมไปแล้วเหรอว่า ฉันจบโทการตลาดมานะ” ฉันเถียงแม่

“แต่ทำอาหารไม่เป็น ช่างเถอะ ๆ ถ้าแกต้องการแบบนั้น ก็ตามใจแกแล้วกัน”
แม่บ่นฉัน

ในที่สุดตอนนี้ฉันก็ได้กลายเป็นเจ้าของร้านอาหารร้านนี้ไปแล้ว ฉันตั้งชื่อร้านใหม่ว่า “ร้านความหลัง” ตอนแรกฉันตั้งใจว่าจะตั้งชื่อร้านเป็น ‘ร้านความหลังอันแสนหวาน’ แต่คิดไปคิดมา ฉันว่ามันยาวเกินไปก็เลยย่อให้สั้นลง ฉันค่อนข้างยุ่งในการปรับปรุงร้านนิดหน่อยแต่ก็ไม่มากนัก เพราะพนักงานเก่าๆ ก็ยังคงทำงานอยู่กับฉัน ทำให้ฉันไม่ค่อยเหนื่อยมากนัก

ตอนนี้ฉันมาอยู่ที่นั่นได้เกือบสามเดือนแล้ว ห้องของฉันเริ่มใหญ่ขึ้น พนักงานในร้านก็คงสงสัยแต่ไม่มีใครกล้าที่จะถามหาสามีของฉันว่าเป็นใคร

ตอนนี้ฉันก็ใกล้ถึงกำหนดคลอดเต็มทีแล้ว เดือนหน้าฉันก็คลอดลูกแล้ว ฉันจะได้เจอหน้าเขาแล้ว ฉันรู้แต่เพียงว่าเขาเป็นเด็กผู้หญิง และขณะที่ฉันกำลังคิดเงินลูกค้าในวันหนึ่งอยู่นั้น ฉันก็ได้พบหมอณัฐที่เดินทางมางานแต่งงานที่เป็นหมออยู่ในตัวจังหวัด หมอณัฐดูใจมากที่เห็นสภาพผู้หญิงท้องแก่คนหนึ่งที่กำลังยื่นคิดเงินลูกค้าอยู่

“ขอโทษนะคะ ที่ฉันปิดบังคุณมาตลอด คุณคงตกใจมากใช่ไหมคะ โปรดอย่าถามฉันเลยนะคะว่าเขาเป็นใคร ถ้าคุณยังเป็นเพื่อนที่ดีของฉันอยู่”

หมอณัฐทำได้แค่เพียงพยักหน้าเท่านั้น มีเพียงสายตาที่แสดงความไม่เข้าใจและผิดหวังปนกัน ฉันไม่รู้ว่าจะปลอบใจเขาอย่างไรดี ฉันรู้ว่าเขาชอบฉันแต่ฉันไม่สามารถให้ความรู้สึกแบบนั้นกับเขาได้จริงๆ

“คุณจะคลอดเมื่อไหร่ล่ะ” หมอณัฐถามฉัน

“ประมาณ.....” ฉันตอบหมอณัฐไป

“ผมจะขอมาเยี่ยมคุณได้ไหม” ฉันยิ้มให้หมอณัฐพร้อมกับตอบว่า “ได้ค่ะ ชอบคุณนะค่ะที่ไม่โกรธฉัน”

ดาวไร้แสง ตอน 24

หลังจากที่ฉันคลอดยัยหนูได้สามเดือน ฉันก็พายัยหนูไปหาแม่ที่บ้าน แม่คงตกใจแต่ฉันไม่สามารถปิดบังแม่ได้ต่อไปอีกแน่ แม้ว่าฉันจะทำให้แม่เสียใจ แต่ฉันเชื่อว่าแม่จะเข้าใจฉัน

“แม่” ฉันเรียกแม่ขณะที่แม่กำลังทำความสะอาดบ้านซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวันของแม่อยู่แล้ว

“แกเอาลูกใครมาอีกแล้วละ” แม่ถามด้วยความสงสัยหลังจากเห็นฉันอุ้มเด็กเข้าไปในบ้าน

“ลูกฉันเอง” ฉันตอบแม่

“ลูกแกหรือ” แม่ถามด้วยความตกใจ ฉันเห็นแม่แล้วก็รู้สึกสงสารขึ้นมาจับใจ แม่คงจะเสียใจมากเลยทีเดียว

“แม่” ฉันขอโทษ แต่เมื่อย่าถามฉันเลยนะว่าลูกฉันเป็นลูกใคร” ฉันเข้าไปกราบเท้าแม่และร้องไห้เป็นครั้งแรกหลังจากที่ไม่ได้ร้องไห้มาเป็นระยะเวลาอันยาวนานตั้งแต่ที่เกิดเหตุการณ์ครั้งนั้น

แม่คงจะสงสารฉันเพราะแทบไม่เคยเห็นฉันร้องไห้เลย แม่เข้ามาสวมกอดฉัน และบอกว่า

“ถ้าแกไม่บอกก็ไม่ใช่ไร ถึงแม่แกจะดีไปบ้าง แต่เรื่องพวกนี้แกไม่เคยทำให้ฉันเสียใจ ตอนนี่แกก็ดูแลตัวเองได้แล้ว มันเป็นสิทธิ์ของแก ดีเสียกว่าที่แกจะปิดบังไม่ให้ฉันได้รู้จักหลานเลย” แม่บอกก่อนขอมุมลูกของฉัน

“หน้าตาลูกแกเหมือนยายแพรสมัยเป็นเด็กเสียจริงเชียว ฉันเคยเห็นยายแพรตั้งแต่เกิด หน้าตาแบบนี้เลย หรือว่ายายแพรจะมากเกิด แล้วแกตั้งชื่อว่าอะไรละเนี่ย” แม่ถามฉัน

“ยังไม่ได้ตั้งชื่อเลย ถ้าแม่บอกว่าหน้าลูกฉันเหมือนแพรว ฉันก็จะตั้งชื่อลูกว่าแพรไหม แม่ว่าดีไหม” ฉันถามแม่พร้อมกับยิ้มอย่างมีความสุขที่ไม่ต้องปิดบังแม่อีกต่อไป

หลังจากนั้นแม่ก็มาช่วยฉันเลี้ยงแพรไหมที่บ้านของฉันเป็นเวลาหลายเดือนทีเดียว ทำทางตอนนี้จะติดหลานแจแล้วละ

ทุกอย่างในชีวิตของฉันผ่านไปในแต่ละวันด้วยความสุขในฐานะของคนเป็นแม่แพรไหมเข้ามาทดแทนในส่วนที่ฉันสูญเสียไป ตอนนี่ฉันกลายเป็นคนของที่นี้ไปแล้ว หลังจากย้ายมาอยู่ได้เกือบปี แต่แล้วเหตุการณ์สงบสุขของฉันก็เปลี่ยนไป เมื่อวันหนึ่งขณะที่ฉันกลับมาจากซื้อของสดจากตลาด ฉันก็เห็นรถยนต์คันดำจอดอยู่ในร้านคลับคล้ายรถของเขา แต่ฉันก็ไม่ได้สนใจอะไรเพราะคิดว่ารถก็มีลักษณะคล้ายกันเสียเป็นส่วนใหญ่

“เป็นไงบ้างลูก ทำไมมานั่งเล่นตุ๊กตาคนเดียวล่ะคะ” ฉันเข้าไปทักทอรั้งที่นั่งเล่นตุ๊กตาอยู่บนเก้าอี้แคร์หน้าบ้านซึ่งเธอได้ปลุกบ้านแยกส่วนออกมาจากร้านอาหารที่อยู่ติดริมถนน ตอนนี้อยู่โตขึ้นมาก แต่อาจจะยังไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรมากนัก มีบ้างที่ยังฉีรูดกางเกงอยู่ ฉันรับแพรใหม่จากพี่เลี้ยงที่จ้างมาดูแลแทนแม่หลังจากแม่กลับกรุงเทพฯ ไปแล้ว

“ที่แท้แอบมาคลอดลูกที่นี่เองเธอ เป็นไงหมอนั้นไม่รับเป็นพ่อเด็กหรือไง” เสียงของเขาดังอยู่ด้านหลังฉันนี่เอง ฉันน่าจะดีใจใหม่ที่ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตาพ่อแม่ ลูก แบบนี้ แต่คำพูดถากถางที่ได้ยินกลับทำให้ฉันโมโหขึ้นมา

“แล้วมันเรื่องอะไรของคุณ และใครอนุญาตให้คุณเข้ามาในรั้วบ้านของฉัน” ฉันพูดแค่นั้นพร้อมกับจะเดินเข้าบ้าน แต่แพรใหม่เหมือนจะรู้ว่าผู้ชายที่ยืนอยู่ต่อหน้าฉันตอนนี้เป็นพ่อของตนเอง แพร่ใหม่กางมือออกทำท่าคล้ายจะอยากให้เราอุ้ม ฉันจึงรีบเดินหนีจากมาก่อนที่น้ำตาจะรินไหล แพร่ใหม่ร้องไห้เสียงดังเมื่อถูกขัดใจ

“ถ้าเขาไม่รู้ ผมจะไปบอกให้อาบุญ” เขาตะโกนตามหลังฉันมาอีก ฉันทั้งอายและอยากที่จะเอาอะไรวางใส่หน้าให้เขาได้รับรู้ถึงความเจ็บปวดเสียบ้าง

ฉันแอบดูผ่านม่านหน้าต่างเพื่อรอดูว่าเขากลับไปแล้วหรือยัง และทันทีที่เห็นท้ายรถของเขาแล่นออกจากร้านไป ฉันก็ก้มลงกระซิบบอกแพร่ใหม่เสียงเบา

“แม่ขอโทษที่ไม่ให้พ่ออุ้มหนู แต่แม่ทนไม่ได้จริงๆ แม่ขอโทษนะจ๊ะลูกรัก”

หลังจากวันนั้น ผ่านไปหนึ่งอาทิตย์ ฉันก็ต้องพบเจอกับเขาอีก

“ก๊ากโก๋ เตรียมรถเข็นมาให้ห้องหน่อย วันนี้ฉันจะพาแพรใหม่ไปกินข้าวข้างนอก” ฉันบอกกับพี่เลี้ยงแพรใหม่

ฉันเข็นรถแพรใหม่ออกไปเดินเล่น แพรใหม่มักจะทานข้าวได้เยอะเมื่อเขาได้ออกมาเดินเล่นแบบนี้ ฉันป้อนข้าวให้แพรใหม่ระหว่างเข็นรถไปตามริมทาง สองข้างทางยังคงเหลือธรรมชาติอยู่บ้างถึงแม้ว่าความเจริญจะเข้ามาามากพอสมควร อากาศยามเย็นค่อนข้างเย็นสบาย ฉันสูดอากาศด้วยความสบายใจ

“เฮ้อลูก ทำขวดน้ำตกลงไปแล้ว” ฉันพูดกับแพรใหม่พร้อมกับวิ่งไปเก็บขวดน้ำที่กลิ้งไหลตกลงไปตามทางลาดข้างทาง ฉันทิ้งแพรใหม่ไว้ในรถเข็นเพียงลำพัง ฉันเดินไปหาขวดน้ำที่ตกลงไปในพุ่มหญ้า และทันทีที่เดินกลับมาที่รถเข็น ฉันก็เห็นแพรใหม่อยู่ในอ้อมกอดของเขาคนนั้น คนที่เป็นพ่อของลูก และเป็นคนที่ทำให้ฉันหนีมาอยู่ที่นี้

“วางลูกของฉันลงเดี๋ยวนี้” ฉันตะโกนใส่เขาเสียงดัง แพรใหม่ตกใจน้ำเสียงของฉันถึงกับร้องไห้จ้า

“ส่งลูกมาให้ฉันเดี๋ยวนี้นะ แกร้องไห้ใหญ่แล้ว” ฉันพูดพร้อมกับเข้าไปหมายจะแย่งลูกออกมาจากอ้อมแขนของเขาให้ได้

“เสียงคุณนั่นแหละที่ทำให้แตกใจ เนอะลูกพ่อ โอ้ โอ้”

“เมื่อก็คุณพูดอะไรนะ” ฉันถามด้วยความสงสัยและตกใจ

“ผมบอกว่าเสียงคุณนั่นแหละที่ทำให้แตกใจ”

“ไม่ใช่ประโยคนี้ ต่อจากประโยคนี้นะ” ฉันขึ้นเสียงอีกครั้ง

“ผมบอกว่าลูกพ่อ” เขาพูดด้วยท่าทางยียวนกวนประสาท

“ใครบอกว่าแกเป็นลูกคุณ แกเป็นลูกของหมอณัฐต่างหาก” ฉันทรีบโกหกเขาทันที

“คุณอย่ามาโกหกผมเลย ผมรู้จากหมอณัฐแล้วว่าไม่ใช่ลูกของเขา และเขาก็ไม่รู้ว่าย้ายหนูเป็นลูกใคร เพราะคุณไม่ยอมบอก แต่ผมลองนับเดือนดูก็รู้แล้วว่าต้องเป็นลูกของผม”

“ลูกของคุณแล้วไง ยังไงคุณก็ไม่มีสิทธิ์ เพราะว่าคุณไม่ได้เป็นอะไรกับฉัน และโปรดส่งลูกคืนมาให้ฉันด้วย” ฉันทรีพูดด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้ราบเรียบที่สุด “เรื่องอะไรผมจะคืน เขาก็เป็นลูกของผมเหมือนกัน”

“ลูกที่ไม่ได้เกิดมาจากความรักมันจะมีประโยชน์อะไร ถ้าเขาโตขึ้นมาแล้วต้องมารับรู้ว่าตัวเองเกิดมาจากความเกลียดชังของผู้ชายที่มีแต่ความแค้นอย่างคุณกับผู้หญิงลงโลกอย่างฉัน”

“ผมขอโทษ” เขาพูดเสียงเศร้า นัยน์ตาเริ่มแดงซ้ำ

“ผมรักคุณมาก ผมก็ต้องแค้นคุณมากเป็นธรรมดาเมื่อรู้ว่าคุณหลอกใช้ผมเป็นหนูทดลอง แต่ตอนนี้ผมไม่สนใจแล้วว่า คุณจะหลอกผมหรือเปล่า ขอเพียงให้ผมได้อยู่ใกล้คุณกับลูกก็เพียงพอแล้ว เรามาสร้างเจ้าหนูตัวน้อยๆ ที่เกิดมาจากความรักของเรา ทั้งสองคนไม่ได้เลยหรือ” เขาขยับเข้ามาใกล้จับมือฉันไว้ “แต่งงานกับผมเถอะนะ”

น้ำตาแทบจะไหลเมื่อได้ยินคำขอแต่งงานจากปากของเธอ “ถึงแม้มันอาจจะเข้าไปหน่อย แต่ผมก็พูดจากใจจริง ผมรู้ว่าคุณยังรักผมอยู่ ไม่อย่างนั้นคุณคงจะไม่ซื้อบ้านนี้ไว้ และคุณก็ยังตั้งชื่อร้านว่าความหลัง คุณยังรักผมอยู่ใช่ไหม”

ใช่ ฉันยังรักเขาอยู่ แต่มีหรือที่ฉันจะยอมรับง่ายๆ ฉันเจ็บเกินกว่าจะตอบตกลงกับเขาง่ายๆ อีกแล้ว

“ส่งลูกคืนมาให้ฉันเถอะค่ะ” ฉันพูดพร้อมกับยื่นมือออกไปรับแพรวใหม่

“คุณไม่ให้ภัยผมเหรอ”

“ส่งลูกมาให้ฉันค่ะ ฉันบอกว่าส่งลูกคืนมาให้ฉัน” ฉันเริ่มเสียงดังขึ้น

เขามองหน้าฉันก่อนส่งลูกคืนมาให้ฉันช้าๆ ฉันรับแพรวใหม่มาก่อนวางแกลรถในเซ็นเดินข้ามถนนไปช้าๆ

“ระวัง” เสียงตะโกนของเขาดังขึ้นพร้อมกับเสียงเบรกรถยนต์ดังเอี๊ยด อ้อมแขนที่อบอุ่นของเขาอดกระชับฉันไว้แน่น นี่ไม่ใช่หรืออ้อมแขนที่ฉันต้องการมาตลอด ฉันเกือบจะไม่ได้อยู่ในอ้อมกอดของเขาเสียแล้วหากรถคันนั้นไม่เบรกรถเสียก่อน ฉันตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ความแค้นจะต้องจบลงที่ความตายเท่านั้นหรือ ครั้งหนึ่งฉันเคยละทิ้งหัวใจตนเองเพราะศักดิ์ศรีความเป็นลูกผู้หญิงของฉันมันค่าค่ออยู่ แล้วครั้งนี้ฉันจะปล่อยให้ความแค้นเข้ามาครอบงำฉันอีกครั้งแล้วหรือ

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าปิ่น” เสียงของเขากล่าวฉันด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ” ฉันตอบน้ำเสียงแผ่วเบา

คนขับรีบกล่าวคำขอโทษก่อนเล่นรถจากไป

“ถ้าคุณไม่เป็นอะไรแล้ว ก็รีบพายัยหนูเข้าบ้านเถอะเดี๋ยวน้ำค้างลง จะทำให้ไม่สบายได้” เขาบอกฉันขณะประคองฉันเดินข้ามถนนมาอยู่อีกฟากหนึ่ง

“เดี๋ยวค่ะ อย่าเพิ่งไป คืนนี้คุณจะนอนค้างที่นี่ไหมคะ” ฉันตะโกนถามเขาขณะที่เขากำลังหันหลังเดินจากไป

“อะไรนะ คุณจะให้ผมนอนค้างที่นี่เหรอ คุณหายโกรธผมแล้วใช่ไหม” เขาถามฉันน้ำเสียงดีใจ ฉันยิ้มให้เขาอย่างที่ได้คิดว่าหวานที่สุด

“ไฮโย ไฮโย ผมดีใจจังเลย เรามาเริ่มต้นกันใหม่ นะคุณปิ่นโต” เขาร้องตะโกนก่อนโผล่เข้ากอดฉันด้วยความดีใจ

“อ้อๆ ทำไมมาเรียกฉันว่าปิ่นโตล่ะ คุณนี่” ฉันตีเขาเบาๆ ที่แขน

หากรถคันไหนขับผ่านมาตอนนั้นก็คงจะเห็นผู้ชายตัวสูง แต่งตัวดีที่สวมเสื้อเชิ้ตกางเกงสแล็ค กับผู้หญิงหน้าตาธรรมดา ๆ คนหนึ่ง แต่งกายด้วยกางเกงยีนส์ กับเสื้อยืดสีขาว ธรรมดาๆ กำลังช่วยกันเข็นรถเด็กเดินไปตามทางที่ไม่รู้ว่าข้างหน้าจะต้องเจอกับอุปสรรคอะไรบ้าง

แพรวา ถ้าเธอมาเกิดเป็นลูกของฉันจริงๆ แล้วล่ะก็ ฉันจะดูแลเธออย่างดีที่สุดเลย ฉันจะปกป้องและจะไม่ยอมให้ชีวิตของเธอเป็นเหมือนอดีตที่ผ่านมาอีก เพราะตั้งแต่นี้ต่อไปท้องฟ้าจะโปร่งใส มีแต่แสงจากดวงดาวเต็มท้องฟ้า มันจะไม่ใช่คืนที่ฟ้าหม่นและดาวไร้แสงอีกต่อไป ฉันสัญญา